Scrisul lui Agnès Martin-Lugand e o forță descătușată.

LE PARISIEN

Fericirea îmi scapă printre degete este un amestec de simplitate și profunzime. Dincolo de povestea acestei tinere femei, autoarea, care e și psiholog, își îndeamnă cititorii să-și pună întrebări legate de propriile vieți. Cum fiecare dintre noi poate, într-o zi, să mediteze asupra destinului său și asupra alegerilor pe care le face, Iris ne demonstrează că există mereu posibilitatea unui nou început.

PARIS MATCH

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Agnès Martin-Lugand

Fericirea îmi scapă printre degete

Traducere din franceză de
Carmen Otilia Spinu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Teodora Nicolau

Coperta: Faber Studio

Foto copertă: Gulliver/Getty Images/ © Kathrin Ziegler

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Muşătoiu Ana
Maria Tamaş
Maria Muşuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARTIN-LUGAND, AGNÈS
Fericirea îmi scapă printre degete / Agnès Martin-Lugand; trad.: Carmen Otilia Spânu. — Bucureşti: Editura Trei, 2017
ISBN 978 – 606 – 40 – 0183 – 2
I. Spânu, Carmen Otilia (trad.)
821.133.1

Titlul original: Entre mes mains le bonheur se faufile
Autor: Agnès Martin-Lugand
Copyright © Éditions Michel Lafon, 2014
Copyright © Editura Trei, 201 7
pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei. ro www.editura trei. ro

ISBN: 978 – 606 – 40 – 0183 – 2

Pentru Guillaume, Simon-Aderaw şi Rémi-Tariku,
fericirile mele.

Fericirea este un vis de copil, împlinit la vârsta maturităţii.

— Sigmund FREUD

Cea mai frumoasă haină care poate să îmbrace o femeie sunt braţele bărbatului pe care îl iubeşte.

— Yves SAINT LAURENT

1

Ca în toate duminicile la prânz, nu voiam să merg. Ca în toate duminicile la prânz, îmi târâm picioarele, făceam totul ca să câştig un pic de timp. Doar că…

— Iris! a strigat Pierre. Ce faci?

— E-n regulă, vin.

— Grăbeşte-te odată, o să întârziem.

De ce era soţul meu atât de nerăbdător să meargă la masă la părinţii mei? În timp ce eu aş fi dat orice ca să scap. Singurul avantaj era că asta îmi permitea să îmbrac rochia cea nouă. Reuşisem să-i fac ultimele retuşuri cu o seară înainte şi eram mulţumită de rezultat. Încercam pe cât puteam să nu-mi pierd îndemânarea şi să-mi păstrez priceperea de croitoreasă. Şi-apoi, în acele momente, uitam de toate: uitam de serviciul la bancă, ce mă plictisea de moarte, uitam rutina vieţii mele, declinul căsniciei mele. Nu mai aveam impresia că mă sting. Dimpotrivă, eram plină de viaţă; când făceam echipă cu maşina de cusut sau când îmi desenam schiţele, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul de bucurie.

M-am mai privit o dată în oglindă şi am oftat.

M-am dus după Pierre în hol. Tasta ceva pe telefon şi am stat câteva clipe să-l observ. Erau aproape zece ani de când îl cunoşteam şi hainele lui de duminică nu se schimbaseră niciun pic: cămaşă Oxford, pantaloni din stofă şi veşnicii mocasini.

— Sunt aici, i-am spus.

A tresărit, de parcă ar fi fost prins făcând ceva rău, şi şi-a băgat telefonul mobil în buzunar.

— Era şi timpul, a mormăit luându-şi haina.

— Uite, am terminat-o ieri. Cum ţi se pare?

— Foarte drăguţă, ca de obicei.

Deschisese deja uşa de la intrare şi se îndrepta spre maşină. Nu-mi aruncase nicio privire. Ca de obicei.

La 12: 30 fix maşina noastră s-a oprit în faţa casei părinţilor mei. Tata ne-a deschis uşa. Pensionarea nu-i pria, se îngrăşase şi cravata de duminică îl strângea din ce în ce mai mult. A dat mâna cu ginerele său şi şi-a îmbrăţişat fiica înainte să-l ia pe Pierre în living ca să bea tradiţionalul porto. Eu i-am salutat scurt pe cei doi fraţi mai mari ai mei, care erau la al doilea pahar. Unul stătea cu coatele rezemate de şemineu, celălalt citea ziarul pe canapea şi împreună comentau actualitatea politică. Apoi m-am alăturat clanului femeilor din bucătărie. Mama, cu şorţul la brâu – că de aproape patruzeci de ani – păzea friptura de duminică, pulpă de berbec, şi deschidea conservele de fasole verde, în timp ce cumnatele mele se ocupau de prânzul odraslelor. Cei mai mici, încă sugari. Cât despre cei mari, şi-au întrerupt masa de sărbătoare – crochete de cartofi şi friptură rece – ca să-şi pupe mătuşa. Am ajutat-o pe mama să spele salata şi să pregătească sosul, în timp ce le ascultam pe toate trei pălăvrăgind despre doamna cutare care făcuse scandal la farmacie sau despre domnul X care fusese diagnosticat cu cancer de prostată. Şi pe mama care spunea, după caz: „Ar trebui să-i fie ruşine să se poarte aşa, nu se face” sau „Este o tragedie totuşi, atât de tânăr…”. În ce mă priveşte, rămâneam tăcută, nu suportam aceste bârfe.

Am rămas astfel pe toată durata mesei, unde, ca

întotdeauna, tata făcea oficiile. Din când în când, aruncam o privire spre Pierre, care se simţea ca peştele în apă în mijlocul familiei mele, atât de plictisitoare totuşi şi exact pe dos faţă de dorinţele mele. Ca să treacă timpul, am servit la masă, ca atunci când eram *tânăra fată din casă*; nu degeaba eram singurii care nu aveau copii. Când m-am întors la masă cu platoul cu brânzeturi, una dintre cumnate mi s-a adresat:

— Iris, ai o rochie superbă! Unde ai găsit-o?

I-am zâmbit şi am simţit în sfârşit privirea lui Pierre asupra mea.

— În pod.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Eu am făcut-o.

— Aşa-i, uitasem că-ţi place să coşi.

Mi-a venit să-i spun că nu era singura, dar m-am abţinut. N-aveam chef să fac scandal astăzi.

— Chiar ai talent, sunt uimită. Crezi că ai putea să-mi faci şi mie una?

— O să mai vorbim despre asta.

Ideea ei de a purta o rochie era aproape un miracol. Să schimb lookul cumnatei mele era o provocare la care mi-ar fi plăcut să răspund: se încăpăţâna să-şi ascundă formele voluptuoase – ca urmare a sarcinilor – umblând în pantaloni şi pulovere lălâi.

Tăcerea care a urmat a fost de gheaţă. Am preferat să-mi reiau locul la masă şi să nu insist asupra subiectului. Era greu să înfrunt visul meu spulberat.

— E păcat totuşi că Iris nu a făcut şcoala aceea, a spus fratele meu mai mare.

Am lăsat paharul pe masă fără să fi băut nici măcar o înghiţitură de vin. Mi-am înclinat capul într-o

parte şi l-am privit. Avea expresia cuiva care tocmai făcuse o gafă. M-am întors spre părinţii mei, care nu mai ştiau unde să se ascundă.

— Despre ce şcoală vorbiţi?

— Ai înţeles greşit, a răspuns mama. Fratele tău vrea să spună doar că ai fi putut să reuşeşti în acest domeniu.

Am zâmbit strâmb.

— Aşa e, mamă, m-aţi susţinut mult, ar trebui să-mi amintesc.

Şi mi-a venit în minte un episod petrecut cu mai bine de zece ani în urmă, când îi făcusem o ţinută de ocazie completă. M-ar fi durut mai puţin în ziua aceea dacă m-ar fi pălmuit.

— Iris, nu cred că vrei să port zdrenţele astea la nunta fratelui tău, nu? Cum aş arăta? mă repezise ea, aruncând rochia pe un scaun.

— Mamă, probeaz-o măcar, mă rugasem eu. Sunt sigură că o să-ţi vină bine, am muncit atâta…

— Mai bine te-ai fi concentrat pe studiu, având în vedere ce rezultat ai obţinut.

Vocea fratelui meu m-a readus în prezent. Se uita la părinţii noştri şi părea mulţumit că adusese vorba de motivul ăsta de neînţelegere între mine şi ei pe parcursul întregii mele adolescenţe.

— Nu, zău, spuneţi-i. A trecut atâta timp. Asta n-o să-i schimbe viaţa!

— Poate cineva să-mi explice despre ce este vorba? m-am enervat eu ridicându-mă de la masă. Tată? Mamă?

Cumnatele mele au aruncat câte o privire întrebătoare soţilor şi s-au ridicat. Ca un făcut, copiii

aveau nevoie de mamele lor. Pierre s-a ridicat şi el, a venit lângă mine şi m-a luat de umeri.

— Linişteşte-te, mi-a şoptit la ureche înainte să se întoarcă spre familia mea. Ce-i povestea asta?

— Bine, vă spun eu, a intervenit fratele meu cel mare după ce s-a asigurat că nu se aflau copiii prin preajmă. Iris, când ai terminat studiile, te-ai înscris la o şcoală de croitorie fără să spui nimănui?

— De unde ştii? Şi oricum, m-au respins.

— Ai crezut că ai fost respinsă pentru că n-ai primit niciun răspuns… Aici te înşeli.

Mi s-a pus un nod în gât, am început să tremur.

— Ai fost acceptată, dar n-ai aflat niciodată.

Ca prin ceaţă, îl auzeam pe fratele meu spunându-mi că părinţii noştri deschiseseră plicul şi văzuseră ce făcusem pe la spatele lor. Îmi spusesem pe vremea aceea că, după ce voi termina afurisita aia de şcoală de comerţ la care mă înscriseseră cu forţa, deşi eu nu visam decât maşini de cusut şi case de modă, voi fi liberă să fac ce vreau. La urma urmei, eram majoră şi vaccinată şi n-aveau să mai poată să spună nimic. Realitatea era cu totul alta şi o aflam abia astăzi: au hotărât să scape de faimoasa scrisoare şi au ars-o. Mă trădaseră. Parcă mă călcase un buldozer. Propriii mei părinţi îmi furaseră viaţa. M-am clătinat pe picioare şi mi-am stăpânit greaţa care mă invada. Senzaţia de rău s-a risipit repede, iar furia i-a luat locul.

— Ne pare rău, ar fi trebuit să intervenim atunci…

Puţin îmi păsa de scuzele fraţilor mei, ei nu fuseseră nevoiţi niciodată să suporte autoritatea părinţilor noştri. Doar erau băieţi. Şi-apoi, aleseseră Dreptul şi Medicina. Asta era mai pe placul părinţilor. M-am întors înspre ei, gata să muşc, gata să le sar la

gât.

— Cum aţi putut să-mi faceţi aşa ceva? Sunteţi… e… e revoltător!

— Pasiunea ta pentru croitorie a fost mereu ridicolă, mi-a zis tata, cu răceală. Doar nu era să te lăsăm să ajungi muncitoare într-o fabrică de confecţii.

— Cu şcoala aceea n-aş fi ajuns într-o fabrică! Şi chiar dacă ar fi fost aşa, eu asta voiam! Oamenii de rând vă deranjează? Nu aveaţi dreptul să vă amestecaţi, să alegeţi în locul meu şi să distrugeţi totul…

În toţi acei ani pusesem eşecul meu şi acel pseudorefuz pe seama nepriceperii mele. Crezusem că nu sunt bună de nimic, că n-am niciun pic de talent pentru croitorie. Şi cu toate acestea, continuam să mânuiesc acul, să mă perfecţionez. Aş fi putut să fac lucrurile mult mai bine. Din cauza lor, vegetam acum într-o bancă.

— Iris, ajunge! mi-a zis mama cu asprime. Ai uitat câţi ani ai?

— Toată viaţa m-aţi înjosit! am ţipat la ei. N-aţi crezut niciodată în mine!

— Am făcut ce era mai bine pentru tine. Tu n-ai avut niciodată capul pe umeri. Cum am fi putut să te lăsăm să faci asta, cu şase luni înainte de căsătoria voastră? Data era fixată, invitaţiile pregătite, rochia comandată…

— Pierre dragă, poţi să ne mulţumeşti, a intervenit tata.

— Nu mă amestecaţi în povestea asta de toată jena şi nu contaţi pe mulţumirile mele. Cum pot nişte părinţi să-şi trădeze copilul în halul ăsta? Vorbiţi de căsătorie? Ei bine, despre asta ar fi trebuit să vorbim doar noi doi, Iris şi cu mine. Nu mai aveaţi dreptul să

interveniţi pentru ea. Era rolul meu, locul meu.

M-am uitat la Pierre. În momente ca acesta îmi aminteam cât de mult îl iubeam. Când mă proteja. Când redevenea cel pe care îl cunoscusem, care se bătea pentru mine, care mă respecta, care îmi dădea atenţie, pentru care existam. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că îmi va lua apărarea astfel în faţa părinţilor mei.

— La ce mai foloseşte să vorbim despre asta acum? a răspuns mama. Ce-i făcut e bun făcut. Şi într-o zi ai să ne mulţumeşti că am ales pentru tine.

— Plecăm, i-am spus lui Pierre.

— Sigur, hai să ne întoarcem acasă.

— O, Iris, rămâi, e în regulă, mi-a spus fratele meu.

— Au stricat totul. Nu mai am ce căuta într-o casă, într-o familie în care nimeni nu mă respectă! Nu sunteţi decât nişte…

— Nişte ce?

— Sunteţi meschini, obtuzi, limitaţi. Mi-e scârbă de viaţa voastră… Adunătură de încuiaţi!

Tata s-a ridicat brusc.

— Să nu mai calci aici până nu-ţi ceri scuze.

L-am privit drept în ochi. Pierre m-a tras înapoi şi mi-a şoptit la ureche să nu merg prea departe.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată, nu eu trebuie să-mi cer scuze.

— Supărarea lui Iris este îndreptăţită, a adăugat soţul meu.

Susţinută de el, am părăsit poate pentru totdeauna casa copilăriei mele. Aveam să pot să-i iert vreodată? Mă îndoiam.

* * *

Când am ajuns în maşină, am izbucnit în lacrimi. Pierre m-a luat în braţe întinzându-se peste schimbătorul de viteze. Mă mângâia pe spate şi îmi şoptea vorbe de alinare.

— M-ai fi lăsat să fac şcoala aia? l-am întrebat trăgându-mi nasul.

— Bineînţeles, mi-a zis după o scurtă pauză. Haide, să nu mai pierdem timpul aici.

Mi-a dat drumul, eu mi-am reluat locul, el a pornit maşina. Priveam pe geam fără să văd nimic. Şi oricum, ce-aş fi văzut? Un oraş burghez într-o duminică după-amiază, adică un oraş-fantomă. Mi-am şters lacrimile cu furie. Sentimentul de nedreptate, de indignare, mă stăpânea. Fierbeam în sinea mea. Îmi venea să sparg totul, să dau totul dracului. De ce părinţii mei se înverşunaseră întotdeauna împotriva mea? Ce le făcusem ca să merit asta? Nu fuseseră în stare să ţină cont de dorinţele mele, să înţeleagă că voiam să am un atelier de croitorie. Ce era rău în asta? Îmi petrecusem timpul bătându-mă cu ei, încercând să le dovedesc că puteam să reuşesc. Nu renunţasem la cusut, chiar şi când refuzaseră să mă lase să-mi iau un certificat de aptitudini profesionale, chiar şi când hotărâseră ce studii superioare să urmez. I-am sfidat ani de zile, când mi-am instalat maşina de cusut pe masa din sufragerie, când purtam exclusiv haine făcute de mine, când vorbeam despre comenzile pe care mi le făceau prietenele mele, mamele lor… În timp ce mă gândeam la asta, Pierre conducea în tăcere. Simţeam că-mi aruncă din când în când câte o privire neliniştită.

După ce a parcat maşina în faţa casei noastre, am ieşit şi am trântit portiera. Am auzit zgomotul închiderii

centralizate.

— Iris, spune-mi ceva, te rog… nu ţine totul în tine.

M-am întors brusc spre el.

— Ce vrei să-ţi spun? Că mi-au distrus viaţa? Că nu voiam să ajung aşa?

— Of, Doamne, nu credeam că eşti chiar atât de nefericită.

Umerii mi-au căzut, dintr-odată mă simţeam obosită.

M-am apropiat de el şi m-am strecurat în braţele lui. Era încordat, îl jignisem.

— Pierre, asta n-are nicio legătură cu tine, iartă-mă, m-am exprimat greşit. Nu relaţia noastră o regret, nici căsătoria. Cum poţi să-ţi închipui aşa ceva? E bine că eşti aici. Dar n-am vrut niciodată să lucrez într-o bancă, aveam alte ambiţii, ştii bine, nu ţi-am ascuns asta niciodată.

— Numai că nici eu nu eram la curent cu povestea asta cu şcoala.

— Voiam să-ţi fac o surpriză. Mă rog… în cazul în care aş fi fost acceptată.

— Să intrăm, nu vreau să vorbim în uşă, în văzul tuturor.

Evident, vecinii, mai ales prietenii noştri, trebuie să fi fost la fereastră, întrebându-se ce se petrece în casa doctorului. Telefonul avea să înceapă să sune în următoarele două ore. Locuiam, împreună cu toţi prietenii noştri, în acelaşi cartier – cel mai bine cotat din oraş. Aş putea chiar să spun că ei se aflau pe cele cinci străzi din jurul locuinţei noastre. Lumea nu exista dincolo de acest spaţiu.

De cum am intrat, m-a izbit tăcerea casei noastre, m-a neliniştit. Mi-am aruncat balerinii din picioare şi m-

am dus să mă trântesc pe canapeaua din camera de zi. Pierre şi-a aranjat meticulos haina, portofelul şi cheile de la maşină. Apoi a venit lângă mine. Şi-a lăsat telefonul mobil pe măsuţa joasă, s-a aşezat lângă mine şi mi-a trecut mâna prin păr.

— Draga mea, ştiu că e neplăcut ce s-a întâmplat…

— Neplăcut e puţin spus.

A oftat.

— Trebuie să recunoaştem că mama ta are dreptate într-o privinţă: este de domeniul trecutului. Nu poţi să rescrii povestea, nu poţi să schimbi cursul lucrurilor.

— Asta ar trebui să-mi ridice moralul?

— Nu spun să-i ierţi imediat, lasă timpul să treacă. Dar cel puţin acum ai dovada că erai talentată, că te-ar fi primit la şcoala aia… nu mai trebuie să ai îndoieli, ştii să coşi.

Mi-a zâmbit şi m-a luat în braţe. Nu putea să înţeleagă ce simţeam. Nimeni şi nimic nu-l împiedicase să se dedice trup şi suflet medicinei. Telefonul lui a vibrat, întrerupându-mi gândurile. S-a ridicat, repezindu-se să-l ia.

— Nu-mi face asta în această după-amiază, Pierre, te rog.

— Dar…

— Nu, fără spital astăzi. E duminică, nu eşti de gardă, nici n-ai obligaţii în weekendul ăsta. N-au de ce să te cheme. M-am săturat să tot iei poziţie de drepţi de fiecare dată când te cheamă. Sunt soţia ta şi acum eu am nevoie de tine.

— Nu-ţi face griji, rămân. Lasă-mă doar să răspund.

Am dat din cap. El a trimis repede un SMS şi a pus

telefonul la loc pe masă oftând. M-a luat din nou în braţe.

Aş fi vrut să nu plâng, dar n-am reuşit. Nici vorbă să mă trezesc iarăşi singură în casa noastră mare, fără el, pentru că acum se duce fuga la spital. Nu astăzi. Nu după ceea ce aflasem. Nu când nu ştiam ce să fac cu această veste care îmi bulversase felul de a vedea lucrurile.

2

După vreo zece zile de gânduri negre, după ce am întors problema pe toate feţele, îmi recăpătasem zâmbetul. Voiam să-i fac o surpriză lui Pierre în seara aceea. Pregăteam o cină în doi cu tot tacâmul: lumânări, o sticlă de vin bun, farfurii frumoase. Şi o rochie drăguţă, discret sexy – nu prea mult, Pierre era mai tradiţionalist. Când am probat-o ultima oară, mi-am spus că era păcat că n-o port cu tocuri înalte. Cu atât mai rău. Deocamdată cel mai mult contau gusturile soţului meu. Nu mă îndoiam de şocul pe care aveam să i-l provoc, dar speram că puiul cu tarhon îl va ajuta să accepte mai uşor anunţul meu. Ultimul lucru, trebuia să mă asigur că planurile mele nu urmau să se ducă pe apa sâmbetei. N-aveam voie să-l sun la spital, cu excepţia cazurilor de extremă urgenţă, dar un SMS n-ar fi trebuit să-l înfurie: „Vei fi aici pentru cină?” Am început să mă învârt prin bucătărie. Spre marea mea surprindere, n-am avut de aşteptat decât cinci minute şi mi-a şi răspuns: „Da, vrei să te scot la restaurant?” Am zâmbit. După ciocnirea violentă cu părinţii mei, făcea ceva eforturi. Cu toate acestea, nu mi-am schimbat planurile: „Nu, rămânem acasă, am o surpriză…”, i-am răspuns. „Şi eu”, m-a anunţat el.

Două ore mai târziu, am auzit uşa de la intrare.

— Miroase bine! mi-a zis Pierre venind după mine în bucătărie.

— Mulţumesc.

M-a sărutat altfel. De obicei, aveam impresia că sunt transparentă, abia îi simţeam buzele peste ale mele, era sărutul de rutină, în varianta cea mai rea. Acum era mai apăsat, mai plin de iubire. Poate că avea să fie o seară foarte reuşită până la urmă. Speram asta şi, în ce mă priveşte, aş fi început cu desertul. M-am agăţat de braţul lui şi m-am ridicat pe vârful picioarelor.

— Ştii, putem să ne aşezăm la masă mai târziu, i-am spus.

A râs uşor, cu gura aproape lipită de a mea.

— Mai întâi vreau să văd surpriza ta.

Am pus în farfurii şi ne-am aşezat la masă. Am păstrat suspansul şi l-am invitat să guste din mâncare. După ce a terminat, s-a instalat mai confortabil pe scaun. Am lăsat tacâmurile jos.

— Cine începe? l-am întrebat.

— Tu ai onoarea.

M-am foit pe scaun, nu ştiam încotro să-mi îndrept privirea, i-am zâmbit timid.

— Păi… azi am făcut ceva… ceva ce ar fi trebuit să fac de mult timp…

Am luat o înghiţitură de vin.

— Adică? m-a îndemnat el să continui.

— Mi-am dat demisia.

S-a îndreptat de spate, cu încetinitorul parcă. S-a aşternut o tăcere stânjenitoare.

— Zi ceva.

Trăsăturile i s-au înăsprit. Şi-a aruncat şervetul, s-a ridicat brusc şi m-a privit cu duritate.

— Ai fi putut să-mi spui, totuşi! La naiba! Sunt soţul tău, genul ăsta de decizii se iau în doi. Am şi eu un cuvânt de spus!

Am văzut roşu în faţa ochilor. În ultimul timp fiecare discuţie degenera în câteva secunde. Eram din ce în ce mai nervoşi. Cel mai mic fleac putea să işte o ceartă… când el era aici, evident.

— Pierre, eu nu vreau altceva decât să-ţi vorbesc! Dar sincer, tu nu eşti niciodată acasă. Viaţa ta se rezumă la spital.

— Acum e vina mea? Nu începe cu reproşurile şi cu spitalul. N-am de gând să mă scuz pentru că vreau să reuşesc.

— Nu mă asculţi, nu te uiţi la mine. Uneori e ca şi cum n-aş exista. Să nu crezi că ultimele două săptămâni au să compenseze tot ce n-ai făcut.

— Ajunge!

A închis ochii, a oftat adânc şi şi-a atins vârful nasului cu degetele.

— Nu vreau să ne certăm, nici să ne stricăm seara. Te rog.

S-a aşezat la loc, a băut un pahar de apă şi s-a rezemat cu coatele de masă, frecându-se pe faţă. A scuturat din cap.

— Tu şi surprizele tale, a murmurat.

E-adevărat că, de data asta, jucasem prost.

— Scuze… o să…

— N-ar fi trebuit să mă enervez aşa, m-a întrerupt el.

M-a privit şi mi-a luat mâna într-a lui peste masă.

I-am zâmbit. Tensiunea trecuse, cel puţin aşa speram.

— Şi de fapt, până la urmă se potriveşte perfect cu surpriza mea… Până la urmă, nu puteai să iei o

hotărâre mai bună.

Am făcut ochii cât cepele. Eram siderată.

— Ne mutăm în Papua?

A râs, eu la fel. Mi-a strâns mai tare mâna.

— Nu, vreau un copil. E timpul, nu?

Mă privea cu intensitate, vizibil emoţionat de anunţul său şi sigur că urma să sar în sus de bucurie. Zâmbetul mi-a pierit puţin câte puţin. Planurile noastre nu se sincronizau deloc.

— Ai să poţi să te dedici pe deplin familiei, cum am visat dintotdeauna.

Trebuia să se oprească foarte repede.

— Pierre, opreşte-te!

Mi-am retras mâna dintr-a lui.

— Nu mi-am dat demisia de la bancă pentru a avea copii.

A redevenit şi el serios.

— Atunci, de ce? m-a întrebat, cu maxilarul încleştat.

— Am găsit un curs de croitorie.

— Cred că-ţi baţi joc de mine.

— Ţi se pare că-mi bat joc?

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost retardată.

— Dar e o nebunie! Ce-i făcut e bun făcut. E prea târziu, nu vei fi niciodată croitoreasă. Părinţii tăi ţi-au făcut o măgărie…

— O măgărie? Acum tu îţi baţi joc de mine!

Am sărit de pe scaun.

— E prea târziu, a insistat el. N-ai să-ţi reiei studiile la vârsta ta… mă rog, e mult spus studii. Asta n-o să-ţi schimbe cu nimic situaţia.

— Ba sigur că da. După curs, o să-mi deschid un atelier. Voi începe prin a face retuşuri şi după aceea am de gând să-mi formez o clientelă şi să fac lucruri

din ce în ce mai interesante, pe măsură ce…

— Stai, stai!

S-a ridicat şi el şi a început să se agite de colo-colo.

— Vrei să faci retuşuri?

— Pentru început, da. N-o să am de ales.

— E o prostie! Şi-ai să stai în patru labe în faţa prietenilor noştri ca să faci tivuri? Ca să nu-ţi mai spun de discuţiile de pe la colţuri!

— Îţi pasă mai mult de ce zice lumea decât de fericirea mea? De fapt, eşti de acord cu părinţii mei!

— Dă-i înainte cu vorbe mari! Uite ce, Iris, mă oboseşti. Faci totul pe dos faţă de planurile noastre de viaţă. Nu te mai recunosc.

Pierre a luat o haină care stătea aruncată pe-acolo.

— Mă duc să iau aer.

— Du-te, fă ca de obicei, fugi de discuţie!

A ieşit în grădină şi a dispărut în întuneric. După câteva clipe în care am rămas ca paralizată, am suflat în lumânări şi am început să strâng masa. Am curăţat totul, singură, cu faţa scăldată în lacrimi. Lacrimi amestecate, de furie şi tristeţe. Aplecată deasupra chiuvetei, oftam de mama focului. Cum fusese cu putinţă ca o seară care începuse atât de bine să o ia razna cu o asemenea repeziciune? Ce se întâmpla cu noi? Deveniserăm nişte străini, care nu vorbeau aceeaşi limbă, incapabili să-l asculte pe celălalt şi să-i înţeleagă aşteptările.

Douăzeci de minute mai târziu, am auzit uşa. Mi-am scos mănuşile de menaj şi m-am dus în întâmpinarea lui. Mi-a aruncat o privire rece.

— Lasă-mă să-ţi explic, te rog…

— Mă duc să mă culc.

Spunând asta, a ieşit din încăpere.

Aveam treizeci şi unu de ani, un soţ mai preocupat de cariera lui decât de soţie – şi care tocmai îşi amintise că trebuia să avem o familie numeroasă; un serviciu al cărui singur merit era că mă împiedica să mă ţicnesc; stăteam singură şi pierdută în casa mea mare şi goală. Nu eram decât soţia lui Pierre. Nimic altceva. Ştiam foarte bine ce se aştepta de la mine: să fiu o soţioară drăguţă şi supusă, zâmbind în extaz la reuşitele profesionale ale preaiubitului ei soţ şi, în curând, o mamă casnică exemplară, care face copii pe bandă şi participă la activităţile şcolare. O auzeam deja pe soacră-mea spunându-mi ce bine e că ştiu să cos: „Vei putea să faci costumele pentru şcoală şi pentru sceneta de Crăciun”. Soţiile de medici nu au nevoie să lucreze. Refuzam concepţia asta învechită. Părinţii mei hotărâseră pentru mine, mergând mult prea departe. N-avea să o facă şi soţul meu. N-aveam de gând să fiu redusă la un rol de cloşcă pentru plozi cu capete bălaie.

Eram pe punctul să ne pierdem, împotmoliţi în rutina şi lipsa de înţelegere cea mai adâncă. Trebuia să iau situaţia în propriile mâini. Pierre îşi avea partea lui de responsabilitate, dar începeam să-mi dau seama că puteam şi eu mai mult. Delăsarea mea, pasivitatea, amărăciunea din ultimul timp contribuiau la şubrezirea cuplului nostru. Noua mea profesie avea să ne salveze şi trebuia să-i dovedesc asta lui Pierre. Aveam să redevin cea de care se îndrăgostise.

Pierre părea să doarmă când am intrat în cameră. N-am aprins nicio lumină şi m-am strecurat în tăcere sub plapumă.

— Mult ţi-a mai trebuit, mi-a spus.

M-am lipit de spatele lui şi i-am trecut mâna peste mijloc. L-am sărutat între omoplaţi. Nu voiam să adormim atât de departe unul de celălalt. S-a încordat şi s-a desprins din îmbrăţişarea mea.

— Nu e momentul, Iris.

— Nu asta voiam… Dar, oricum, cu tine nu este niciodată momentul, am zis şi m-am refugiat la cealaltă margine a patului. Mă întreb cum vom reuşi să avem un copil…

Pierre s-a ridicat şi a aprins veioza de pe noptieră. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a luat capul în mâini.

— Nu vreau să începem a nu ştiu câta ceartă, aşa dă n-o să iau în seamă ce-ai spus… Dar îţi dai seama?

M-a privit peste umăr.

— Ai făcut asta pe la spatele meu şi spui că nu vrei copii.

M-am ridicat şi eu.

— Nu mai am cincisprezece ani, nu compara ce le-am ascuns părinţilor mei cu asta. Cred că ştiu ce este mai bine pentru mine… Şi n-am spus niciodată că nu vreau copii, îţi cer doar să ai puţină răbdare. Mi-am dedicat zece ani din viaţă ca să te susţin în studiile şi cariera ta de la spital, îţi cer să-mi acorzi şase luni.

— Ce este cursul ăsta? Explică-mi.

I-am povestit despre descoperirea mea, care mă entuziasmase la culme. Cu câteva zile în urmă, aproape întâmplător, dădusem peste un site unde găsisem un curs privat. Fără subvenţionare de la stat, era finanţat de un mecena discret. Micile mele economii puteau să-l acopere. L-am liniştit asigurându-l că nu va afecta bugetul familiei. Cursurile, i-am spus, erau ţinute de profesionişti de la mari case de modă şi

chiar de creatori de modă de prestigiu.

— Dacă tot încerc o aventură, măcar s-o fac până la capăt, i-am spus ca încheiere.

— Toate bune şi frumoase, dar nu trebuie să existe o selecţie pentru intrarea la această şcoală?

— Trebuie să confecţionez ceva, indiferent ce, şi să scriu o scrisoare de intenţie în care să arăt cum văd eu croitoria.

S-a cufundat în tăcere. Voiam să-l fac să-mi înţeleagă hotărârea.

— Este o ocazie unică pentru mine de a-mi îndeplini visul. Peste zece sau cincisprezece ani nu voi mai putea s-o fac. Nu le voi impune asta copiilor noştri. În plus, urăsc munca de la bancă, mă plictiseşte, mă acreşte şi ştii că nu sunt aşa. Ca şi tine, vreau să am o viaţă profesională înfloritoare.

— Ultima noutate, a oftat el. Ascultă, sunt obosit, mâine-dimineaţă mă trezesc devreme.

S-a culcat la loc, a stins lumina; m-am făcut ghem. Pierre a început să sforăie, iar eu aveam să petrec o noapte albă…

Abia dacă reuşisem să dorm vreun pic. Pierre era la duş. M-am ridicat şi m-am dus să pregătesc micul dejun. Când a intrat în bucătărie, nu mi-a adresat niciun cuvânt, şi-a pus o ceaşcă de cafea şi s-a uitat pe fereastră în grădină. Nu îndrăzneam să deschid gura. El a rupt tăcerea.

— M-am gândit…

— Te-ascult.

S-a întors spre mine şi s-a apropiat. Am rămas aşezată şi l-am privit.

— Foarte bine, fii croitoreasă.

Am făcut ochii mari, gata să zâmbesc.

— Dar există o condiţie, a continuat el. După curs, facem un copil. Şi nici nu se pune problema să-ţi deschizi un atelier, casa este destul de mare. Vei putea să amenajezi podul, deja coşi acolo, ai putea continua să te ocupi şi de copii în acelaşi timp.

Mingea era în terenul meu. M-am ridicat.

— Sigur, îmi convine de minune. Mulţumesc.

A fost singurul lucru pe care am găsit de cuviinţă să-l spun. El a oftat şi a lăsat ceaşca goală în chiuvetă.

— Am plecat, pe diseară.

Am reuşit să plec fără preaviz: la sfârşitul săptămânii, mi-am luat definitiv adio de la bancă. A doua zi, ca un boxer gata să intre în ring, am tras aer în piept şi am intrat în pod. Mirosul de praf m-a făcut să tuşesc. M-am apropiat de maşină şi am dat la o parte pânza care o acoperea. Eu şi maşina mea de cusut... Îmi imaginam că era aceeaşi legătură care unea un muzician de instrumentul său. Pianul meu, chitara mea era maşina mea Singer. Astăzi, contam pe ea, miza era enormă. Era în stare bună, cu atât mai bine. Îmi simţeam mâinile umede şi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu aveam dreptul să greşesc. Mă gândisem deja la lucrarea pe care voiam s-o trimit pentru înscriere. Schiţasem o rochie în două culori, negru şi turcoaz, inspirată din creaţiile lui Courrèges, cu guler rotund pus în valoare de o cusătură aparentă, mâneci scurte şi o butonieră.

Totul era la locul lui, pedala sub picior şi stofa în mâinile mele. Primul pas, să aprind lumina; şi s-a făcut lumină. Al doilea pas, să verific bobina; la locul ei şi încărcată. Al treilea pas, să strecor materialul sub ac şi să apăs presorul; nicio rezistenţă. Încă o mişcare şi era gata. Piciorul mi s-a lăsat uşor pe pedală şi ţăcănitul

distinct al maşinii de cusut a răsunat în încăpere. Mâinile mele ţineau cu fermitate stofa, o trăgeau în afară. Eram fascinată de acul care intra şi ieşea cu precizie, făcând un punct perfect, regulat.

Redactarea scrisorii nu mi-a mai produs acelaşi entuziasm. Totuşi, i-am dedicat trei zile la rând şi, spre marea mea surprindere, am simţit o plăcere autentică scriind-o. Era pentru prima oară în viaţă când mi se dădea ocazia să-mi exprim dragostea, pasiunea pentru croitorie. Când am terminat, am pus totul la poştă.

Aveam mare grijă să-l ţin la curent pe Pierre cu progresele mele. Se prefăcea că îl interesează proiectul meu, dar nu mă lăsam păcălită. Niciun reproş nu ieşea din gura mea. Când venea devreme – se întâmpla rar – îl întâmpinam cu zâmbetul pe buze. Nu era greu, mă simţeam eliberată, regăsisem energia care îmi lipsea de prea mult timp. Speram că apreciază asta. Îmi ascundeam neliniştea pricinuită de aşteptarea care nu se mai sfârşea şi care mă paraliza. Timp de cincisprezece zile, abia dacă am cusut, prea ocupată să pândesc poştaşul. Petreceam mai mult timp în grădină decât în casă. Dimineaţa, mă duceam să verific de zece ori, de douăzeci de ori dacă nu trecuse. Mizasem totul pe acest curs. Nu era prea mult? Dacă eram refuzată, visul meu avea să se spulbere. Pierre nu mă va lăsa să mai încerc încă o dată şi voi înceta să mai iau pilula.

Poştaşul mi-a dat plicul, unul singur, sentinţa pe care o aşteptam în fiecare zi. Tremurând, l-am deschis. Cu ochii închişi, am scos scrisoarea. Am inspirat şi expirat adânc de mai multe ori. Pe un carton simplu, de culoare crem, răspunsul, scris de mână, cu o grafie

elegantă, cu cerneală neagră, era scurt: *Vă aştept pe 10 ianuarie la Atelier*. Am început să ţopăi prin casă, chicotind de bucurie. Am fost cuprinsă imediat de un râs nebunesc, incontrolabil. Şi deodată, am înlemnit: un detaliu deloc neînsemnat tocmai îmi venise în minte: şcoala se afla la Paris, la aproape trei ore de mers cu trenul.

— Parisul nu e chiar la o aruncătură de băţ, mi-a spus Pierre.

— Ai dreptate.

Stăteam turceşte pe canapea lângă el; mă asculta cu atenţie.

— Când începi?

— Peste o lună.

— Ce părere ai? Chiar vrei să te duci?

— Nu durează decât şase luni, nu e mult. În iulie, voi fi înapoi. E o şansă uriaşă să fiu acceptată acolo.

Încă îi ceream permisiunea. El a oftat privindu-mă. Apoi s-a ridicat.

— Unde ai să locuieşti? Nu cunoşti pe nimeni!

— O să caut o garsonieră.

A ridicat ochii la cer.

— Asta ar trebui să mă liniştească?

— Voi veni acasă în fiecare weekend.

Mergea de colo-colo prin living.

— Sau nu. Vei avea mult de lucru... Casa va fi pustie fără tine.

— Gândeşte-te la avantaje, vei putea să rămâi la spital cât de târziu vei vrea, fără riscul de a da seara peste mutra mea plictisită.

S-a gândit o clipă şi a zâmbit. Tocmai găsisem argumentul şoc ca să accepte.

— Şi voi avea o mulţime de lucruri să-ţi povestesc. Vei cunoaşte în sfârşit bucuria de a avea o

soţie fericită şi înfloritoare.

Fără să mă slăbească din priviri, s-a aşezat la loc lângă mine şi m-a luat în braţe.

— O să-mi fie dor de tine.

Aproape că era prea uşor. În orice caz, prea frumos ca să fie adevărat.

— Şi mie de tine, i-am răspuns. Vei putea să vii la mine din când în când şi vom avea seri şi weekenduri pariziene ca între îndrăgostiţi.

— Vom vedea.

Luna decembrie a trecut pe nesimţite, cu toate pregătirile pentru sărbători. L-am surprins pe Pierre când am acceptat fără să crâcnesc s-o ajut pe soacra mea de Crăciun. Şi spre marea lui fericire, am mers mai departe şi i-am invitat pe toţi prietenii noştri de revelion, urmând ca eu să mă ocup de toată organizarea. Familia soţului meu, dar şi prietenii noştri au recunoscut că aveam un dinamism total necunoscut până atunci, dar asta nu i-a împiedicat să-şi dea cu părerea în legătură cu proiectul meu, rămânând sceptici: „De ce te bagi în asta?”, îmi tot repetau. Cred că îi surprindea mai ales că urma să mă despart de Pierre în fiecare săptămână. La toate aceste discuţii, el rămânea neutru.

Cu părinţii mei era altă poveste. Nu mai vorbisem cu ei din duminica aceea îngrozitoare. Fraţii mei îmi telefonaseră de mai multe ori, dar fiecare apel se încheia cu telefonul trântit în nas. Nu înţelegeau de ce nu trec peste greşelile părinţilor noştri. După părerea lor, eram responsabilă pentru dezbinarea familiei. Când au început să mă trateze ca pe una care bagă zâzanie, le-am cerut să nu se mai obosească să mă

sune. Ceea ce mă nedumerea era atitudinea lui Pierre. Făcea pe intermediarul între mine şi ei. Acceptase să le vorbească din nou. Ştiam foarte bine că vorbea regulat cu ei la telefon. Nu a lipsit mult să se lase ispitit de o invitaţie la cină de unul singur, „ca să liniştească apele”, îmi spunea el, în chip de justificare. De fiecare dată, simţeam ironia din spatele vorbelor lui.

Cu o săptămână înainte de plecarea mea la Paris, nu mai aveam poftă de mâncare, sufeream de insomnie, mă trezeam speriată şi mă lipeam de Pierre ca să încerc să adorm la loc. De câte ori voiam să cos, era un eşec, nu ieşea nimic, maşina se oprea sau eu stricam tiparul. Socrii mei reuşiseră să contribuie şi ei la proiectul meu; aranjaseră ca nişte prieteni de-ai lor să-mi pună la dispoziţie o garsonieră pe lângă Piaţa Bastiliei. De fiecare dată când încercam să-mi fac bagajul, mă cuprindea panica.

Nu îndrăznisem să-i cer lui Pierre să-şi ia o săptămână de concediu şi îmi părea rău. Într-o seară am făcut ce nu făceam niciodată: m-am dus la spital să-l iau după consultaţii. Secretara m-a primit cu tot respectul cuvenit soţiei medicului şi m-a informat că era în plină consultaţie. Am stat răbdătoare în sala de aşteptare.

— Ce faci aici? m-a întrebat el când m-a văzut, câteva minute mai târziu.

M-am ridicat când i-am auzit vocea.

— Voiam să te văd.

— Vino cu mine.

Ca de fiecare dată când ne aflam la locul lui de muncă, păstra o distanţă între noi.

— Aş fi preferat să mă anunţi, mi-a spus după ce

a închis uşa biroului. Dar, mă rog… ai noroc, am terminat.

— Cu atât mai bine, vom profita de seara noastră împreună.

Am lăsat ochii în jos.

— Nu te simţi bine?

— Nu! Îmi dau seama ce mă pregătesc să fac.

Pierre şi-a scos halatul şi a început să aranjeze nişte dosare. Am oftat adânc.

— Mi-e teamă că n-o să fiu la înălţime. La urma urmei, poate că părinţii mei au dreptate şi croitoria nu-i decât un hobby, poate că nu sunt suficient de bună ca să devin profesionistă.

— Ascultă, te duci acolo ca să afli, e un test, dacă nu merge, treci la altceva, cel puţin nu vei mai avea regrete. N-o să se supere nimeni pe tine dacă eşuezi, în orice caz nu eu.

M-a luat în braţe.

— Mai este şi altceva, Iris?

— Sunt îngrozită de ideea că n-am să te mai văd în fiecare zi. N-am fost niciodată despărţiţi. Cum o să ne descurcăm?

A oftat şi m-a mângâiat pe spate.

— Chiar tu ai spus, nu durează mult, şase luni nu înseamnă nimic. Săptămânile vor trece repede, sunt sigur. Mergem?

Şi-a pus paltonul, mi-a deschis uşa şi am pornit prin labirintul de culoare. Îi simţeam privirea asupra mea. Aş fi vrut să zâmbesc, să fiu entuziasmată, dar nu mă gândeam decât la despărţirea noastră. Când am ajuns în parcare, Pierre m-a ţinut de braţ.

— Aşteaptă, am uitat ceva, nu te mişca, vin imediat.

A luat-o la fugă înspre spital.

Zece minute mai târziu s-a întors cu zâmbetul pe buze.

— Gata, ai rezolvat?

— M-am zbătut puţin, dar am obţinut ce voiam.

Am ridicat din sprâncene.

— Mi-am anulat toate consultaţiile după ora optsprezece, pe care le aveam la sfârşitul săptămânii.

— N-o să ai probleme?

— Nu-ţi face griji.

M-am aruncat în braţele lui, iar el m-a strâns cu putere la piept.

Când am intrat pe şoseaua de centură, în maşină s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Până în momentul acela, atmosfera fusese bună. Pierre a încetat cu totul să mai vorbească atunci când a început să caute un loc de parcare pe strada unde urma să locuiesc. Iar eu nu mai încercam să întreţin nici măcar o aparenţă de conversaţie când am intrat în noua mea casă. El mi-a lăsat valizele pe pat şi a făcut rapid turul garsonierei. S-a uitat pe fereastră, a verificat încuietoarea uşii de la intrare, şi-a băgat capul în baie, a pornit plita electrică din chicinetă, a mirosit frigiderul…

— Pierre, e în regulă!

— Văd. Nu-ţi desfaci valizele?

— Am să le desfac după ce pleci, asta o să mă ţină ocupată. Cred că nici n-o să pot dormi.

M-am apropiat de el şi m-am strecurat în braţele lui.

— Hai să găsim un loc unde să luăm cina înainte să porneşti din nou la drum.

După trei înghiţituri, am împins farfuria; nu-mi aluneca nimic pe gât. Pierre a făcut la fel. A comandat

o cafea, a cerut nota şi a rămas pe gânduri. Nu vorbeam, ştiam că în clipa când voi deschide gura, voi ceda.

— E ciudat să fim aici, a spus fără să mă privească.

I-am luat mâna; s-a întors spre mine.

— Trebuie să plec… Până ajung…

Stăteam în faţa blocului. Pierre m-a tras în braţele lui.

— Ai să fii atent la drum?

— Nu-mi place să te ştiu aici de una singură.

— Ce mi se poate întâmpla?

— O întâlnire neplăcută, un accident. Ai grijă de tine, te rog.

— Promit, am spus şi mi-am ridicat privirea spre el. E valabil şi pentru tine. Nu exagera cu munca, sub pretextul că nu sunt eu acolo ca să te bat la cap.

Mi-a luat faţa în mâini şi mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

— Chiar dacă nu m-am implicat în proiectul tău, vreau să ştii că sunt mândru de tine, să nu te îndoieşti niciodată de asta.

În sfârşit se interesa de mine, era atent.

— Strânge-mă tare în braţe.

Am rămas minute în şir lipiţi unul de celălalt. L-am sărutat pe obraji, pe buze, lăsându-mi în sfârşit lacrimile să curgă. Pierre mi-a şters faţa şi m-a sărutat încet. Şi-a desprins uşor buzele de ale mele.

— Te iubesc.

Trecuseră luni de zile de când nu-mi mai spusese asta.

— Şi eu te iubesc.

Un ultim sărut şi mi-a dat drumul.

— Acum du-te.

— Te sun mâine, imediat ce am să pot.

Am deschis uşa blocului şi Pierre s-a răsucit pe călcâie. Mi-a aruncat o privire peste umăr, mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să intru; l-am ascultat. În timp ce străbăteam curtea ca să ajung la scară, mi-am zis că se întorcea pentru prima oară acasă fără mine. Dar poate că această despărţire avea să ne reunească şi să reaprindă flacăra pasiunii.

Baricadată bine în garsonieră, m-am aşezat pe pat şi am privit în jur. Descopeream viaţa într-o cameră de studentă la treizeci şi unu de ani. Speram că în weekend nu voi avea prea tare impresia că mă întorc acasă la părinţi cu unicul scop să-mi spăl rufele. Spaţiul meu din timpul săptămânii se va limita la douăzeci de metri pătraţi. Nu puteam să spun că era murdar sau învechit, era aşa cum trebuie. Oricum, nu aveam dreptul să fac mofturi, având în vedere că nu plăteam chirie. Pentru prima dată în viaţa mea, regretam că nu aveam televizor. Nu mă uitam niciodată, dar ceva îmi spunea că nu m-ar fi deranjat compania lui pe durata viitoarelor mele seri de singurătate. Oare nu îmi pusesem prea multe speranţe în această schimbare, păcătuind prin exces de încredere în mine?

3

Simţeam un ghem în stomac, mi se umeziseră mâinile şi îmi tremurau picioarele. Priveliştea noului meu loc de muncă nu era de natură să-mi schimbe starea de spirit. Mă aflam la intrarea într-o clădire în stil haussmanian din cartierul Madeleine. Începeau cursurile. Era 10 ianuarie şi eram aşteptată. Şi dacă nu

mă voi dovedi destul de bună? Şi dacă nu-mi voi găsi locul? Era singura mea şansă să-mi realizez visul şi deodată părea atât de fragilă! Mi-am făcut curaj, am ridicat fruntea şi am mers în cele din urmă până la impunătoarea uşă principală. N-am avut timp să împing, că s-a deschis, şi doi bărbaţi au ieşit din clădire. Cu o expresie serioasă, la costum şi cravată, cu servietă-diplomat în mână, nici nu m-au observat, şi-au continuat discuţia şi au urcat pe bancheta din spate a unei berline mari, negre, care a demarat imediat. Am intrat într-un hol luxos, cu mochetă roşie pe scară, lambriuri, obiecte aurite şi plante verzi, şi, bineînţeles, cabina portarului. Nicio cutie de scrisori. Doar plăci fixate pe perete. *Capital Risk Development*, nu pentru mine, *J. Investissements*, la fel, *G & M Associes*, tot nu. *Atelierul*, *etajul al treilea*. Asta era.

În lift, mi-am văzut imaginea în oglindă, iar chipul meu m-a speriat. Aveam cearcăne, eram palidă ca un mort. Pe palierul de la etajul al treilea, o singură uşă dublă. Am sunat. Mi-a deschis o femeie.

— Iris, bănuiesc, mi-a spus cu o voce gravă şi învăluitoare.

— Da, bună ziua.

— Eu sunt Marthe. Vă aşteptam. Intraţi.

Femeia aceea, cu vârsta puţin peste şaizeci de ani, era înzestrată cu o frumuseţe şi o eleganţă rare, din alte vremuri. Părul brunet şi buclat era dat discret cu fixativ. Ochii de culoarea alunei şi gura roşie şi cărnoasă dădeau strălucire tenului ca de porţelan. Urmând-o pe culoar, i-am observat mersul, demn de cel al unui manechin; cu capul sus, spatele drept, cocoţată pe nişte veritabile tocuri cui, îşi ascundea silueta zveltă sub o rochie vaporoasă şi întunecată.

— Am să vă arăt atelierul.

Cu un gest larg m-a poftit să o iau înainte. Am intrat pe o uşă mare de sticlă în ceea ce trebuie să fi fost iniţial o sală de recepţii. Paşii mei au făcut să scârţâie parchetul, în timp ce tocurile cui ale acelei femei abia dacă îl atingeau. Şemineul din marmură era încă acolo, cu o oglindă mare deasupra, iar stucatura de pe tavan mi-a atras scurt privirea. Vreo zece maşini de cusut profesionale erau aşezate pe mese de lucru. Alături de fiecare dintre ele, un manechin din lemn. Numeroasele ferestre făceau ca încăperea să fie scăldată în lumină. O lustră imensă asigura iluminatul la căderea nopţii. Călăuza mea mi-a făcut semn să o urmez.

— Aici sunt cabinele de probă.

Am făcut ochii mari. Draperii groase din catifea despărţeau cabinele; un perete întreg din oglinzi, o canapea şi taburete tapiţate cu catifea roşie mobilau acest budoar straniu. Apoi am descoperit stocul, o adevărată peşteră a lui Ali Baba. Suluri de mătase, de bumbac, de satin, de brocart, de jerseu, de lame, de crep, ţesături unele mai mătăsoase decât altele, se luau la întrecere cu tot felul de cutii pline ochi de nasturi, de pene, de danteluri, de perle, de panglici şi de pasmanterii. Încăperea alăturată era dedicată tiparelor. Apartamentul fusese în întregime regândit ca atelier, păstrându-şi spiritul tipic parizian.

Femeia m-a condus spre o scară în spirală.

— La etajul acesta, există o bucătărie, o baie şi un loc unde să vă ţineţi lucrurile personale. Camerele din spate nu sunt ocupate deocamdată. Înainte să coborâm din nou, trebuie să ne ocupăm de câteva formalităţi.

A intrat într-o încăpere şi s-a aşezat în spatele unui birou, biroul ei. Mi-a dat mai multe foi, s-a instalat

confortabil în fotoliu şi a luat un portţigaret, aprinzându-şi o ţigară.

Sufla cu senzualitate rotocoalele de fum. M-am gândit la Coco Chanel. În timp ce completam dosarul, ea mă privea în tăcere, ceea ce mi-a adâncit disconfortul şi panica. După ce am terminat, mi-am luat inima-n dinţi.

— Cine sunteţi?

Vocea tremurătoare mi-a trădat emoţia. Femeia a zâmbit. Părea să se amuze de stânjeneala mea.

— V-am spus, sunt Marthe.

— Dumneavoastră ţineţi cursurile?

A izbucnit în râs.

— Eu? Eu nu ştiu nici măcar să ţin un ac în mână. Consideraţi-mă mai degrabă stăpâna casei. Sau menajera, dacă preferaţi. Acum să coborâm, colegele dumneavoastră trebuie să fi sosit. Încă un detaliu, ce materiale aveţi?

— Păi… foarfecele, un metru, un degetar, ace de mai multe feluri şi ceva pe care să iau notiţe.

A aplecat capul într-o parte.

— Sunteţi serioasă, Iris… şi îngrozită.

Era o afirmaţie la care nu aveam ce să răspund. M-a însoţit până în atelier. Într-adevăr, celelalte eleve erau acolo, vorbind în şoaptă printre mese. Când am ajuns noi, au tăcut şi şi-au reluat locurile.

— Rolul meu se încheie aici, mi-a spus Marthe. Domnişoarelor, spuneţi-i bun venit lui Iris.

Umerii mi s-au relaxat în timp ce o priveam cum pleacă. Cineva care şi-a dres glasul m-a făcut să tresar – eram aşteptată la primul curs al zilei. Am străbătut încăperea sub privirile celorlalte fete, care m-au cadorisit cu un zâmbet din colţul gurii. Toate aveau un stil bine definit, spre deosebire de mine, care nu

aveam niciunul. Erau acolo nonconformista cu piercinguri şi şuviţe împletite, o fată care optase pentru stilul hip-hop, în timp ce alta era vintage până în vârful unghiilor. Punctul lor comun: vreo zece ani mai puţin decât mine.

Acea primă zi a fost o catastrofă. Am avut nevoie de toată dimineaţa ca să înţeleg cum funcţionează maşina de cusut, care nu avea nicio legătură cu maşina mea Singer. De fiecare dată când coseam ceva, încreţeam sau agăţam materialul. Am rupt nu ştiu câte ace şi apăsam întotdeauna pe butonul greşit. Mă înţepam întruna. Nu o dată am pătat materialul cu sângele care îmi curgea din degete. Exista şi o maşină de surfilat, aveam să învăţ s-o folosesc în altă zi; nu voiam să mă fac şi mai tare de râs. Aveam impresia că nu ştiu să cos, ca şi cum aş fi nimerit acolo din întâmplare sau mai degrabă din greşeală.

În pauza de masă, am refuzat invitaţia tinerelor mele colege, iar râsetele lor înfundate m-au făcut să nu-mi regret alegerea. Ronţăind o baghetă cu cereale, mi-am reglat conturile cu blestemata de maşină de cusut şi am reuşit în cele din urmă s-o stăpânesc. Mi-am petrecut toată după-amiaza încercând să recuperez întârzierea. Totuşi, nu era ca şi cum n-aş fi croit niciodată nici măcar o fustă scurtă şi dreaptă. La sfârşitul zilei, m-am întors acasă extenuată şi cu totul descurajată. Moralul meu s-a prăbuşit de tot când m-am trezit singură între cei patru pereţi ai garsonierei. Cu toate acestea, în timp ce mâncam o cutie cu ravioli, mi-am promis să-mi revin de a doua zi. Nici nu se punea problema să dau bir cu fugiţii, să fug de aspiraţiile mele.

Restul săptămânii a trecut cu viteza luminii. La

atelier, nu mă lăsam distrasă de vorbăria neîntreruptă a celorlalte. Aveam nevoie de concentrare, de recuperat întârzierea, pentru că începusem din mers şi nu era timp de pierdut. Şi mai ales, nu voiam să ratez nimic din tot ce puteam să învăţ. Nu mă aflam acolo ca turist. Profesorul nostru, Philippe, lucrase pentru cei mai mari designeri înainte să-l obosească nebunia şi presiunea prezentărilor de modă. Se hotărâse să-şi pună priceperea în serviciul celor mai tineri. „Marea Marthe mi-a propus să lucrez aici”, îmi spusese el. Avea vreo cincizeci de ani şi se impunea printr-un look studiat în cele mai mici detalii. Alură de sportiv, mâini de pianist, papion, cămaşă apretată, vestă, ceas de buzunar, inel cu cap de mort şi bascheţi personalizaţi. Purta întotdeauna un şorţ mare înnodat savant în jurul taliei. Când făceam o greşeală, mă străpungea cu privirea lui albastră de oţel prin ochelarii din plexiglas transparent şi ştiam că trebuie să iau totul de la capăt. Mereu răbdător şi binevoitor, rămânea exigent şi riguros. Voia să lucrăm îngrijit, curat, cu mare precizie atât la nivelul gesturilor, cât şi al rezultatului. Îmi dădeam seama că nu era tolerată nicio improvizaţie. Perspectivele mele de viitor l-au lăsat fără grai. Deocamdată se abţinea să emită vreo părere în privinţa calităţii muncii mele, străduindu-se pentru început să-mi corecteze toate obişnuinţele care, după părerea lui, îmi făceau un deserviciu. De mai multe ori, am văzut-o trecând pe la atelier pe femeia care mă întâmpinase. Când venea ea, Philippe ne prevenea pe un ton confidenţial: „Dragilor, ea e patroana”. Înceta orice activitate şi se ducea s-o salute cu un respect care ne uimea. Ea se oprea în pragul sălii de curs. Îşi trecea privirea peste noi, o simţeam asupra mea. Eram cea mai nouă cursantă, n-aveam ce face.

Vineri după-amiază, în trenul care mă ducea către Pierre, către casa mea, mi-am recitit notiţele şi mi-am revăzut schiţele. În fiecare seară a săptămânii, desenam modele, încercând să pun în practică sfaturile lui Philippe. Abia aşteptam să-i povestesc totul soţului meu, să-i spun cât de fericită eram să cos. Trebuia să înţeleagă că viaţa mea se schimba. Voiam să îmi fie alături în această etapă. Când am coborât din tren, am fost surprinsă să nu-l văd pe peron. Am verificat pe telefon, aveam un mesaj: „Scumpa mea, am fost reţinut la spital, nu ştiu la ce oră mă întorc, îmi pare rău”.

Am avut timp să fac nişte cumpărături, să pun la spălat un rând de rufe şi să pregătesc cina înainte să aud uşa de la intrare. Am alergat şi am sărit de gâtul lui Pierre.

— În sfârşit!

— Scuze, îmi pare rău, nu puteam…

— Acum eşti aici, îmbrăţişează-mă.

S-a supus şi m-a strâns în braţe, spunându-mi că îi fusese dor de mine. Încă ghemuită la pieptul lui, i-am împărtăşit planurile pentru weekend.

— Ce-ar fi să mergem la restaurant doar noi doi, mâine seară? M-am gândit la restaurantul unde am sărbătorit sfârşitul rezidenţiatului tău. Iar duminică, după un mic dejun în pat şi o dimineaţă de lenevealã, m-am gândit că o plimbare la ţară ne-ar face bine. Nici tu, nici eu nu prea am luat aer săptămâna asta.

— Nu e o idee rea, nu zic nu, dar…

— Ai gândit un program special pentru noi?

L-am privit, cu un zâmbet lacom pe buze.

— Oh, nu tocmai, bine, de acord, mergem la restaurant, dar cu toată lumea, şi ieri am vorbit cu

mama la telefon, ne aşteaptă duminică la prânz. Nu puteam să-i refuz nici pe unii, nici pe alţii.

M-am desprins de el.

— Pierre, nu ne-am văzut toată săptămâna. Vreau să fiu cu tine.

— Păi, o să fii cu mine!

— Da, dar şi cu ceilalţi, iar eu vreau să fim doar noi doi. Am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc.

— Mi-ai spus deja totul la telefon. Şi în plus, vor să te vadă ca să le povesteşti ce faci.

Până în ultimul moment, am încercat să-l conving pe Pierre să anuleze măcar ieşirea cu toată trupa. Ajunsese să nu-mi mai răspundă când îi vorbeam despre asta. Şi ne-am dus până la urmă la restaurant cu toţii. Pierre spusese că prietenii noştri erau interesaţi de noua mea activitate, dar nu mi-au pus decât foarte puţine întrebări despre curs şi viaţa mea pariziană. Acelaşi scenariu s-a repetat a doua zi la socrii mei. Pierre nu era niciodată departe de mine, asta da.

Duminică seara, pe peronul gării, aveam inima grea. Îl ţineam pe Pierre de mână, uitându-mă la ceas.

— Weekendul viitor nu programez nimic, stăm doar noi doi, mi-a spus. Ai avut dreptate.

M-am ghemuit în braţele lui.

— Te întorci acasă?

— Nu, mă duc la spital.

— De ce?

— Pentru că nu-mi place să stau singur în casă… Hai, urcă, e timpul.

Am apucat doar să ne dăm câte un sărut înainte să sar în tren şi uşa să se închidă. Pierre nu a mai aşteptat mult, s-a răsucit imediat pe călcâie şi silueta i-

a dispărut pe scara rulantă.

Ar trebui să iau ore particulare ca să fiu liniştită. Asta mi-am spus când am ajuns la atelier la începutul săptămânii şi le-am auzit pe fete trăncănind despre ieşirile lor la bar de sâmbătă seara şi despre ultimul iubit. M-am speriat, îmbătrânisem într-atât, încât să le blamez că aveau preocupări proprii vârstei? Erau atât de lipsite de griji, atât de pline de viaţă, aveau viitorul în faţă, luau în râs privirile celorlalţi. La vârsta lor eu mă pregăteam să mă mărit. La urma urmei, eu nu fusesem niciodată liberă. Acum, eram doar invidioasă şi mi-am întors privirea de la spectacolul unei tinereţi pe care n-aveam s-o cunosc niciodată.

În timpul celei de-a doua săptămâni de curs, am avut sentimentul că Philippe îmi dedica o parte esenţială din timpul său şi că eram supusă unui test de aptitudini. Nu aveam aceleaşi sarcini de îndeplinit ca şi celelalte fete, iar nivelul lui de exigenţă crescuse cu o treaptă. În ciuda surprinderii şi a presiunii, doream asta. Era un curs de formare, dar eu ceream ore suplimentare.

În dimineaţa de luni a celei de-a treia săptămâni, când a venit Philippe, ne-a anunţat fără nicio introducere că aveam o săptămână la dispoziţie ca să confecţionăm un costum de damă cu pantaloni. Probabil depăşisem o etapă dificilă, căci aveam din nou acelaşi program ca şi celelalte. A distribuit tiparul şi ne-a cerut să ne apucăm de treabă. Când am văzut fotografia cu taiorul pe care trebuia să-l fac, am simţit că mi se ridică părul la ceafă. Aşa mă îmbrăcam când lucram la bancă, era o uniformă care se potrivea la

orice, ştearsă şi atât de puţin feminină! Philippe s-a apropiat de mine.

— Fă ce-ţi place, mi-a spus.

— Adică?

Zâmbind, şi-a dat ochii peste cap.

— Vi se cere să faceţi un sac, aşa că e treaba ta să te descurci, iubire…

S-a răsucit pe călcâie şi s-a dus în mijlocul fetelor care se băteau pe tema alegerii materialului. La urma urmei, nimeni nu ne interzisese câteva mici fantezii. Cred chiar că tocmai mi se dăduse permisiunea să îmi dau frâu liber imaginaţiei. Mi-am scos carnetul cu schiţe, mi-am strâns părul la spate şi m-am folosit de un creion ca să-l prind în coc. Apoi m-am apucat de schiţa acelui costum cu pantaloni pe care aveam de gând să-l reinterpretez. Taiorul meu nu va fi de purtat la serviciu, ci pentru ieşiri în oraş şi pentru a pune femeia în valoare.

— Original, mi-a zis o voce gravă şi tărăgănată peste umăr, în timp ce îmi retuşam schiţa.

Am tresărit şi am ridicat capul, cu creionul suspendat în aer. Conversaţiile încetaseră şi toate privirile erau aţintite asupra mea. Mai ales cea a patroanei.

— Iris, urmează-mă în biroul meu.

Expresia mea speriată nu a împiedicat-o să ia schiţa. A ieşit din încăpere şi am urmat-o imediat. Tocmai comisesem o greşeală de toată frumuseţea, voind să mă îndepărtez de model. Totuşi, eram sigură că Philippe încercase să-mi transmită un mesaj. Îndreptându-mă spre scară l-am căutat din priviri, dar era de negăsit. În biroul ei, Marthe a luat loc şi m-a invitat şi pe mine să fac la fel. Cu ţigara între buze, mi-

a studiat cu atenţie desenul.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat într-un târziu, dându-mi-l înapoi.

— O să revin la modelul de bază, n-ar fi trebuit să…

— Nu asta te-am întrebat. Nu contează. În sfârşit, o stagiară cu ceva talent şi nişte idei!

— N-am făcut nimic special, doamnă.

Ea a ridicat mâna.

— Spune-mi Marthe, niciodată doamnă. Felul tău de a desena şi de a înfrumuseţa acest taior vorbeşte de la sine. De asemenea, am văzut şi calitatea muncii tale de când ai sosit. Ştii să coşi. Te descurci şi la schiţe, şi la croit. Te-ai gândit deja să creezi ţinute?

— N-aş zice că sunt ţinute, am mai făcut câteva rochii, nişte fuste, haine obişnuite.

— Ce-ai de gând să faci după ce termini cursul?

— Să îmi deschid un atelier de croitorie la domiciliu. Voi face câte puţin din toate: retuşuri şi câteva ţinute din când în când, sper…

Ceea ce îmi va permite să fiu mamă cu normă întreagă, *am gândit*.

— E o greşeală. Am să-ţi urmăresc îndeaproape munca săptămâna asta.

— De ce?

— Pentru că mă interesezi. Fă asta! mi-a poruncit şi a arătat cu degetul spre desen. Acum întoarce-te la locul tău.

Am ascultat-o şi m-am întors în atelier. Toate fetele au sărit pe mine când am apărut.

— Ce voia Marthe de la tine?

— Nimic.

— Da, sigur! Continuă să te ţii deoparte, mi-a spus una dintre ele.

— Ne dai impresia că eşti snoabă sau că te temi de noi, a continuat alta.

N-am găsit nimic să le răspund, încă uluită după discuţia mea cu Marthe. Ele şi-au reluat lucrul, lăsându-mă din ce în ce mai agitată.

O oră mai târziu, în pauza de masă, le-am întrebat dacă pot să vin cu ele. Încântate, mi-au făcut semn să le urmez. Oprindu-ne într-un bistrou, am făcut în sfârşit cunoştinţă şi am putut să constat, uşurată, că erau toate destul de simpatice. Vorbind cu ele, mi-am dat seama că eram plină de prejudecăţi şi că îmi pierdusem obişnuinţa de a cunoaşte persoane noi, şi asta nu-mi stătea deloc în fire. Ambiţia lor era matură, iar energia lor avea un efect reconfortant asupra mea. Pe drumul de întoarcere la atelier, mi-au spus că Marthe deţinea întregul imobil, că locuia la ultimele două etaje şi că dădea multe recepţii.

M-am apucat din nou de lucru, mai destinsă decât cu câteva ore înainte. La sfârşitul zilei eram în urmă, dar mă simţeam mulţumită. Am plecat din atelier în acelaşi timp cu fetele.

Două zile mai târziu, însăilam pantalonul când Marthe şi-a făcut rondul prin atelier. A aruncat o privire pe lucrările fiecăreia şi a încheiat cu mine. I-am făcut un semn cu capul în chip de salut. A studiat din nou modelul pe care îl desenasem, înainte să atingă mătasea neagră pe care o alesesem pentru taior şi satinul albastru-închis pentru revere, precum şi toate detaliile de finisare. Apoi s-a dus să stea de vorbă cu Philippe, continuând să mă privească. Era mai mult decât neplăcut şi stânjenitor.

S-a întors în aceeaşi după-amiază, în momentul în care terminam însăilarea vestei ce avea să ţină loc de

sacou. Am pus-o pe manechin şi m-am dat în spate, ca să îi văd defectele.

— După ce termini, aş vrea să i-l arăţi unei prietene, mi-a spus.

— Nu merită să iasă de-aici, este o simplă temă.

— E păcat să risipeşti atâta talent.

— Exageraţi.

M-a privit cu ochii ei de culoarea alunei şi a zâmbit.

— O să mai vorbim despre asta.

Umerii mi-au căzut şi am oftat. Ea a izbucnit în râs şi a părăsit încăperea.

A doua zi, Philippe mi-a dat iarăşi ore particulare, cred că ăsta e cuvântul. După ce s-a asigurat că fetele puteau să se descurce singure, mi-a dedicat tot timpul. Remarcase marea dificultate a confecţionării vestei: butonierele tivite din partea de jos a spatelui. Era o tehnică pe care nu reuşisem s-o stăpânesc niciodată. Asta ne-a luat toată ziua şi o parte din seară. Nu m-a cruţat şi m-a pus să o iau de la capăt de câte ori a fost necesar ca să stăpânesc tehnica la perfecţiune. Când amândoi am fost în sfârşit mulţumiţi de rezultat, m-am dus la culcare epuizată. Cu toate acestea, eram încă surescitată şi somnul întârzia să vină. Când închideam ochii, vedeam foarfece, ace, împunsături fine şi oblice…

Joi seara, am hotărât să lucrez până târziu: voiam să termin devreme a doua zi ca să mă întorc cât mai repede acasă şi să-l revăd pe Pierre. Câtă vreme Marthe era prezentă, puteam să rămân, îmi spusese Philippe.

— Iris, vii să bei un pahar cu noi? mi-a propus una

dintre fete.

Am ridicat capul de la ce lucram şi le-am văzut pe toate gata de plecare. Le-am zâmbit.

— Sunteţi drăguţe, dar mai rămân puţin, vreau să mai avansez.

— Altă dată?

— Da. Distracţie plăcută, pe mâine.

Privindu-le cum pleacă, mi-am promis că săptămâna următoare voi ieşi cu ele. Nu mai eram stresată de prezenţa lor, ci de cea a patroanei. Nu înţelegeam ce voia de la mine. Am încercat să fac abstracţie de ea ca să mă concentrez pe treaba mea. Cu coada ochiului, am văzut-o cum se ridică. S-a apropiat de masa mea.

— Îţi place ce faci, Iris?

Am privit-o: ochii i se plimbau de la mine la lucrarea mea.

— Bineînţeles.

— De ce ai ales să nu respecţi modelul impus?

— Nu-mi plăcea. Era numai bun să treacă neobservat într-un birou, îmi trezea amintiri neplăcute.

Vorbisem prea repede. Ea a zâmbit.

— Al tău este potrivit pentru birou. Dacă l-ai purta la o negociere, ai câştiga-o doar străbătând încăperea. Îţi va pune corpul în valoare.

Am roşit până în vârful urechilor.

— Nu l-am făcut pentru mine.

A zâmbit.

— Lui Jules i-ar fi plăcut să port aşa ceva într-o vreme, a şoptit.

Privirea i s-a umbrit şi trăsăturile feţei au reflectat o tristeţe profundă. A băgat mâna într-un buzunar micuţ, pe care nu l-am remarcat decât în clipa aceea. A luat de acolo ceva pe care l-a dus la gură şi l-a

înghiţit iute. Gestul ei a fost abia perceptibil.

— V-am cerut să confecţionaţi un model de bază tocmai pentru că este baza. Nu sunt multe eleve capabile să realizeze o lucrare de o asemenea calitate şi rafinament, a continuat ea.

— Celorlalte nu le-a venit ideea, asta-i tot, dar se pricep să lucreze.

— Modestia ta e patologică şi devine de-a dreptul enervantă!

Expresia îi era cât se poate de serioasă. M-a înfruntat din priviri, iar eu am lăsat prima ochii în jos. Ea s-a dus la etaj, a revenit după câteva minute şi a pus nişte chei pe masa mea.

— Rămâi să lucrezi cât vrei şi încuie atelierul. Urc la mine. Pe foarte curând, Iris.

— Păăi… la revedere şi mulţumesc pentru chei.

Mi-a făcut un uşor semn de salut, fără să se întoarcă. Am urmărit-o pe culoar. Cine era femeia aceasta? Încă o dată, i-am observat eleganţa. Mersul îi era suplu, în pofida tocurilor cui. Peste rochia purpurie îşi pusese un mantou cu o curea desfăcută, purta o pereche de mănuşi din piele şi un ceas Kelly la încheietură. A închis uşa. M-am trezit singură în atelier, nu se mai afla nimeni în afară de mine şi de ea în clădire. După ora opt seara, toată lumea era plecată acasă.

Două ore mai târziu, am hotărât să mă opresc. A doua zi, nu-mi mai rămânea decât să calc şi să tai ultimele aţe. Am făcut turul încăperilor şi am stins toate luminile. În pofida ciudăţeniilor Marthei, mă simţeam bine în locul acela. Am verificat de zece ori ca uşa să fie bine încuiată. Am vrut să-mi dezmorţesc picioarele şi am luat-o pe scări. Când am ajuns la

primul etaj, mare mi-a fost surprinderea să văd o femeie care suna la interfonul societăţii de investiţii. S-a răsucit pe călcâie şi mi-a zâmbit larg. Ai fi zis că e o păpuşă tocmai ieşită din benzile desenate japoneze. Câţi ani să fi avut? Afişa un aer de falsă ingenuitate.

— Bună seara, i-am spus din politeţe.

— Salut! Eşti de la şcoala de croitorie?

— Da.

— O, ce noroc! Ador hainele. Voiam să fac design, dar tata m-a trimis la o şcoală de comerţ, unde nu pricep nimic.

Uşa s-a deschis automat.

— Cred că sunteţi aşteptată.

— Iau cursuri particulare şi aduc cina, a chicotit ea, arătând nişte cutii cu sushi.

De când se venea la cursuri particulare în haină de blană, la ora zece seara? Am trecut pe lângă ea, şi parfumul ei de zmeură aproape că m-a sufocat.

— Cred că lucraţi cu plăcere.

— O, da, ador să vin aici!

Mi-am dat ochii peste cap fără să mă vadă. Continuând să cobor scara, mi-am zis că, în loc să mă hărţuiască pe mine, Marthe ar face mai bine să se ocupe de activităţile nocturne din imobilul ei… De la parter, am auzit-o pe studenta care livra sushi izbucnind într-un râs zgomotos, apoi s-a trântit o uşă. Din stradă, n-am putut să mă abţin şi am aruncat o privire spre ferestrele luminate de la primul etaj; nu cred că urma să se discute despre comerţul internaţional.

Pierre şi-a respectat promisiunea. Nu ne-am întâlnit cu nimeni. Fiecare şi-a văzut de ale sale. Prin urmare, weekendul nostru n-a fost lipsit complet de

tandreţe şi am avut sentimentul că soţul meu mă privea ceva mai mult decât de obicei. În orice caz, a dovedit-o prin fapte, pentru că a luat iniţiativa – măcar o dată – să facem dragoste. De la început am amânat cât am putut momentul în care să-i vorbesc despre Marthe şi despre interesul ei pentru mine. Ceva îmi spunea că el nu îl va aprecia cu adevărat. Nu mă înşelam.

— Iris, să nu ai încredere în femeia aia.

— De ce?

— Pentru că se învârte într-un mediu diferit de al nostru şi voi două nu sunteţi din aceeaşi lume. Te cunosc, o să te ataşezi de ea şi o să-ţi faci tot felul de scenarii. Dar ea va uita de tine imediat ce vei termina cursul.

— Poate că ai dreptate.

4

O nouă săptămână de cursuri se încheia. În fiecare zi mă aflam sub observaţia tăcută a Marthei. Apărea în atelier, se aşeza picior peste picior pe o canapea în faţa mesei mele de lucru şi mă privea. Din când în când, îi făcea semn lui Philippe – întotdeauna pe fază. El venea în pas alergător şi îi răspundea la întrebări. Aveam senzaţia că sunt un cobai al cărui comportament îl studiau şi nu puteam să fac mare lucru.

Joi, din proprie iniţiativă, le-am propus fetelor să mergem să bem un pahar împreună. Au acceptat. Pe parcursul serii, mi-am dat seama că tocmai descoperisem ieşirile între fete şi mai ales cu fete care îmi împărtăşeau pasiunea. De când îl cunoscusem pe

Pierre – la douăzeci de ani – nu avusesem de-a face decât cu studenţi la medicină, apoi cu medici cu diplomă. Şi nu căutasem niciodată să-mi petrec timpul cu partenerele unora sau altora: să-mi cumpăr haine nu mă interesa, mi le făceam singură în pod, la maşina mea Singer. Nu aveam aceleaşi preocupări, nici aceleaşi gusturi vestimentare. Ele urmau orbeşte direcţiile marilor firme şi, în cele din urmă, după o competiţie nemiloasă prin magazine, ajungeau să poarte aceeaşi uniformă. Pe când cu fetele de la atelier şi în ciuda diferenţei de vârsta de zece ani, fără să vorbim de originile noastre, mă înţelegeam. Am petrecut o seară superbă în compania lor. M-am întors acasă cu ultimul metrou şi uşor ameţită. Dacă ar fi ştiut Pierre…

A doua zi de dimineaţă, absenţa Marthei m-a făcut să mă simt mai uşurată. Acest vânt de libertate nu a suflat pentru mult timp. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu tâmple cărunte, a venit în atelier cu puţin înainte de prânz. Era elegant, cu pantalonii lui de flanel, cămaşa impecabilă şi puloverul din caşmir, cu anchior. L-a salutat pe Philippe, care a făcut semn înspre mine cu mâna. Ce mai făcusem? S-a apropiat de mine zâmbind.

— Dumneavoastră sunteţi Iris?

— Da. Bună ziua.

— Sunt Jacques, majordomul Marthei, m-a informat el, întinzându-mi mâna.

Un majordom! Nu mă surprindea că Marthe avea personal de serviciu, dar un majordom! În ce lume nimerisem?

— Marthe vă aşteaptă să luaţi prânzul la această adresă, mi-a spus el şi mi-a dat o carte de vizită. Să fiţi

acolo la ora unu, vă rog să nu întârziaţi.

— Aşa voi face.

Mi-a zâmbit amabil şi s-a răsucit pe călcâie.

O oră mai târziu, am intrat într-un restaurant nu departe de Piaţa Vendôme. Abia am avut timp s-o caut pe Marthe din priviri, că un ospătar mi-a ieşit în întâmpinare. Dacă nu aş fi fost atât de stresată, cred că aş fi izbucnit în râs când l-am văzut făcând o plecăciune.

— Doamnă…

— Bună ziua, am întâlnire cu…

— Vă aşteaptă, urmaţi-mă.

OK, Marthe era un client VIP. Ospătarul m-a însoţit până la masa ei. Ea se uita pe stradă, străină parcă de ceea ce se petrecea în jur. Ospătarul şi-a luat tălpăşiţa imediat ce coletul a fost livrat.

— Bună ziua, Marthe.

Fără să-mi adreseze nicio privire, s-a uitat la ceas.

— Eşti punctuală, îmi place. Ia loc.

I-am adresat un mulţumesc în gând majordomului şi am ascultat-o pe Marthe. Ochii ei pătrunzători m-au studiat cu atenţie. Apoi şi-a luat şervetul, l-a desfăcut şi l-a pus pe genunchi.

— Să mâncăm, vom vorbi după aceea.

Ca prin farmec, deşi nu aruncasem nicio privire pe meniu, am fost servite de un tânăr abia ieşit din adolescenţă şi care părea că merge spre eşafod în timp ce se apropia de masa noastră. Marthe comandase deja pentru mine. A început să mănânce. Mie nu-mi era foame deloc. Privirea i-a căzut pe mâinile mele care se odihneau de fiecare parte a farfuriei. Mi-am făcut curaj şi m-am forţat să mănânc. Ce voia de la mine, la urma urmei? Când a lăsat

tacâmurile, am profitat ca să-mi dau farfuria la o parte.

— Te vezi cu soţul tău diseară? m-a întrebat.

— Ăăă… da, de unde ştiţi că sunt măritată?

— Din dosarul tău, drăguţo. Ce părere are despre faptul că lipseşti atât de acasă?

— Se descurcă, munceşte şi mai mult, şi asta nu-i displace.

De ce-i spuneam asta? Am oftat.

— Cu ce se ocupă?

— E medic într-un spital.

— Probabil că nu-l vezi prea mult…

— Într-adevăr, nu cât aş vrea.

Am schiţat un zâmbet şi m-am abţinut să continui cu confidenţele, căci simţeam că-i voi dezvălui Marthei până şi culoarea chiloţilor de pe mine.

— Dar dumneavoastră?

— Am fost căsătorită treizeci de ani minunaţi cu Jules. A murit acum trei ani.

— Îmi pare rău.

Şi-a adâncit privirea într-a mea şi, fără să ştiu de ce, m-am simţit prost.

— Se spetea muncind, dar am rămas stăpâna lui; chestie de voinţă.

Ce mă priveau pe mine toate astea?

— Era specialist în finanţe, a făcut speculă, a jucat la bursă şi a făcut avere. Apoi a înfiinţat firmele de la primul etaj, se ocupa de gestiunea de patrimoniu, de plasamente, de fonduri de pensii, a continuat ea. A condus totul până la capăt.

— Şi astăzi cine se ocupă de toate?

— Cel care a fost mâna lui dreaptă. Avea toată încrederea în el, aşa cum am şi eu.

Apoi Marthe i-a făcut semn tânărului să debaraseze masa şi a comandat două cafele.

— De altfel, ai să-l cunoşti în curând… dau un cocteil weekendul viitor, vei fi acolo.

— Ăăă… e foarte amabil că v-aţi gândit la mine, dar…

— Am nevoie de tine pentru seara asta, Iris.

— Eu? Dar pentru ce?

Mi-am ascuns mâinile tremurânde sub masă. Panica punea stăpânire pe mine.

— Vreau să-mi faci o rochie. Ai mână liberă şi ai la dispoziţie atelierul.

— Nu cred că…

— Vei purta taiorul făcut de tine, asta îţi va permite să-ţi demonstrezi pe deplin talentul.

— Ascultaţi, nu înţeleg de ce credeţi că…

— Tu n-ai nimic de zis. Este o comandă dată de directoarea şcolii tale. Dacă refuzi, să nu te mai întorci săptămâna viitoare.

— Nu puteţi să-mi faceţi asta, vă rog.

— Am o întâlnire, o să trec după aceea pe la atelier să-mi iei măsurile.

S-a ridicat. Şeful de sală a venit s-o ajute să-şi îmbrace haina, apoi ea a plecat, lăsându-mă singură la masă.

Imediat m-am întors la atelier. Philippe râdea în barbă, ştia foarte bine ce dăduse peste mine. Fetele au remarcat că ceva nu era în regulă.

— Ce-ai păţit? Ai văzut o fantomă?

— Marthe… Marthe vrea să-i creez o rochie.

— Bravo, e nemaipomenit!

— Ba nu, nu e nemaipomenit! Dacă refuz, o să mă dea afară.

— Nu se pune problema, vei reuşi, deci vei rămâne cu noi.

— Terminaţi, nu sunt în stare.

— Iris, eşti cea mai înzestrată dintre noi, o să-i dai gata. Şi-apoi, stai puţin, nu ai dreptul să refuzi aşa ceva. O să te mobilizezi şi o să reuşeşti. Dacă nu, o să-ţi facem viaţa un iad.

Philippe le-a acordat o pauză mai lungă ca să mă dăscălească şi, mai ales, să nu lase panica să pună din nou stăpânire pe mine.

Mi-am făcut curaj ca să par cât de cât normală când Marthe a venit după-amiază. Fără un cuvânt, s-a dus în cabina de probă. Am oftat adânc, mi-am prins părul, am luat metrul şi ceva de scris şi am urmat-o. Mă aştepta. Am început să-i iau măsurile – perfecte. Corpul ei era zvelt, talia extrem de fină, pieptul în perfectă armonie cu talia subţire. Deşi numai piele şi os, era a naibii de feminină în pantalonii-ţigaretă bleumarin şi bluza crem din mătase. Marthe era eleganţa franţuzească întruchipată. Cât timp i-am luat măsurile, i-am simţit privirea grea asupra mea. Ştia ce avea de făcut, se mişca, ridica braţele fără să fie nevoie să-i spun. Tăcerea şi apropierea fizică îngreunau atmosfera din încăpere, care devenise insuportabilă.

— Daţi-mi măcar un indiciu despre gusturile dumneavoastră.

— Tu doar creează, Iris, este tot ce îţi cer. Vreau să încerci. Dacă dai greş, nu e grav, vei putea să rămâi aici şi am să te las în pace, promit.

Din pricina autorităţii pe care o degaja şi în ciuda metodelor sale, am hotărât să am încredere în ea. Aveam de ales?

— În regulă, am să încerc. Să aveţi totuşi în vedere şi o ţinută de rezervă… Dar la recepţie n-am să vin.

Mi-a luat bărbia în mâini.

— Scumpa mea, totul va fi bine, voi fi cu tine.

Hotărât lucru, nu puteam să aleg în nicio privinţă.

Ce-o să zică şi-o să creadă Pierre despre toate astea? Nimic de bine, simţeam.

M-am închis în depozit. Am început să ating materialele, le şifonam, le împătuream, le testam efectul pe pielea mea ca să văd care mă seducea, care ar putea să-i convină Marthei. Trebuia să mă inspire materialul şi silueta ei. După mai multe ore, am reuşit să aleg eşantioanele. Urma să încep schiţele. O privire aruncată pe ceas mi-a arătat că pierdusem trenul, asta e, am să-l iau pe următorul.

Mi-am petrecut ziua de sâmbătă închisă în pod. Am studiat cu grijă toate cărţile mele despre modă şi marii designeri. Atenţia mi-a fost atrasă de activitatea lui Coco Chanel şi Yves Saint Laurent. Amândoi puseseră în valoare femeile, eliberându-le de corset, făcându-le independente şi sigure pe ele. Mi se părea că ideile lor vor fi pe placul şefei mele. Ghemotoace de hârtie mototolită şi ruptă se adunau peste tot. Îmi storceam creierii în toate direcţiile. Nu-mi plăcea ce desenam şi mai ales nu o vedeam pe Marthe purtând ce îmi imaginam eu. Nimic nu era la înălţimea ei.

Seara l-am însoţit pe Pierre, fără chef, la nişte prieteni care ne invitaseră la cină. L-am ascultat explicându-le, zeflemitor, că devenisem o studentă serioasă. Nu spuneam nimic, dar atitudinea lui mă deranja şi mă durea. De câte ori pomenea de ceea ce făceam, era pe un ton batjocoritor. Voi avea într-o zi parte de un sprijin real? Ceilalţi m-au luat peste picior, n-ar fi crezut niciodată că voi putea să devin

dependentă de muncă. Suportam totul zâmbind prosteşte. Restul serii, le-am ignorat conversaţiile, nu mă gândeam decât la schiţele mele.

Odată întorşi acasă, m-am dus la culcare în acelaşi timp cu Pierre, dar mă foiam întruna. Imposibil să îmi găsesc somnul. M-am strecurat afară din pat.

— Ce faci?

— Mă duc să lucrez, am o idee.

Pierre a aprins lumina, s-a ridicat şi s-a întors spre mine.

— Poate să aştepte până mâine, nu?

— Prefer să bat flerul cât e cald.

Şi-a dat ochii peste cap şi a stins veioza de pe noptieră.

— E ridicol, a bombănit.

Nu voiam să stârnesc o ceartă, dar mi-ar fi plăcut să-i spun că nu era decât o observaţie nevinovată faţă de ceea ce suportam de ani de zile. L-am lăsat bombănind şi m-am dus să pun pe hârtie modelul care tocmai îmi venise în minte.

Luni dimineaţă am descoperit că masa mea de lucru fusese mutată în weekend. Eram tot cu fetele – transformate în majorete – dar aveam mai multă linişte şi mai mult spaţiu. Toată săptămâna am muncit pe brânci, plecând din atelier doar ca să mă duc să dorm câteva ore la mine. M-am concentrat cu totul pe ţinuta Marthei. După ce fusesem sedusă de culorile strălucitoare cu reflexe, am revenit asupra alegerii şi m-am oprit la o mătase naturală de un albastru-regal, o culoare profundă, care se potrivea mai bine cu personalitatea enigmatică şi tulburătoare a patroanei mele. Contrar obişnuinţelor ei, Marthe îşi va pune în valoare talia de viespe. Rochia va fi strâmtă, mulată pe

corp, mânecile trei sferturi. Observasem că purta întotdeauna aceleaşi bijuterii, care vor trebui să-şi găsească locul cu uşurinţă, mai ales colierul pe decolteul pătrat. Remarcasem că fiecare haină avea un buzunar aproape invizibil, aşadar, îi voi face şi eu unul. M-am dus în camera de croit ca să trasez tiparul cu creta şi să tai cu grijă fiecare parte a rochiei. Am implorat-o pe Marthe să vină să vadă şi să probeze rochia, dar a refuzat de fiecare dată. Aveam susţinerea necondiţionată a lui Philippe, care îmi potolea frecventele atacuri de panică. Ca să mă calmeze, mă punea să refac cusăturile pe care le considera defectuoase, imperfecte: faimoasele buzunare. Rolul lor era să fie discrete, nu aveam dreptul să ratez; nicio cută nu trebuia să fie vizibilă, iar fundul buzunarului trebuia să fie perfect plat. În acele momente, uitam miza temei mele… Dar puteam să consider comanda Marthei o temă? Mă îndoiam de asta.

— N-ai uitat că mâine nu vin, i-am spus la telefon lui Pierre joi seara.

— Despre ce vorbeşti?

— Ţi-am spus weekendul trecut, dar nu m-ai ascultat. Trebuie să mă duc la o recepţie acasă la Marthe, vrea să fiu acolo şi nu mă întreba de ce, că nu ştiu nimic.

— Toate astea încep să ia o întorsătură care nu-mi place. Trebuia să faci un curs doar. Nicidecum să munceşti pe degeaba sau să mergi la cocteiluri mondene.

— Dacă aş fi refuzat, m-ar fi dat afară. Este ultimul lucru pe care îl vreau.

Am scos un oftat prelung; mă enerva la culme. Nu aveam niciun motiv să-mi ascund entuziasmul.

— Dacă te interesează, mi-a plăcut la nebunie ce am lucrat săptămâna asta.

Tocmai terminasem de călcat. Nu-mi mai rămânea decât să-i duc rochia Marthei. Am luat husa în care era învelită şi, pentru prima dată, am urcat până la etajul al cincilea. Uşa era larg deschisă. A trebuit să asist la un du-te-vino de florari, furnizori, ospătari. L-am ochit pe majordom.

— Scuzaţi-mă, bună ziua, domnule…

— Jacques, m-a întrerupt el.

— Jacques, deci! Marthe e aici?

— Nu, dar te aşteptam. M-a însărcinat să iau rochia şi să-ţi spun că va veni un taxi să te ia de acasă la ora şapte şi jumătate.

Îmi trimitea un taxi, era din ce în ce mai halucinant! Când a apucat rochia, am avut impresia că mi-o smulge din mâini.

— Ai grijă, e fragilă, trebuie s-o agăţi imediat pe umeraş.

— Sunt obişnuit, nu-ţi face griji. Pe diseară!

S-a răsucit pe călcâie şi eu am văzut cum rochia mea se îndepărtează. Ca o idioată, mă ataşasem de ea şi până seara n-aveam să ştiu dacă-i plăcea sau nu Marthei. Mă pregăteam să mă întorc la atelier, când m-a strigat Jacques.

— Aşteaptă, am uitat să-ţi dau asta!

Mi-a întins un plic.

— Ce este?

— Onorariul tău.

I-am dat înapoi plicul de parcă mi-ar fi ars degetele.

— Nu-l vreau.

A fost vizibil nedumerit de refuzul meu. Am luat-o

la fugă pe scări. Când am ajuns în atelier, mă aştepta comitetul de întâmpinare, fetele şi Philippe. Acesta îşi făcuse timp să-mi verifice taiorul, finisajele erau impecabile, puteam să mă întorc la mine ca să mă pregătesc.

Speram să mă relaxez la duş, în ciuda cabinei înguste. După o lună de tot felul de exerciţii de contorsionism, reuşisem să intru în cabină fără riscul de a-mi rupe spatele. Trebuia ca acest moment să mă destindă, să-mi inspire conversaţii inteligente. Ar fi trebuit să buchisesc *Cocteilul monden pentru idioţi*. Am golit rezervorul de apă caldă fără să mă simt mai bine. Înfăşurată într-un prosop, m-am sprijinit de chiuvetă – sau mai degrabă lavoar – şi m-am privit în oglindă. La urma urmei, existau şi lucruri mult mai rele decât să fiu invitată la o sindrofie pariziană. Eu, care mă săturasem de invitaţiile la cină ale micii burghezii de provincie, ar fi trebuit să fiu mulţumită. Măcar să joc jocul până la capăt. Nu mi se întâmpla asta în fiecare zi. Până la urmă m-am pregătit: mi-am prins părul în coc la ceafă şi m-am machiat discret, punându-mi ochii verzi în valoare. Am îmbrăcat pantalonii de smoching. Aşa cum prevăzusem, erau pe măsura mea, dar făcusem bine că sărisem peste prânz: cureaua plată nu tolera niciun exces. Felul cum cădeau pe mine m-a umplut de încântare. După aceea, mi-am luat vesta cu spatele gol. La ce mă gândisem când o desenasem? Aş fi vrut să ştiu. Nu la mine, asta-i sigur! Dacă ar fi fost aşa, ar fi acoperit mult mai multă piele şi aş fi putut să port sutien. În loc de asta, spatele îmi va fi complet gol, umerii dezgoliţi, iar decolteul, accentuat de o bentiţă din satin albastru-închis, pur şi simplu adânc. După mai multe mişcări, am reuşit să-mi închei nasturii

din josul spatelui şi să închid butoniera de la ceafă. Odată cocoţată pe pantofii cu toc cumpăraţi în grabă – Pierre prefera balerinii – m-am privit în sfârşit în oglindă. Am avut nevoie de timp ca să mă recunosc, dar rezultatul nu era rău deloc. În schimb, soţul meu nu m-ar fi lăsat niciodată să ies aşa.

Când am ajuns la Marthe, nu aveam decât o idee în cap: să-mi iau picioarele la spinare. Am să îmi fac apariţia şi, imediat ce voi putea, voi fugi de acolo. Faimosul majordom mi-a deschis şi mi-a luat haina. Apoi m-a răsplătit cu un zâmbet încurajator şi m-a invitat să-l urmez pe coridor, care mi s-a părut imens, interminabil… Murmurul conversaţiilor a ajuns în cele din urmă până la mine şi însoţitorul meu a dispărut în pragul sălii de recepţie.

Vreo cincizeci de invitaţi discutau, cu câte o cupă de şampanie în mână; ospătarii umblau de colo-colo oferind fursecuri, iar în fundal se distingea muzică de jazz. Decorul apartamentului era după chipul proprietarei, şic şi sobru. Tablouri de artă abstractă pe pereţi, mobile fără ornamente, de foarte bună calitate, şi draperii întunecate şi grele la ferestre. Speriată, am căutat-o pe Marthe din priviri… Am văzut-o: purta rochia mea. Mi-a scăpat un oftat de uşurare şi emoţia a făcut să-mi apară lacrimi în ochi. O femeie a cărei eleganţă o admiram purta o creaţie de-a mea! Prima mea creaţie adevărată.

Marthe m-a văzut şi mi-a făcut semn să mă duc la ea.

— Iris, scumpa mea, mi-a zis sărutându-mă pe obraz, rochia e magnifică, nu mă aşteptam la altceva din partea ta.

— Mulţumesc.

Mi-a luat mâinile, s-a dat înapoi un pas şi m-a cercetat din cap până-n picioare.

— Am avut dreptate, îţi vine de minune, dar pentru numele lui Dumnezeu, umerii în spate şi stai dreaptă.

Mi-am îndreptat postura, zâmbindu-i timid.

— Aşa e mai bine, mi-a spus. Bărbaţii te privesc deja.

Din reflex, m-am făcut mică.

— Iris, m-a certat ea cu blândeţe. Aşa conduc femeile lumea, te voi învăţa cum să uzezi şi să abuzezi de puterea ta.

Nu eram sigură că vreau asta. M-a luat de braţ şi, după aceea, m-a prezentat prietenilor ei ca pe o tânără creatoare de modă, şi nu ca pe o stagiară de la atelier. Mâna ei pe braţul meu mă forţa să stau dreaptă şi să mă angajez în discuţii, mai ales cu anumite femei care priveau cu atenţie detaliile taiorului meu şi ale rochiei ei. Nu-mi venea să cred că primesc atâtea complimente pentru munca mea. Trebuie să mărturisesc că plăcerea şi mândria luau locul stânjenelii. Şi, de asemenea, o anume surescitare, mai ales că fiecare dintre ele purta cu eleganţă haine create de nume mari din domeniu.

— Am nevoie de mai multe ţinute, mi-a spus o cunoştinţă a Marthei. Aveţi o carte de vizită?

— Iris nu are încă aşa ceva, a răspuns Marthe în locul meu. Comunicaţi cu ea prin mine.

— Aşa voi face, fiţi sigură, a răspuns viitoarea „clientă”, îndepărtându-se.

M-am întors spre Marthe, care zâmbea gânditoare.

— Vom vorbi săptămâna viitoare despre viitorul tău. Profită de seara asta. Ia o cupă de şampanie, te va

destinde.

Pentru prima oară de când sosisem, Marthe mi-a dat drumul la braţ şi m-a lăsat singură.

Am sorbit din şampanie şi am stat de vorbă cu destulă uşurinţă cu unii invitaţi. Cei mai mulţi erau amatori de artă contemporană. Pentru prima oară mi-am spus că absenţele repetate ale lui Pierre avuseseră şi o parte bună. De-a lungul anilor, asta îmi permisese să devorez cărţi de artă şi cataloagele unor expoziţii pe care nu apucasem să le vizitez. Eu, care mă temeam să nu trec drept o incultă, mă descurcam bine şi, până la urmă, m-am simţit bine. Întâlneam regulat privirea Marthei. Era servită doar de Jacques şi nu bea şampanie, ci doar gin cu Schweppes. Modul în care mă supraveghea nu mă deranja, ci dimpotrivă, chiar cred că-mi plăcea, şi îi zâmbeam. Fiecare invitat părea să-i poarte un profund respect şi admiraţie, iar unii păreau să aibă un adevărat cult pentru ea. Se învârteau în jurul ei, cerşindu-i o fărâmă de atenţie. Îmi dădeam seama de şansa şi de onoarea de a avea o strânsă legătură cu ea.

Câteva clipe mai târziu, Marthe a venit după mine; voia să mă prezinte succesorului soţului ei. M-a dus în celălalt capăt al încăperii.

— Gabriel! a strigat ea.

Mă aşteptam să cunosc un domn în vârstă, specialist în finanţe. Dar spre noi se îndrepta un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu mersul sigur, nonşalant, costum şi cravată închise la culoare, cămaşă cu guler italienesc şi butoni la manşete, trăsături de bărbat fatal, proaspăt ras. Într-un cuvânt, genul după care întorci capul pe stradă.

— Da, Marthe, a răspuns el, fără să mă slăbească

din ochi.

— Voiam să ţi-o prezint în sfârşit pe Iris. Iris, el este Gabriel.

— Încântată, i-am spus, întinzându-i mâna.

A ţinut-o câteva secunde într-a lui. Când mi-a dat drumul, m-am surprins gândindu-mă că mi-ar fi plăcut s-o ţină mai mult.

— Protejata Marthei, a spus el cu voce spartă. O adevărată plăcere să te întâlnesc. Începusem să cred că Marthe îţi inventase existenţa, dar eşti reală.

A aplecat uşor capul într-o parte şi m-a studiat din cap până-n picioare.

— Sper că voi avea des ocazia să te văd, a continuat el.

— Să nu vii s-o distragi pe Iris de la muncă, a intervenit Marthe.

— Departe de mine acest gând, aş putea doar să vin s-o privesc… când coase.

Mi-a adresat un zâmbet devastator, care m-a făcut să roşesc până în vârful urechilor.

— De când te interesează pe tine moda? l-a întrebat sec Marthe.

— De un minut şi patruzeci şi cinci de secunde.

Zâmbind, am lăsat capul în jos. Aş fi vrut să găsesc ceva spiritual de zis, nu conta ce, dar eram confuză şi încurcată de simpla prezenţă a acelui bărbat.

— Iris? mi s-a adresat el. Pot să-ţi ofer o cupă de şampanie?

Am ridicat timid ochii spre el.

— Păi…

— Nu! a intervenit Marthe.

M-a prins din nou de braţ şi m-a tras după ea.

N-am putut să mă abţin şi-am întors capul:

Gabriel nu mă slăbea din ochi. Când privirile ni s-au întâlnit, mi-a făcut cu ochiul şi am roşit iarăşi. Am simţit strânsoarea Marthei crescând pe braţul meu, ceea ce m-a adus brusc cu picioarele pe pământ.

— Iris, aveai nevoie de o dovadă că eşti foarte atrăgătoare. Acum o ai. Dar nu te încrede în Gabriel.

— Marthe… eu…

— Îl iubesc ca pe fiul meu, însă este un seducător fără respect pentru femei, iar tu eşti măritată. Îţi spun asta spre binele tău.

Femeia aceea citea în mine ca într-o carte deschisă.

— Nu vă faceţi griji, i-am răspuns.

Până la sfârşitul serii, Marthe nu m-a lăsat deloc. Zâmbeam persoanelor cărora mă prezenta, o ascultam vorbindu-le.

Discret, l-am căutat din priviri pe Gabriel. Nişte râsete feminine m-au ghidat până la el. Era înconjurat de mai multe femei. Parcă erau nişte muşte la borcanul cu miere. Eram chiar gata să pariez că două dintre ele erau mamă şi fiică. Râdeau toate prosteşte la glumele lui. Avea un cuvânt pentru fiecare, le vorbea la ureche, ele roşeau de plăcere şi fluturau din gene. Mâinile lui Gabriel se plimbau neobosit, dar din câte vedeam, nu depăşea niciodată limita, mulţumindu-se să-şi amuze audienţa. Marthe avea dreptate: un bărbat adorat de femei. Dacă n-ar fi fost ea acolo, m-aş fi lăsat cucerită de farmecul lui. Deşi eram măritată şi îmi iubeam soţul… Brusc, i-am întâlnit privirea. Fără să mă scape din ochi, şoptea vorbe dulci la urechea uneia dintre admiratoarele sale.

— E târziu, mi-a zis Marthe.

Cu regret şi cu impresia că fusesem prinsă pe picior greşit, am întrerupt conexiunea vizuală cu acel

Donjuan. Marthe mă privea.

— Sunt taxiuri în faţa clădirii, ia unul şi du-te acasă, întoarce-te aici luni seară.

— Mulţumesc, Marthe, pentru această seară... pentru tot.

Fără să-mi dea drumul la braţ, s-a apropiat şi mi-a atins uşor obrazul cu buzele.

— Ai fost perfectă, mi-a spus la ureche cu vocea ei seducătoare.

Apoi m-a privit drept în ochi. Am lăsat capul în jos. Mi-a dat drumul şi s-a întors la invitaţii ei.

M-am dus direct în hol ca să-mi iau haina. Angajatul de la garderobă tocmai se pregătea să mă ajute s-o îmbrac.

— Lăsaţi, mă ocup eu.

M-am întors. Gabriel stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate. Mi-a luat haina cu hotărâre, în timp ce eu îl priveam stupefiată.

— Pleci deja? N-am făcut cunoştinţă.

— Altă dată... poate.

Mi-a zâmbit larg şi mi-a întins haina. Nu am avut de ales decât să-l las. Nu s-a grăbit când mi-a pus-o pe umeri.

— Permite-mi să te invit la cină, mi-a spus la ureche. Doar tu şi eu, fără bătrânii ăştia mărginiţi şi urâcioşi, şi mai ales fără Marthe.

M-am întors spre el; nu s-a clintit deloc, deşi trupurile noastre se atingeau. Şi afişa un zâmbet de adevărat playboy.

— Sunteţi foarte amabil, dar trebuie să refuz, sunt căsătorită.

A înclinat capul şi a ridicat din sprâncene, fără să înceteze să zâmbească.

De ce aveam neplăcuta impresie că foloseam

asta ca pe o scuză jalnică?

— Cine o să-i spună că luăm cina împreună? Cu siguranţă, nu eu. O minciună nevinovată din când în când poate fi excitantă.

I-am zâmbit şi l-am privit printre gene.

— Îmi pare rău, nu. O seară bună în continuare.

M-am răsucit pe călcâie ca să-mi ascund valurile de căldură din ce în ce mai puternice şi, prin urmare, mai vizibile. El a venit în faţa mea şi mi-a deschis uşa.

— Noapte bună, Iris.

A doua zi dimineaţă am urcat în tren cu capul încă în nori şi nerăbdătoare să-i spun lui Pierre că avusesem un adevărat succes cu creaţiile mele. Mă aştepta pe peron. După un sărut scurt, m-a dus la maşină.

— Te las şi plec imediat, mi-a zis când eram pe drum.

— Lucrezi astăzi?

— Credeam că ţi-am spus că am o obligaţie. Voi încerca să nu mă întorc târziu diseară.

M-am cufundat în tăcere, ca să nu-l copleşesc cu dezamăgirea mea. În mai puţin de zece minute am fost în faţa casei. Am hotărât să nu pun gaz pe foc.

— O să gătesc ceva bun la cină, i-am propus, cu zâmbetul pe buze.

— Nu te obosi, voi cumpăra ceva la pachet. Oricum, sunt frânt, n-am să rezist mult.

Mi-am desfăcut centura, m-am apropiat de el, l-am mângâiat pe obraz şi l-am sărutat.

— Aş vrea să mă ierţi pentru că n-am fost aici aseară.

— Nu e nimic de iertat, nu te îngrijora. Uite, astăzi lucrez eu. Trebuie să plec.

Cu părere de rău, m-am desprins de el şi am coborât din maşină. I-am aruncat o ultimă privire, mi-am luat geanta din spate şi am intrat în casă.

Opt seara. Coafată, machiată, îmbrăcată astfel încât să-i plac soţului meu. Am aprins câteva lumânări şi am pus muzică. Am auzit maşina lui Pierre. M-am aşezat pe canapea şi am luat o revistă. El a intrat şi s-a dus direct în bucătărie.

— Am luat mâncare chinezească, îţi convine?

— Sigur că da, i-am răspuns. Cum a fost ziua ta?

— Mă duc să fac duş.

Nu a trecut să mă vadă şi a urcat scara din patru în patru trepte. Începea bine…

Un sfert de oră mai târziu eram în bucătărie şi aranjam farfuriile. Am ciulit urechile: muzica se oprise, se auzea televizorul.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat Pierre din living.

— Nu, e în regulă, cred c-am să mă descurc!

M-am dus la el şi seara mea romantică s-a transformat într-o seară în faţa televizorului. Pierre a butonat telecomanda şi s-a oprit la un reality-show de doi bani. Nu-i mai lipseau decât papucii mari în carouri ca să completeze tabloul. Aş fi putut să fiu îmbrăcată în pantaloni de trening şi un tricou lălâu, că ar fi avut acelaşi efect: în cele din urmă a aţipit. Capul i-a căzut pe umărul meu. Aveam sentimente amestecate. Cum să mă supăr pe el că era epuizat după o săptămână de muncă la spital? Şi totuşi, mă aşteptam să se ocupe un pic de mine, să-mi pună întrebări. Să mă remarce? Gândurile mi s-au îndreptat spre Gabriel, am scuturat din cap ca să le alung şi l-am trezit pe Pierre ca să mergem la culcare.

5

Luni seara, aşa cum îmi ceruse Marthe, am urcat la ea după cursuri. Era mai impresionant, la urma urmei, să mă duc acolo pentru o întâlnire între patru ochi decât pentru o mare seratã. Am sunat, majordomul mi-a deschis. Şi cu toate că mai fusesem acolo, am avut impresia că descopăr un apartament nou. În jur domnea tăcerea. Sala de recepţie se transformase într-o cameră de zi care mi s-a părut imensă, mobilele îşi regăsiseră locul. Încăperea golită de oaspeţi, sobrietatea şi ordinea care domneau acolo erau cu atât mai frapante. Decorul se distingea prin trei culori dominante: negru, roşu şi alb. Operele de artă apăreau în toată splendoarea lor, noţiunile de bine şi de rău păreau să-şi dispute locul pe pânze şi în forma sculpturilor. Marthe m-a întâmpinat cu un zâmbet larg pe buze şi m-a invitat să iau loc. Jacques i-a servit un pahar de gin cu o picătură de Schweppes, băutura ei fetiş, după cât se părea. Mie mi-a propus un pahar de vin, dar am refuzat. Ne-a lăsat singure. Pe măsuţa joasă, am crezut că recunosc plicul pe care îl refuzasem în ziua cocteilului.

— Iris, ia plicul ăsta. Şi să nu te mai prind că refuzi un onorariu, s-a înţeles?

— Mulţumesc, i-am răspuns simplu şi l-am luat.

— Acum trebuie să vorbim serios despre viitorul tău.

— Nu înţeleg despre ce vreţi să vorbim. Credeam că v-am spus deja: după curs, mă întorc acasă…

M-a oprit cu un gest al mâinii, şi-a pus un picior peste celălalt şi m-a privit.

— Ascultă-mă fără să mă întrerupi.

Am dat din cap.

— Eşti aici de mai bine de o lună. Am făcut bilanţul cu Philippe, este de acord că nu mai are nimic să te înveţe sau foarte puţin…

— Nu-i adevărat!

— Ajunge acum, Iris! Să fii autodidact nu este un defect, dimpotrivă! Dacă ai şti de unde vin eu…

— De unde veniţi?

Îmi scăpase fără voia mea. Mi-am regretat imediat întrebarea.

— De pe stradă.

Mi-a lăsat timp să asimilez informaţia înainte să continue.

— Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine, în altă zi, poate… Nu vreau să te mai aud vreodată spunând că n-ai talent. E ridicol, şi tu ştii asta.

— Sunteţi prima care îmi spune că valorez ceva, nu sunt sigură că…

— Vei lucra pe cont propriu ca designer, chiar aici. Îţi vei crea propriile colecţii. Te voi îndruma, am multe mijloace să te susţin. O să-ţi pun la dispoziţie o cameră la etajul atelierului. Philippe va fi întotdeauna acolo ca să te ajute în caz de nevoie. Am o întreagă reţea de cunoştinţe. Toate femeile, fără să uităm bărbaţii, te-au remarcat şi ţi-au remarcat creaţiile în seara cocteilului.

— Sunt nespus de flatată de interesul pe care mi-l arătaţi. Ceea ce îmi oferiţi este de vis, dar nu pot să accept.

S-a ridicat şi a început să umble cu graţie prin încăpere. Mâna ei mângâia marginea canapelei de la un capăt la altul. Hipnotizată de aura ei, o urmăream cu privirea.

— Chiar ai de gând să te iroseşti făcând toată

viaţa tivuri şi fuste drepte pentru femei de vârsta a treia?

Îmi pierise glasul.

— Dacă refuzi, nu mai ai de ce să rămâi la atelier. Ţi-ai pierde timpul, şi eu pe-al meu.

— Mă daţi afară?

— N-ai decât un cuvânt de spus, scumpa mea.

— Care e interesul dumneavoastră în această poveste?

S-a apropiat de mine. Am fost incapabilă să-i susţin privirea.

— Îmi placi, Iris. Fă-mi pe plac şi gândeşte-te.

Ce să răspund? Îi datoram deja enorm acestei femei. Cel mai neînsemnat dintre lucruri era să cântăresc argumentele pro şi contra şi nu mă costa mare lucru să vorbesc despre asta cu Pierre, cel mult o simplă ceartă, una în plus. Cel puţin, aş fi încercat. Cel puţin, aş fi atins cu vârful degetelor visul meu inaccesibil. Nu toţi au şansa să facă performanţă, puteam să profit câteva săptămâni, să mă dau drept altcineva. Am ridicat capul spre ea, când s-a auzit uşa de la intrare.

— Marthe? Eşti gata? a spus o voce de bărbat.

Era Gabriel. Uitasem de el şi de farmecul lui. Faţa Marthei s-a crispat imperceptibil. Apoi a afişat un zâmbet magnific şi s-a întors spre uşa camerei de zi.

— Gabriel, dragule, mereu punctual.

— M-ai… educat bine, i-a răspuns el şi m-a săgetat cu privirea. Iris, ce surpriză!

— Bună seara, Gabriel, i-am spus şi m-am ridicat.

Privirea pe care mi-a aruncat-o Marthe m-a încurajat să-i întind mâna şi nu obrazul. El a zâmbit uşor din colţul gurii. Apoi ne-a privit pe amândouă.

— Ce puneaţi la cale?

— I-am făcut o propunere lui Iris, i-a răspuns Marthe. Vreau s-o ajut să creeze ţinute.

— Generozitatea Marthei nu are limite în ceea ce priveşte arta, mi-a spus el înainte să se întoarcă spre ea. O să întârziem, du-te şi pregăteşte-te. Las-o pe Iris să-mi spună mai multe despre parteneriatul vostru.

Apoi s-a aşezat într-un fotoliu şi şi-a rezemat capul într-o mână privindu-ne. Marthe a mers încet spre el, s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. În tot acest răstimp Gabriel nu a contenit să zâmbească şi să mă fixeze cu privirea. Marthe a ieşit din încăpere.

— Hai, spune-mi tot. Ce aşteaptă de la tine?

— Vrea să fiu pe cont propriu, i-am răspuns dintr-odată.

Am oftat şi m-am prăbuşit pe canapea. Când l-am auzit pe Gabriel izbucnind în râs, m-am ridicat din nou şi m-am încruntat.

— Ce-i aşa amuzant?

— Eşti frumoasă când te bosumfli.

M-am făcut iar roşie ca racul.

— Serios, Iris, de ce te deranjează că Marthe vrea să te ajute? Eşti talentată, după cât se pare. N-ai pic de ambiţie?

Mi-am luat capul în mâini. Incapabilă să stau pe loc, m-am ridicat şi m-am dus să privesc pe fereastră. Gabriel a venit şi s-a oprit în spatele meu. De data asta, nu propunerea Marthei mă făcea să tremur. Din nou, nu mai eram stăpână pe emoţiile mele în prezenţa acestui bărbat.

— Ce te reţine? m-a întrebat.

— Tu ce crezi? i-am răspuns, întorcându-mă spre el.

— Sunt cam greu de cap, trebuie să-mi explici.

Am râs uşor.

— Nu vreau s-o dezamăgesc pe Marthe.

— Crede-mă, o cunosc, ai s-o dezamăgeşti dacă refuzi. Profită de situaţie, lansează-te. Nu-i grav dacă dai greş.

— Toată lumea uită că nu mă aflu aici decât pentru şase luni. După aceea mă întorc acasă.

— Unde acasă?

— La soţul meu.

— Mereu am tendinţa să uit genul ăsta de amănunte…

Mi-a venit să râd şi am ridicat ochii spre tavan.

— Se pot întâmpla multe lucruri în şase luni, a reluat Gabriel, apropiindu-se de mine. Ia cina cu mine, Iris.

— Nu, nu pot.

Ne-am privit. Zâmbea, iar eu respiram mai repede.

— Ţi-e frică de mine?

— De ce i-ar fi frică de tine? a intervenit Marthe.

— N-ai să-mi spui nu la nesfârşit, a şoptit el.

Apoi s-a îndreptat spre Marthe şi a sărutat-o pe obraz.

— Magnifică, la fel ca întotdeauna. Nu te îngrijora, am lucrat în favoarea ta. Încercam s-o conving pe Iris să-ţi accepte oferta. Îmi spunea că va vorbi cu soţul ei înainte să-ţi dea un răspuns.

Mi s-a părut că se înfruntau din priviri. Apoi am văzut umbra unui zâmbet pe faţa Marthei.

— Toate amantele tale ar putea să facă parte din clientela lui Iris.

Gabriel a izbucnit în râs, iar Marthe s-a îndreptat spre mine cu o mină serioasă.

— Ai o săptămână ca să te hotărăşti, scumpa mea.

— Marthe… eu…

O simplă ridicare din sprâncene m-a făcut să tac. Mi-am luat geanta şi haina.

— La revedere, am şoptit.

Înainte să ies din încăpere, nu m-am putut abţine să nu întorc capul. Mă observau. Marthe, cu o privire misterioasă. Gabriel, cu o privire de prădător. Fiecare în stilul său. M-am grăbit să ies cât mai repede din acel apartament.

Nu-mi mai rămâneau decât două zile până să-i dau Marthei răspunsul. Încă nu vorbisem cu Pierre. Evident.

În acea sâmbătă seară aveam musafiri. După ce am făcut-o toată ziua pe gospodina pe lângă aragaz, mi-am pregătit o baie fierbinte. Am stat în cadă mai bine de o jumătate de oră, gândindu-mă la tactica de abordare. Ce argumente să-i aduc lui Pierre pentru ca el să poată lua în considerare propunerea Marthei? Era momentul să încerc: era relaxat, încântat că are lume în casă. Totul era gata. Mai puţin eu, care încă nu ştiam cu ce mă voi îmbrăca. Am ieşit din cadă, m-am şters şi mi-am pus lenjeria din dantelă neagră înainte să mă postez în faţa dressingului. M-am hotărât pentru rochia care declanşase scandalul în familie. Mă gândeam şi la taiorul pe care îl adusesem cu mine, fără să ştiu prea bine de ce. Era imposibil să-l port aici. Totuşi, puteam să profit de buna dispoziţie a lui Pierre ca să-i arăt ce lucrasem.

— Pierre, poţi să vii, te rog? am strigat.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat, intrând în cameră. Ce tot faci? Nu eşti gata încă?

— E-n regulă, nu te îngrijora, mai trebuie doar să mă-mbrac. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ascultă, nu e timp. Vor sosi curând.

— Acordă-mi două minute.

M-am apropiat de el şi m-am cuibărit în braţele lui. Şi-a pus mâinile pe mine, nu avea de ales. Şi asta îmi amintea de senzaţia pielii lui lipite de a mea.

— Te rog…

A oftat.

— OK, ce vrei să-mi arăţi?

— Taiorul meu, ştii tu, cel pe care l-am creat şi i-a plăcut Marthei.

A ridicat din sprâncene, s-a uitat la mine şi mi-a dat drumul.

— Urmăreşti ceva, Iris?

Trebuia să-mi aleg bine cuvintele ca să nu-l sperii.

— Marthe ar dori ca pe durata cursului să confecţionez propriile mele creaţii.

— La ce ţi-ar folosi asta? Din câte ştiu, nu avem intenţia să ne mutăm la Paris.

— Nu-ţi cer aşa ceva, nu-ţi face griji. Este doar o şansă de aur.

— Nu ştiam că vrei să fii designer.

— Mi-a spus că am talent. De aceea voiam să-ţi arăt taiorul. Nu mă aşteptam la asta, îţi dau cuvântul meu. Dar Marthe crede în mine, unele dintre prietenele ei vor deja să îmi dea comenzi. Şi Gabriel zice că aş greşi să ratez o asemenea ocazie.

A oftat.

— Bine.

— Mulţumesc.

Timpul meu era numărat. Am dat fuga în baie.

— Cine-i Gabriel?

Mi s-a făcut deodată cald. O idee mi-a încolţit în minte.

— Nu ţi-am spus de Gabriel? El conduce fondul de

investiţii de la primul etaj. Un seducător fără pereche.

— Un babalâc cu farmec?

— Nu, te înşeli, are doar câţiva ani mai mult ca noi. Este foarte simpatic (*fermecător*), pare să aibă mult umor (*mai ales când vine vorba de tine*)…

— Ai terminat?

— Da, aproape. Te-ar deranja dacă aş lua cina cu el? M-a invitat…

— De ce să mă deranjeze? Vii sau nu?

Când am ieşit din baie, Pierre a pălit şi m-a privit din cap până-n picioare. Am făcut o piruetă.

— Ei bine?

— Ştii, eu şi moda…

— Păi… sunt frumoasă măcar?

— Nu mai mult ca de obicei şi de fapt nu ţi se potriveşte… nu văd când ai avea ocazia să porţi aşa ceva, mai ales că o să lucrezi acasă. Nimeni n-o să vrea să cumpere asta, este de nepurtat.

— Dar…

S-a auzit soneria.

— Au venit, mi-a zis Pierre. Schimbă-te repede.

— Stai!

— Ce e?

— Trebuie să-i dau Marthei răspunsul luni…

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu, nu-i văd prea mult rostul… Gândeşte-te bine la ce-ţi va folosi asta… nu la mare lucru, după părerea mea.

A ieşit din cameră. L-am auzit cum coboară scările, ca să-i întâmpine pe musafirii noştri. Ochii mi s-au umplut de lacrimi; mi-am ridicat privirea ca să încerc să le opresc şi am oftat. Măcar era clar: Pierre nu vedea deloc şansa pe care o reprezenta propunerea Marthei. Cât despre gelozia pe care credeam că i-o

stârnesc pomenind de Gabriel… nici măcar nu-i trecea prin minte că aş putea să plac unui bărbat – mă întrebam dacă lui îi mai plăceam – şi nici că aş putea fi atrasă de altcineva în afară de el.

Ultima mea zi la atelier se sfârşea. Mă pregăteam să urc în biroul Marthei ca s-o anunţ că mă opream aici. Mă gândisem bine, nu voi reuşi fără sprijinul lui Pierre. Fusese bine să visez câteva zile. Am bătut la uşă.

— Intră, a spus cu vocea ei tulburătoare.

Stătea în spatele biroului, adâncită în hârtii.

— Bună seara, Marthe.

— Te aşteptam. Ai nişte programări mâine ca să iei măsuri. Comenzile curg deja şi sunt urgente.

Am rămas mută de uimire.

— Trebuie să intri rapid în ritm, este o dovadă de încredere şi de calitate pentru clientele tale. După aceea, vei lucra pentru mine, vreau să-mi reînnoiesc garderoba cu creaţiile tale. N-ai nimic de spus? Care-i problema? a întrebat, privindu-mă lung.

— Soţul meu.

— Explică-mi.

— Nu este interesat de propunerea dumneavoastră.

— Nu cumva a devenit croitor peste weekend?

— Ar fi fost de preferat.

— Spune-mi, el decide în locul tău? Eşti cumva genul de soţie supusă soţului ei?

— Nu… păi… m-am exprimat greşit, de fapt, el… nu vede ce rost ar avea pentru câteva luni şi cred că…

— Ce?

— Că nu mă ia în serios cu croitoria.

— Dovedeşte-i că s-a înşelat. Munceşte. Reuşita

ta îl va face să înţeleagă cât de norocos este că te are şi ca prin farmec va deveni interesat de tine. Asta aştepţi de la el, nu-i aşa că am dreptate?

Am încuviinţat.

— Deci, ce hotărăşti?

Mi-a prins privirea şi mi-a fost imposibil să mă sustrag. Cum putuse femeia aceea, în atât de puţin timp, să capete atâta putere asupra mea? Marthe era fascinantă, tulburătoare, voiam să învăţ de la ea, voiam să profit de experienţa ei de femeie, voiam să-mi fie ghid. Aveam o şansă incredibilă că o întâlnisem şi că avea încredere în mine. Pierre nu putea să înţeleagă, nu pentru moment. Eu înţelegeam şi nu puteam să trec pe lângă această şansă, fie ea chiar şi de câteva luni. Măcar încercam.

— Ziceaţi că am programări pentru mâine. Pot să ştiu mai multe despre comenzi?

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Scumpa mea… O să facem lucruri mari amândouă!

Pentru prima dată am simţit emoţie în vocea ei. Deodată, trăsăturile feţei i s-au încordat, a mijit ochii.

— Trebuie să urc. Vino să cinăm împreună, scumpa mea.

Mi-a zâmbit şi a ieşit în grabă din birou, lăsându-mă singură ca să înţeleg amploarea deciziei mele, puţin dezorientată de plecarea ei subită.

M-am întors în atelier, unde în curând aveam să-mi primesc clientele. *Clientele mele*! Femeile vor veni aici pentru creaţiile mele, pentru priceperea mea. Marthe credea în mine. N-aş fi îndrăznit niciodată să visez la o asemenea răsturnare de situaţie. Destinul, hazardul îmi scoseseră în cale o femeie excepţională, care văzuse în mine ceea ce nu remarcase nimeni

niciodată, ceea ce nici părinţii mei şi nici chiar Pierre nu voiseră să accepte. Cu Marthe, voi putea să îmi exprim adevărata personalitate, să o găsesc pe cea care eram cu adevărat. Marthe părea să mă cunoască mai bine decât mă cunoşteam eu însămi. Era derutant, dar şi fascinant.

În aceeaşi seară, cuprinsă încă de fericire şi de entuziasm, mi-am retuşat machiajul înainte să pornesc spre etajul al cincilea. Mi-a deschis Jacques, cu o expresie îngrijorată.

— Bună seara, i-am spus. Sunt aşteptată…

— Bună seara, Iris. Da, ştiu… dar… ea… Marthe are o migrenă…

— În cazul ăsta, plec, trebuie să se odihnească.

— În niciun caz! Vrea să fii alături de ea, nu trebuie supărată. Vei aştepta în living. Intră.

Jacques s-a dat la o parte şi m-a urmat până în camera de zi. Apoi mi-a oferit ceva de băut, dar am refuzat. Se pregătea să iasă, dar s-a răzgândit şi s-a întors spre mine.

— Am înţeles că vei lucra pentru Marthe?

— Da! am exclamat eu cu un zâmbet larg pe buze.

— Ne vom întâlni mai des, nu ezita să apelezi la mine pentru orice. Bine?

— Hm… promit… n-am să uit.

— Probabil nu se va lăsa mult aşteptată.

I-am mulţumit şi m-a lăsat singură. Am început să mă învârt prin încăpere. Admiram o sculptură – un nud de femeie într-o postură impudică – când o fotografie înrămată de pe o comodă mi-a atras atenţia. M-am apropiat, cuprinsă de curiozitate. Era un portret alb-negru, modelul nu era altcineva decât Marthe, cu vreo

treizeci de ani mai tânără. O fotografie profesionistă: dozajul luminii, contrastul dintre umbre şi lumini nu puteau fi decât opera unui mare fotograf. Se ghicea că e goală pe sub voalul alb care o acoperea. Vârsta nu-i afectase frumuseţea, dar aşa cum era, mai tânără, degaja un magnetism animal şi o puternică senzualitate. Probabil niciun bărbat nu-i rezista. Atitudinea semeaţă, mândră, arogantă îi dădea aerul că avea lumea la picioare, că o privea de sus.

— Este de la şedinţa care a însemnat sfârşitul carierei mele, mi-a spus Marthe, pe care nu o auzisem venind în spatele meu.

M-am întors spre ea şi am fost uluită de oboseala extremă care i se citea pe faţă. În răstimp de o jumătate de oră, îi apăruseră cearcăne sub ochi, iar trăsăturile îi erau marcate de durere.

— Dacă nu vă simţiţi bine, pot să plec.

— Nu, scumpa mea, rămâi cu mine.

Mi-a luat fotografia din mâini şi a pus-o la loc înainte să se aşeze pe canapea. A luat un tub de pastile de pe o măsuţă de cafea şi a înghiţit una. M-am aşezat în faţa ei şi m-am scuzat că îi atinsesem fotografia.

— Nu m-am supărat pe tine, mi-a răspuns cu un zâmbet enigmatic.

— Aţi fost model?

— Nu ştiam să fac nimic cu mâinile, dar aveam creier şi forme. Aşa că mi-am folosit corpul ca să plec de pe stradă şi să urc pe scara socială. Atunci s-a născut pasiunea mea pentru modă, ţesături, croitorie, munca oamenilor din culise. Am prezentat creaţiile celor mai mari designeri şi am lucrat ca model pentru numeroşi pictori şi sculptori.

Ochii mi-au căzut pe nudul pe care îl observasem

ceva mai devreme.

— Eu sunt, mi-a răspuns ea la întrebarea mea mută. Dar nu suportam să fiu considerată o păpuşă fără creier. M-am făcut foarte repede cunoscută pentru farmecele mele, dar şi pentru replicile prompte. Nu mi-a fost niciodată frică de nimeni şi de nimic. Plăcerea mea: să strivesc un bărbat care, sub pretextul că vrea să mă aducă în patul lui, se comporta ca un mitocan.

— Spuneaţi că această fotografie v-a marcat sfârşitul carierei. Totuşi, eraţi încă tânără…

— Tocmai! Am vrut să mă las de meserie în culmea gloriei. Nici vorbă să mă ofilesc alături de puştoaice. Şi aveam ce voiam. Reţeaua mea de contacte nu era alcătuită decât din artişti de renume şi din oameni de afaceri. Aveam tot ce-mi trebuia ca să-mi ating obiectivul. Nu-mi mai rămânea decât să adun fondurile necesare.

— Atelierul?

— Da, scumpa mea. Voiam să creez un loc pentru tineri talentaţi, dar pe care nu-i ajută nimeni şi pentru care cuvintele de ordine să fie excelenţă, rigoare şi muncă. Visul meu s-a împlinit cu tine. Încă de la deschidere am aşteptat ziua în care un artist adevărat avea să treacă pragul atelierului. Cu relaţiile mele, aş putea să-ţi găsesc un loc în cele mai bune case de modă, aşa cum am făcut cu toţi cei care au trecut pe-aici… Dar te păstrez pentru mine. Meriţi mai mult decât tendinţa asta comercială şi vulgară care bântuie din ce în ce mai mult în moda din zilele noastre. Vei deveni o mare creatoare de modă. Eşti de preţ şi trebuie să rămâi rară.

— Nu vă puneţi prea multe speranţe în mine. Înţelesese oare că într-o bună zi mă voi întoarce acasă?

— Ce-am spus eu, Iris?

Privirea i s-a întunecat.

— Iertaţi-mă… Cum aţi făcut să deschideţi atelierul? Mi-a zâmbit, mulţumită că o ascultam.

— Îl cunoşteam pe Jules după reputaţie. Era cel mai bun, un rechin al finanţelor. Voiam să-mi înmulţească banii. Am venit la primul etaj al acestei clădiri… fără să fiu invitată. Jules a refuzat să mă primească, nu aveam programare. Pentru prima oară în viaţa mea, mi se spunea nu. Nu s-a mai repetat. Şi, ca să-l iert pentru acest afront, mi-a oferit atelierul şi nu ne-am mai despărţit niciodată.

Un singur cuvânt mi-a venit în minte pentru a o descrie pe Marthe: muză inspiratoare.

Seara, l-am sunat pe Pierre.

— De ce mă suni atât de târziu? Unde-ai fost?

— La Marthe, am luat cina cu ea.

— A fost bine?

— Interesant, motivant, pasionant – cred că ăsta e cuvântul.

— De ce?

— Dacă ai şti! Mi-a povestit viaţa ei, Marthe este… extraordinară şi atât de fascinantă, atât de inteligentă, nici nu-ţi închipui… Aşa că am spus da. Mă lansez, n-aveam încotro, am deja comenzi. Îţi dai seama?

— Nu tocmai. În fine, nu te ambala, asta n-o să ţină mult. Îţi aminteşti ce-am stabilit? Proiectele noastre de după curs?

— Nu-ţi face griji, n-am uitat.

— Să spunem că asta este o experienţă. Dar te rog, draga mea, nu te lăsa păcălită de femeia aia. Ai grijă de tine, mediul ăla nu-mi place.

— Pierre, liniştește-te, nu are nicio legătură cu sexul, drogurile sau rock’n’rollul.

A căscat zgomotos.

— O să încerc să te cred… Am avut o zi grea, mă duc să mă culc. Sună-mă mai devreme mâine.

— Te… te sărut.

— OK. Noapte bună.

6

Trecuseră două săptămâni de când acceptasem propunerea Marthei. Două săptămâni de când nu făceam altceva decât să lucrez. Având în vedere că dorinţa ei cea mai mare era să mă dedic în totalitate creaţiei şi croitoriei, luase asupra sa partea financiară, tranzacţiile cu clientele. Cu acordul ei, rămăsesem la parterul atelierului; nu voiam să stau izolată la etaj, cum îmi propusese. Ziua lucram în mijlocul zarvei vesele a fetelor şi mâncam cu ele la prânz. Aveam destul de des nevoie ca Philippe să mă liniştească. Imediat ce puteam, îi ceream să mă pună să lucrez, mai cu seamă încrustaţiile de perle, pene şi alte bijuterii. Seara, totuşi, profitam de linişte, căutând prin toate mijloacele să mă perfecţionez. Plecam de la atelier din ce în ce mai târziu. Îmi puneam căştile în urechi şi dădeam drumul la muzică. Mă închideam într-o bulă a mea, mi-era bine, uitam câteodată să mănânc seara şi adesea era nevoie de un apel sau de un SMS de la Pierre ca să-mi aducă aminte că era timpul să mă duc la culcare.

Ca în seara aceea. Era aproape zece şi mă aflam tot la maşina de cusut, fascinată de solista celor de la *K’s Choice*, cu melodia *Not an Addict*. Deodată, am

avut senzaţia că sunt privită.

— E cineva aici? am şoptit, scoţându-mi o cască din ureche.

— Marthe a devenit cumva torţionară de încă munceşti la ora asta? s-a auzit vocea inconfundabilă a lui Gabriel.

— Ce faci aici? i-am răspuns, ridicându-mă şi oprind muzica.

A ieşit din întuneric şi a făcut câţiva paşi spre mine.

— În fiecare seară aud zgomotul maşinii de cusut şi, după aceea, al tocurilor tale pe parchet, când pleci. Astă-seară n-am rezistat…

Ochii lui m-au cercetat din cap până-n picioare.

— Scuză-mă pentru zgomot, termin imediat. N-am să te mai deranjez mult.

M-am aşezat din nou şi am încercat să-mi reiau lucrul. L-am simţit apropiindu-se de mine, aplecându-şi capul peste umărul meu. Parfumul lui – Eau Sauvage, logic – mi-a năpădit nările.

— În niciun caz să nu te scuzi, îmi place să te ştiu aici, deasupra mea. Ai mâncat de seară?

— Nu.

Ar fi trebuit să spun da.

— Nici eu. Şi, ciudat lucru, peste vreun sfert de oră o să-mi fie livrată în birou mâncarea pe care am comandat-o.

— N-aş vrea să te lipsesc de partea ta.

— Am comandat pentru doi.

Mi-am întors faţa către el: mă fixa cu privirea.

— Ai mereu un răspuns la orice?

— În cea mai mare parte a timpului, da. Închide atelierul şi vino la mine.

A luat-o spre ieşire.

— Gabriel! O să mă duc acasă, îţi mulţumesc, dar…

— Mâncăm. Atâta tot, nimic altceva. OK?

— Bine, am acceptat eu.

A ieşit, iar eu m-am prăbuşit pe scaun. Aveam să fiu singură cu Gabriel, şi asta era periculos pentru liniştea sufletului meu. Am luat telefonul şi i-am trimis un SMS lui Pierre: „Tocmai am terminat lucrul, mănânc ceva cu Gabriel şi plec, noapte bună, pe mâine, te îmbrăţişez”. Răspunsul a venit aproape instantaneu: „Poftă bună, ai grijă la drumul cu metroul, sunt de gardă mâine-seară, sună-mă peste zi”. Ca să întârzii momentul când trebuia să cobor, am făcut turul atelierului, am stins luminile şi am oprit maşina de cusut, m-am privit scurt în oglindă şi m-am abţinut să-mi refac machiajul. Mi-am luat poşeta, haina şi am închis uşa promiţându-mi că voi face în aşa fel, încât să fie o cină cât mai scurtă. Am coborât febril treptele până la primul etaj. Uşa s-a deschis automat. Am intrat în apartament şi am rămas încremenită în hol. Acesta dădea în mai multe birouri, separate prin pereţi din sticlă şi adâncite toate în întuneric, în afară de monitoarele calculatoarelor.

— Vino, mi-a spus Gabriel din capătul culoarului.

Am înaintat spre el şi m-am oprit în prag. Cu un rictus în colţul gurii, turna vin în nişte pahare cu picior. Faţa de masă era aşternută pe o masă de şedinţe, cu lumânări aprinse aşezate între farfurii. În meniu: mâncare de la un restaurant şic din cartier. Am avut sentimentul că sunt prinsă în capcană. Gabriel a lăsat sticla şi a venit spre mine.

— Ia loc.

I-am evitat mâna care se pregătea să mi se oprească pe talie. M-am aşezat şi am privit în jurul

meu. Biroul lui Gabriel era plin de dosare şi hârtii care ameninţau să se prăbuşească în orice clipă. Mai multe ecrane, al căror sunet era întrerupt, difuzau permanent cotaţiile de la Bursă şi ştirile. S-a aşezat în faţa mea şi mi-a făcut semn să mănânc. El a început să mănânce fără un cuvânt şi fără să mă slăbească din ochi. Din când în când zâmbea, nu neapărat către mine, ci mai degrabă ca un ecou al gândului care probabil îi trecea prin minte. Nu voiam să ştiu care era acel gând.

— Marthe e încântată că i-ai acceptat propunerea, mi-a spus după ce şi-a dat farfuria la o parte. Dar tu nu regreţi?

— Nu, sincer, pentru prima dată în viaţa mea fac ce-mi place. În fine… nu se poate spune că Marthe mi-a dat de ales.

A izbucnit în râs.

— E stilul ei.

— O cunoşti de mult timp?

A luat o înghiţitură de vin.

— De douăzeci de ani.

— Cum i-ai cunoscut pe ea şi pe soţul ei?

— Când încercam să-i şterpelesc maşina lui Jules, mi-a răspuns pe tonul cel mai firesc din lume.

— Poftim?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai chef să-mi afli micile secrete?

— Mi se pare că voiai să ne cunoaştem, nu?

A afişat un aer victorios, şi-a slăbit nodul de la cravată şi şi-a descheiat primul nasture de la cămaşă.

— OK, să-i dăm drumul! La optsprezece ani conduceam bandele de cartier. Tatăl meu m-a dat afară din casă când am devenit major.

— De ce?

— Se săturase, şi pe bună dreptate. Provocam

scandal pe unde treceam, iar la şcoală nu eram bun de nimic. Aveam totuşi alte ambiţii decât să ajung muncitor în fabrică. Am venit la Paris, mi-am făcut prieteni, am locuit ilegal ici şi colo şi m-am apucat de afaceri nu tocmai ortodoxe pentru un bănuţ. Mi se dusese vestea pentru limbariţa mea.

— De ce nu mă miră?

— Pe vremea aceea, eram mai mult un soi de vânzător ambulant, şi atunci l-am întâlnit pe Jules. Într-o zi, am vrut să-mi extind terenul de joacă: am venit în cartierul bogaţilor ca să mă distrez şi am văzut Jaguarul. Mă ademenea. Mă pregăteam să-i forţez încuietoarea când am fost tras de urechi ca un puşti obraznic. Era Jules. Imposibil să-l îmbrobodesc, în ciuda şmecheriilor mele. M-a pus să aleg: ori mergeam acasă la el, ori chema copoii. N-am mai plecat niciodată de la Jules şi Marthe. Şi astăzi le conduc firmele.

— Dar e o distanţă enormă între a fura o maşină şi a fi stăpân peste toate astea! i-am spus, arătându-i biroul cu un gest al mâinii.

— Probabil că eram drăgălaş, ori stârneam milă.

Aerul lui de copil care face o mărturisire m-a amuzat.

— De fapt, n-au avut copii din cauza diferenţei de vârsta de douăzeci de ani dintre ei, a continuat Gabriel. Voiau să aibă pe cineva tânăr în preajma lor.

— Şi Marthe ce rol a jucat pentru tine, cel de mamă?

— Ea se apropie cel mai mult de imaginea unei familii. Dar am vorbit destul despre mine, acum e rândul tău!

S-a adâncit în scaun şi a tăcut, cu mâinile sprijinite pe bărbie.

— Ce vrei să-ţi spun?

— Soţul tău ştie că eşti aici, cu mine?

— Da.

— Şi nu-l deranjează?

— Nu.

— Pentru că nu mă cunoaşte, a spus el cu un zâmbet ucigător pe buze.

— Îngâmfatule.

— Realist vorbind, ştiu să recunosc o femeie frumoasă şi, în general, nu rezist.

I-am simţit privirea pe chip, pe gât, pe decolteu.

— Şi pe soţul tău… apropo, cum îl cheamă?

— Pierre.

— Aşadar, cred că Pierre nu se uită prea des la tine, altfel te-ar fi pus în lesă, aşa încât niciun bărbat care se consideră un bărbat adevărat să nu se apropie de tine.

Am simţit furnicături pe piele şi acum, că reuşisem să mă destind, nu-mi plăcea turnura pe care o lua discuţia noastră, prea insinuantă, prea riscantă. Mă încânta ideea că-i plăceam. Din instinct, mi-am aranjat părul.

— Mulţumesc pentru cină, acum e timpul să plec.

Suflând în lumânări, m-a ţintuit cu privirea.

— Îmi citeşti gândurile. Să mergem la culcare.

— Nu te opreşti niciodată? am bombănit ridicându-mă.

— Aşteaptă, plec odată cu tine. Te duc eu.

— Nu e cazul, iau metroul.

— Glumeşti sau ce? Te duc acasă.

A deschis un dulap şi a scos două căşti de motociclist.

— Opreşte-te imediat, n-am să urc pe motocicletă.

— De ce?

— Pentru că mi-e frică!

S-a apropiat de mine, eu m-am dat înapoi şi m-am lovit de uşă.

— De ce ţi-e frică? De mine sau de motocicletă?

De tine, mi-am zis. Am pipăit în spatele meu, căutând clanţa, şi am reuşit s-o apăs.

— De motocicletă, i-am răspuns şi am luat-o la fugă pe culoar.

A râs şi m-a urmat. Când am ajuns pe palier, m-am hotărât să o iau pe scări. Nici vorbă să stau cu el în spaţiul îngust din lift. Ieşind din clădire, am remarcat motocicleta mare, neagră. Niciodată în viaţa mea nu m-aş fi urcat pe aşa ceva. Gabriel şi-a aplecat capul spre mine.

— Tot nu te-ai hotărât?

— Nu, mulţumesc încă o dată pentru această seară. Pe curând.

I-am zâmbit şi am pornit spre staţia de metrou. Am continuat să merg repetându-mi: „Nu te întoarce, nu te întoarce”. Înainte să cobor scările, am cedat. Gabriel nu mă slăbea din ochi. Am scuturat din cap şi m-am lăsat înghiţită de culoarele subterane. În depărtare, am auzit zgomotul unei motociclete.

În vagon, aşezată pe banchetă, cu capul rezemat de geam, mi-am promis să stau cât mai departe cu putinţă de Gabriel. De ce trebuise să descifreze atât de corect atitudinea lui Pierre? De ce trebuia să fie atât de atrăgător, cu părţile lui bune, dar şi periculos, un băiat rău, la urma urmei? Pierdută în gânduri, aproape că am uitat să cobor.

Frigul m-a cuprins când am ieşit din nou la suprafaţă şi am iuţit pasul ca să ajung mai repede acasă. Torsul unui motor mi-a atras deodată atenţia; am întors capul şi am recunoscut motocicleta lui

Gabriel, care mă urma la pas. Cum naiba făcuse să mă găsească? A plecat în trombă după ce am închis uşa blocului. Categoric, trebuia să evit orice legătură cu acest bărbat. Şi totuşi, am adormit cu imaginea lui în minte.

A doua zi, când am intrat pe holul ce ducea în atelier, m-am ciocnit de Gabriel care ieşea în acelaşi timp.

— Îmi cade în braţe încă de dimineaţă!

— Bună dimineaţa, i-am răspuns şi, fără voia mea, i-am zâmbit larg.

— Ai dormit bine?

— Da. Mulţumesc că m-ai însoţit aseară.

— Data viitoare vei fi în spatele meu.

Am oftat.

— Nu va exista o dată viitoare.

— Ţi-e teamă că nu rezişti.

L-am fulgerat amuzată cu privirea.

— Ador provocările, Iris. Şi nu renunţ niciodată.

S-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe obraz, atingându-mi uşor talia cu mâna. Am simţit că îl doresc.

— Îmi place parfumul tău. Pe foarte curând.

A plecat şi eu m-am grăbit spre lift. Din fericire, liftul era liber. M-am închis înăuntru şi m-am privit în oglindă. Aveam obrajii roşii şi ochii strălucitori, şi nu din cauza frigului muşcător al zilei. De ce mi se întâmpla asta? Cum putusem să mă gândesc la asta? Trebuia să fiu rezonabilă, să păstrez o distanţă respectabilă faţă de el; trezea în mine ceva ce mă depăşea. Voiam să plac, să seduc, să ghicesc dorinţa în ochii unui bărbat. Ai acestui bărbat, mai precis. Dar îl aveam pe Pierre, îl iubeam, nu puteam să mă las

tulburată de prezenţa altuia, oricât de seducător ar fi fost.

În următoarele două săptămâni, ritmul meu de lucru a fost infernal. Telefonul nu înceta să sune. Comenzile se adunau. Descopeream dependenţa de muncă. Pierre asista la progresele mele de departe, fără comentarii. Marthe îmi dădea sfaturi vestimentare. Dacă voiam să-mi vând creaţiile, trebuia să fiu ireproşabilă şi foarte feminină în propriile mele ţinute. La urma urmei, Marthe nu mă transformase într-o sclavă a modei, ci mă modelase după imaginea ei. Asta îmi convenea şi mă flata.

Clientela mea era alcătuită din două tipuri de femei: relaţiile Marthei şi amantele lui Gabriel. Primele, cu pretenţii de femei cu stil, căutau haine în spiritul noii garderobe a Marthei. Cât despre celelalte, ele îşi doreau mai ales să poată fi cât mai uşor dezbrăcate de amantul lor, fără să le intereseze modelul rochiei. În pofida insistenţelor lor de a-şi expune trupul şi de a purta fuste cât mai scurte, nu cedam vulgarităţii: contează mai mult să sugerezi decât să arăţi. De câte ori mă suna câte una, mă întrebam cum de o femeie atât de distinsă la prima vedere putea să înceapă să chicotească în clipa în care era rostit numele lui Gabriel. Prima dată când m-am auzit chicotind şi eu în faţa lui, am încetat să mă mai întreb. Îl întâlneam aproape în fiecare zi. Aşteptam aceste întâlniri fugare, temându-mă în acelaşi timp de ele. Evident, găsea întotdeauna mijlocul să strecoare câte o observaţie cu subînţeles, câte un compliment, însoţite invariabil de un zâmbet seducător.

Într-o seară, Marthe a vrut să merg cu ea la vernisajul unui artist pe care-l sprijinea. M-am pregătit la atelier, urma să treacă să mă ia. Aşteptând-o, am profitat ca să-l sun pe Pierre.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Da. N-ai vrea să vii la Paris? Sunt de două luni aici şi încă n-am petrecut niciun weekend în doi.

— Mi-e lene.

— Te rog, ar fi grozav. Ne-am plimba, am hoinări, ne-am face timp… să nu facem nimic.

— Ascultă, am o săptămână îngrozitoare şi numai ideea de a-mi petrece seara de vineri prins într-un ambuteiaj… Nu, sincer, n-am curaj.

— Ai putea să faci un efort. Nu ştiu ce să zic, dar n-ai impresia că nu mai facem nimic împreună? Să schimbi aerul ar putea să te relaxeze, să te ajute să uiţi de muncă, să-ţi facă chef să… să…

— Să ce, Iris?

Am strâns pumnii.

— Să…

— De fapt, nu, nu răspunde, nici nu se pune problema să avem această discuţie.

— Mereu e la fel, refuzi să vorbeşti. De parcă ar fi ceva interzis!

— Iar tu vezi probleme acolo unde nu sunt. Nu mai suport presiunea pe care mi-o pui pe umeri.

— Ce presiune? Vreau doar să te regăsesc, vreau să simt că mă iubeşti şi să-ţi arăt că te iubesc. Nu-ţi cer luna de pe cer!

— Acceptă să te maturizezi un pic, nu mai suntem un cuplu tânăr. Citeşti prea multe romane siropoase. Am o slujbă care-mi consumă multă energie şi care nu-mi permite să mă joc prea mult de-a cântatul serenadelor la balcon. Şi să ştii un lucru: fac asta

pentru noi!

— Nu înţelegi nimic, am oftat.

Am auzit-o pe Marthe strigându-mă.

— Trebuie să plec, Pierre. O seară bună.

— Şi ţie la fel.

A închis. M-am uitat secunde în şir la ecranul telefonului înainte să-l bag în geantă. Am oftat, eram epuizată. Marthe m-a strigat din nou şi am coborât la ea.

Vernisajul, într-o galerie din inima cartierului Saint-Germain-des-Prés, era o nouă ocazie pentru Marthe să mă prezinte lumii. După obiceiul ei, mă ţinea de braţ în timp ce treceam de la un grup la altul. Nu mă mai formalizam. Îmi plăcea prezenţa ei alături de mine. Aveam mentorul meu. Ea mă învăţa, eu o ascultam, îi urmam regulile şi sfaturile. Îmi dezvăluia o lume oarecum superficială, dar, vai, cât de fascinantă şi de atrăgătoare. I-am simţit mâna apăsându-mi cu putere braţul gol. Mi-am întors, faţa spre ea. Ce anume văzuse? Gabriel îşi făcea intrarea în scenă ca un adevărat cuceritor. Cu o mână în buzunar, vorbea cu bărbaţii, fără să uite să împartă complimente şi sărutări femeilor. Toată lumea părea să-l cunoască. Şi-a încheiat traseul monden în faţa noastră. Ne-a îmbrăţişat pe fiecare şi s-a dat un pas înapoi.

— Maestra şi eleva, două femei fatale… Nu lăsaţi nicio şansă celorlalte.

— Gabriel, chiar nu poţi să te abţii? i-a spus Marthe cu o voce aproape ameninţătoare.

— A cui e vina? i-a răspuns el complet relaxat. Îmi închipui că, dacă o să-ţi cer permisiunea să-i ofer un pahar lui Iris, o să mi-o refuzi.

— Îţi închipui foarte bine, dragul meu. În seara

asta trebuie să încheiem nişte afaceri, spre deosebire de tine, care nu te gândeşti decât să te distrezi. Pe cine ai pus ochii?

Privirea pe care mi-a aruncat-o Gabriel nu putea să-i fi scăpat Marthei.

— Mă mai gândesc încă... Doamnelor, vă las să munciţi.

Marthe m-a tras după ea, dar nu m-am putut abţine şi m-am mai întors o dată spre Gabriel.

— Iris, nu te-am prevenit în privinţa lui?

Tonul dur al Marthei m-a adus în mod brutal cu picioarele pe pământ.

— Ba da.

— De ce te porţi aşa? S-ar zice că te fascinează.

— Nu e chiar aşa de rău, se pricepe să vorbească şi îl găsesc chiar amuzant.

— Chiar n-ai niciun pic de minte? Vino-ţi în fire, scumpa mea, să nu-l lăsăm să ne strice seara.

— Nu-l vom lăsa.

După mai bine de o oră de schimburi de amabilităţi, am reuşit să scap, sub pretextul că mă duc să-mi refac machiajul. Aveam nevoie de o pauză. Am stat mai mult de cinci minute pe capacul toaletei, cu capul în mâini. Când m-am întors în galerie, i-am făcut de departe semn lui Marthe că mă duc să arunc o privire la lucrările artistului. Doar şi pentru asta ne aflam acolo.

Când m-am oprit în faţa unui tablou, am simţit cum mă cuprinde furia. Furie împotriva lui Pierre şi a atitudinii lui la telefon de mai devreme, în seara aceea. Nu-mi venea să cred! Nu era pregătit pentru nimic, nu vedea nimic. Ai fi zis că făcea totul ca eu să mă arunc în braţele primului venit. Gândul mi-a fugit instinctiv la

Gabriel, a cărui prezenţă era copleşitoare. Nu mai aveam niciun control asupra corpului meu când el se afla în aceeaşi încăpere cu mine. Ameninţarea Marthei nu schimbase nimic şi asta era destul de grav. Brusc, l-am auzit în spatele meu.

— N-am înţeles niciodată nimic din arta abstractă, mi-a spus.

— Nu te-a iniţiat Marthe?

— Nu s-a lipit nimic de mine.

M-am întors cu faţa la el şi i-am zâmbit. Şi eu voiam să mă distrez şi să uit preţ de câteva clipe de precauţii. A clătinat din cap, uimit parcă.

— Ai scăpat de supravegherea ei?

— Da, deocamdată.

— Stai cu mine?

— Un pic.

— Şampanie?

— De ce nu?

A afişat un aer satisfăcut şi i-a făcut un semn ospătarului. Acesta a venit imediat cu o tavă. Gabriel a luat două cupe, mi-a întins una şi a strecurat o bancnotă în buzunarul bărbatului, împreună cu un zâmbet şi o bătaie complice pe spate. Am izbucnit în râs.

— N-ai chef să te distrezi în seara asta? m-a întrebat, ciocnindu-şi cupa de a mea.

Îmi citea gândurile. Am luat o înghiţitură fără să-l scap din ochi.

— Mă gândesc încă, i-am răspuns. Ca şi tine mai devreme… Ţi-ai găsit prada?

— Te joci cu focul.

— Poate…

Zâmbetul mi-a îngheţat. Cu coada ochiului, mi-am zărit însoţitoarea.

— Mă caută Marthe, l-am anunţat. Trebuie să plec.

— Du-te la ea, joacă-ţi rolul. Nu-ţi atrage mânia ei. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, ştiu pe cine vreau. Dar nu ştiu dacă ea este pregătită să se joace, iar eu prefer să mă joc în doi.

Ochii i-au zăbovit încă o dată pe decolteul meu şi s-a îndepărtat. M-am dus după Marthe. Pe drum, am vrut să ştiu până în ce punct puteam să mă simt sigură pe mine, cocoţată pe tocurile cui, cu un mers care nu era al meu. M-am răsucit şi i-am aruncat o privire lui Gabriel. Se uita la mine de parcă aş fi fost o delicatesă. De ce Pierre nu mă privea niciodată aşa?

Marthe a hotărât că era timpul să plecăm. Tocmai ne luam hainele când a apărut Gabriel.

— Reginele serii pleacă deja?

— Da. Sunt obosită, i-a răspuns Marthe.

— Ai fi de acord s-o laşi pe Iris în grija mea?

Am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

— Poftim? a întrebat însoţitoarea mea.

— Are legătură cu parteneriatul vostru, am descoperit nişte potenţiale cliente. Ai încredere în mine, îţi cunosc metodele, ştiu ce aştepţi de la Iris. Pe urmă, o urc într-un taxi.

Marthe mă privea cu un aer şovăitor.

— *Business is business*! a continuat Gabriel.

— Te rog să ne laşi singure, i-a răspuns ea.

Am aşteptat ca el să se îndepărteze şi am spus:

— Promit să fiu cuminte; doar plasez nişte cărţi de vizită şi mă duc acasă. Mă dor prea tare picioarele ca să mai stau încă o oră pe tocuri.

Mi-a prins cu delicateţe bărbia între degete.

— Te aştept mâine-dimineaţă la atelier. Dacă

Gabriel face cel mai mic gest deplasat faţă de tine…

— Nu se va întâmpla, i-am promis, privind-o în ochi.

Am însoţit-o până la taxi. Când m-am întors în galerie, am avut sentimentul că mă arunc în groapa cu lei.

Gabriel era în toiul unei discuţii cu mai multe femei, care nu se jenau să flirteze cu el. De ce n-aş face şi eu la fel? Un rol de compoziţie. Am luat un pahar de pe tava unui ospătar care trecea. Am băut o înghiţitură, încă una, şi încă una, ca să capăt curaj sau mai degrabă dramul de nebunie necesară pentru ceea ce mă pregăteam să fac. Apoi am pornit cu un mers sigur, cu ochii aţintiţi asupra lui. A încetat să mai vorbească cu admiratoarele lui, care s-au întors spre mine. Gabriel m-a prezentat şi ne-a lăsat să vorbim despre haine, după cum promisese.

Marthe avea să fie mulţumită: aveam comenzi noi.

Am simţit o mână strecurându-se în jurul taliei mele. Gabriel se mişca iute; o clipă, am avut impresia că sunt proprietatea lui. Poate că toate astea mergeau puţin cam prea repede.

— Afacerile merg bine, mi-a şoptit el la ureche.

— Datorită ţie.

— Singurul meu scop era să scăpăm de Marthe.

— I-am promis că sunt cuminte şi că mă duc acasă.

— Ce program!

— Linişteşte-te, n-am vorbit serios, i-am spus, cu un zâmbet complice.

Nu mai stăpâneam deloc situaţia. Iar cuvintele care îmi ieşeau pe gură şi mai puţin.

— Obraznică mică, mi-a şoptit Gabriel.

M-a tras spre el, şi-a cerut scuze în faţa doamnelor şi m-a împins către ieşire.

— Plecăm? l-am întrebat oprindu-mă în loc.

— Nu te-ai săturat de moşii şi de babele astea care filosofează despre un borcan de iaurt vărsat pe o pânză?

Cred că râsul meu s-a auzit în toată galeria.

— Iris, ştii ce se spune: „Femela care râde…”[1]

Am făcut ochii mari. Gabriel m-a împins hotărât înspre stradă. Un taxi aştepta. Mi-a deschis portiera şi m-a invitat să urc. Apoi a dat ocol maşinii şi a venit lângă mine pe bancheta din spate. L-am auzit dând o adresă şoferului.

Pe drum, am privit străzile pariziene. Era frumos. Nu voiam să vorbesc. Nu voiam să se termine seara, mă simţeam atât de liberă! Îmi plăcea privirea pe care Gabriel o îndrepta spre mine, chiar dacă era efemeră. Eu eram cea pe care o alesese dintre toate femeile din seara aceea. Un bărbat mă voia. Totuşi, mâinile au început să-mi tremure, simţeam un ghem în stomac, îmi aranjam părul într-una şi, dacă închideam ochii, imagini cu mine şi cu Pierre îmi apăreau în minte. Cu mişcări febrile, am scos telefonul din geantă. Niciun mesaj sau apel din partea lui. Dar aveam unul de la Marthe. Nu voiam să-l aud. Ea avea întotdeauna dreptate şi ştia ce era bine pentru mine. Am căzut din nori şi am revenit cu picioarele pe pământ.

Taxiul a încetinit şi a oprit în faţa unei clădiri luxoase de pe Richelieu-Drouot.

— Ca să respectăm regulile, vrei să mai bem un pahar la mine?

1 În original, femme qui rit..., aluzie la proverbul Femme qui rit, o moitie dans ton lit (Femeia care râde aproape a ajuns în patul tâu). (N. red.)

Am oftat fără să ştiu dacă de uşurare sau dezamăgire.

— OK, Iris, am înţeles. Te duci acasă.

— Da, i-am răspuns, privindu-l ţintă.

A scos câteva bancnote din buzunar şi i le-a întins şoferului, rugându-l s-o ducă „pe domnişoara unde doreşte”. M-a privit fără duşmănie sau ranchiună, a zâmbit şi s-a apropiat de mine.

— Noapte bună, mi-a spus cu vocea lui răguşită.

— Mulţumesc… la fel şi ţie.

— De data asta n-am câştigat.

M-a sărutat pe obraz şi a coborât din maşină, apoi a lovit uşor capota înainte să se îndepărteze. Taxiul a demarat, iar eu l-am privit cum se îndrepta spre casă.

În pat, cu ochii aţintiţi în tavan, încercam să adorm. Mă răsuceam pe toate părţile, închideam ochii strâns, apoi îi deschideam larg. Aş fi vrut s-o iau de la capăt. Îmi derulam în minte filmul serii. Mă observam, ca din afara propriului corp, şi vedeam o străină. Nu eram eu femeia aceea care îl sorbise din ochi pe Gabriel, îl provocase, râsese la glumele lui, îi dăduse numărul ei de telefon şi fusese cât pe ce să facă o greşeală gravă. Trebuia să revin cu picioarele pe pământ. Trebuia să mă stăpânesc, s-o ascult pe Marthe, să mă concentrez pe croitorie… Dar cum voi putea oare când Gabriel părea să-mi citească gândurile?

Eram în faţa uşii biroului Marthei, pusă la patru ace. Exagerasem cu fondul de ten ca să-mi ascund cearcănele. Şi mi-era frică. Oricum, trebuia s-o mint. De ce nu plecasem odată cu ea cu o seară înainte? Mă pusesem în pericol. Voiam să mă agăţ cu disperare de

comenzile pe care le căpătasem datorită lui… Gabriel. Am bătut şi am intrat direct. Marthe nu stătea la birou, ci pe canapea, gânditoare. Ciudat.

— Bună dimineaţa, Marthe.

— Nu mă aşteptam să te văd aşa devreme în dimineaţa asta.

S-a ridicat, s-a învârtit în jurul meu şi mi-a examinat ţinuta.

— N-am mai întârziat mult după plecarea dumneavoastră.

— Contactele lui Gabriel te-au ajutat în vreun fel?

— Am avut comenzi interesante, cred că vor deveni cliente fidele. Le-am lăsat cartea de vizită, probabil în zilele următoare vom stabili nişte întâlniri.

— Foarte bine. Şi Gabriel?

M-a pironit cu privirea.

— A distrat publicul galeriei şi… a plecat într-o companie fermecătoare în timp ce aşteptam taxiul.

Ea mi-a ridicat bărbia cu un deget.

— Nu mă minţi?

— Nu, sigur că nu!

— Pentru că n-aş tolera aşa ceva! mi-a spus sec.

Mi s-a făcut ruşine. A închis ochii, a scuturat din cap şi m-a privit din nou.

— Sunt uimită că n-a încercat nimic. Îl cunosc. Când doreşte o femeie, nimic nu-l opreşte.

— L-am făcut să înţeleagă că-şi pierde timpul cu mine.

Mi-a zâmbit, vădit mulţumită de reacţia mea. Talentul meu de a minţi mă uimea! În orice caz, era mai bine să n-o mai lungesc.

— Trebuie să mă apuc de lucru.

Am pornit spre ieşire.

— Iris…

— Da?

Am înghiţit în sec.

— Apropie-te.

Am ascultat-o. Mi-a cercetat din nou ţinuta. Intenţionat alesesem una de *working girl* serioasă. Marthe mi-a desfăcut primii nasturi ai cămăşii cambrate pe talie. I-am observat degetele fine, delicate, gesturile fluide.

— E foarte bine să te joci de-a femeia cuminte, dar nu exagera. Şi gândeşte-te la tocuri mult mai înalte data viitoare.

— Foarte bine. O zi bună.

I-am simţit privirea asupra mea până când am închis uşa biroului.

În zilele următoare, Gabriel a început o adevărată campanie de hărţuire. Spre marea mea uşurare, Marthe era mereu cu mine, era câinele meu de pază. N-aveam să cedez tentaţiei, nu pentru asta eram acolo. Sistematic, îi ştergeam mesajele fără să le ascult, refuzam să-i aud vocea şoptindu-mi cine ştie ce tâmpenie.

Vineri la prânz, mi-am încheiat săptămâna în compania Marthei, în biroul ei, ca de obicei.

— Profită cât poţi de soţul tău, pentru că o să te ţin cu mine weekendul viitor, mi-a spus ea în încheiere.

— De ce?

— Vom merge să-ţi cumpărăm tot ce nu coşi tu, ca să-ţi completezi imaginea şi garderoba.

— Mulţumesc, dar… n-am nevoie de nimic.

Ea mi-a răspuns cu acea expresie misterioasă şi cu acea privire care nu accepta niciun refuz, apoi s-a ridicat. M-a însoţit până la uşă.

— Ţine-o tot aşa, Iris, şi vei ajunge departe. Să mă asculţi întotdeauna.

Am lăsat ochii în jos în timp ce ea intra în lift. Nu am rezistat şi m-am aşezat lângă fereastră ca s-o văd cum pleacă. Au trecut câteva minute până să iasă din clădire. A mers încet până la un taxi, şoferul i-a deschis portiera şi ea s-a făcut nevăzută.

— Iris! La telefon! m-a strigat una dintre fete.

Am alergat spre aparat.

— Alo! am spus fără să întreb cine mă căuta.

— Bună, Iris, a şoptit Gabriel. Ştii să te faci dorită.

— Marthe…

— Tocmai a plecat, are o întâlnire cu notarul, eu i-am programat-o.

— De ce…?

— Te-aştept la mine în birou.

— Dar…

— Dacă nu eşti aici în zece minute, vin după tine la atelier.

A închis. Fără nicio îndoială, luase lecţii de autoritate de la Marthe. Sub privirile curioase ale fetelor, am plecat din atelier în modul cel mai firesc posibil şi am coborât la primul etaj. Am sunat, uşa s-a deschis şi am încremenit în prag. Birourile erau toate ocupate de colaboratorii lui Gabriel, tinere speranţe în ascensiune. Băieţii au schimbat priviri complice când m-au văzut. Unul dintre ei a venit spre mine, un Gabriel în devenire. I-am luat-o înainte, îndreptându-mă spre biroul şefului său şi încercând să par cât mai demnă.

— Am venit la Gabriel, cunosc drumul.

Am trecut prin faţa lui şi a celorlalţi care se adunaseră lângă el. Am avut impresia că aud un fluierat şi m-am încordat. Una peste alta, m-am

aruncat în gura lupului fără să-mi pregătesc apărarea.

Demonul meu personal vorbea la telefon, ţipând cât îl ţineau plămânii; n-aş fi vrut să fiu în locul interlocutorului său. Pentru prima dată, îl vedeam pe Gabriel în postura de om de afaceri: puternic, serios, mânios. Mi-a zâmbit, strigând în acelaşi timp nişte ordine. Apoi s-a apropiat şi a închis uşa pe care o lăsasem deschisă, fără să uite să arunce o privire nu prea amabilă spre culoar. Apropierea lui mi-a făcut inima să bată mai repede. Cu braţul liber, a încercat să mă blocheze la perete, dar i-am scăpat trecând pe dedesubt. Atunci a încheiat convorbirea, pretextând că are o întâlnire foarte importantă.

— Ai cumva probleme cu telefonul? m-a întrebat ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu.

A înaintat spre mine. M-am dat înapoi.

— Fugi de mine?

Mă simţeam prizonieră în biroul lui.

— Hm… nu.

— În cazul ăsta, îţi fac o invitaţie pentru mâine-seară. O cină adevărată, numai noi doi.

Rostise ultimele cuvinte apropiindu-se de chipul meu, ca să-mi prindă mai bine privirea. Mi-a zâmbit, iar eu am făcut la fel. Ceva mai puternic decât mine mă făcea să joc cartea provocării şi găseam în asta o plăcere răutăcioasă.

— Încă o dată, am să te refuz.

— Şi din ce motiv?

— O să-mi petrec weekendul cu soţul meu.

— La naiba, uit mereu singurul tău defect.

Am reuşit să ocolesc biroul şi să pun distanţă între noi. Trebuia să ies de-acolo.

— Te grăbeşti?

— Mai am ceva de făcut înainte să plec. Să ai un weekend plăcut.

M-am răsucit pe călcâie şi tocmai deschideam uşa, când Gabriel a închis-o la loc trecându-şi un braţ peste umărul meu. A rămas aşa, aproape lipit de spatele meu. Nu mă atingea, dar îi simţeam respiraţia pe piele. Am închis ochii.

— Unde s-a dus siguranţa ta de aseară? mi-a şoptit la ureche.

Trebuia să opresc jocul. Nu-i cunoşteam regulile.

— Îmi pare rău dacă… dar băusem prea mult… nu eram eu.

— O, ba da! Cred că niciodată n-ai fost mai mult tu însăţi ca atunci.

— Te înşeli, sunt o fată oarecare, cuminte şi…

— Credincioasă soţului tău, ştiu. Dar tu eşti cea care se înşală amarnic.

Mă enerva şi îmi plăcea asta. Nu exista o parte de adevăr în ceea ce afirma? L-am înfruntat şi l-am fixat cu privirea.

— Am alte ambiţii decât să îngroş rândul amantelor tale. Asta-i tot.

— Ai vrea să mă subjugi?

— Am deja un defect, nu vreau să mă încarc cu al doilea.

— Ai devenit incisivă… Grozav! Îmi placi din ce în ce mai mult.

— Degeaba te voi implora, voi pomeni de căsnicia mea, de Marthe, tot n-ai să mă laşi în pace?

— Chiar o să ne distrăm, ai încredere în mine…

Gabriel m-a însoţit până la uşa sediului său, cu o mână pe spatele meu şi un zâmbet mulţumit pe buze. Nu se întâmplase nimic, şi totuşi, eram copleşită de

ruşine. Nu era greu să-ţi închipui la ce trebuie să se fi gândit angajaţii. În ce mă transformam? Gabriel mi-a trimis o sărutare din vârful degetelor şi mi-a urat weekend plăcut cu soţul meu.

Pierre mă aştepta pe peronul gării. Din fericire, cele trei ore de mers cu trenul îmi dăduseră răgazul să-mi ascund tulburarea. M-a îmbrăţişat distrat, luându-mi geanta.

— E drăguţ că ai venit să mă aştepţi.

— Voiam să recuperez dezertarea pariziană şi să-mi cer scuze dinainte pentru că o să fiu de gardă weekendul viitor.

Măcar o dată, ne sincronizam.

— N-am să fac caz, nu voi fi aici.

— De ce?

— Marthe vrea să rămân ca să… lucrez.

— A, bun… Mergem?

A doua zi, am evitat să pomenesc despre cearta noastră la telefon şi despre ce doream de la el. Am vrut să fiu soţia perfectă. El s-a dus să joace tenis cu nişte prieteni şi când s-a întors părea relaxat. Poate că aveam să petrecem totuşi o seară frumoasă.

Pregăteam cina când a venit după mine în bucătărie.

— Ai primit un mesaj, mi-a zis, întinzându-mi telefonul.

L-am luat, cuprinsă de o uşoară panică, amestecată cu nerăbdare. Pe bună dreptate. Gabriel îmi scria: „Când te întorci?”

— Cine e? m-a întrebat Pierre.

Am ridicat capul.

— Hm… o clientă… Vrea să ştie când mă întorc.

— Sâmbăta seara? s-a mirat el.

N-am avut timp să-i răspund, că s-a auzit cum a intrat un nou mesaj. Pierre a oftat enervat.

— Ştii ce? O să-mi închid telefonul, să aştepte până luni.

Am făcut întocmai. Am pus telefonul pe masă şi m-am cuibărit în braţele lui.

— Sunt doar a ta, i-am spus, adulmecându-i gâtul.

I-am cuprins talia cu braţele, cerşind tandreţe. M-a strâns uşor la piept, dar ştiam bine că se uita în altă parte. Aproape imediat mi-a dat drumul.

— Mâncăm? mi-a zis.

— Dacă vrei.

Zece minute mai târziu, ne regăsiserăm locul, de-acum obişnuit, de sâmbătă seara: mâncam în faţa televizorului. În timp ce mâncam, l-am privit pe Pierre. Unde era soţul meu? Îl recunoşteam din ce în ce mai puţin. Deveneam nişte străini unul pentru celălalt, copleşiţi de indiferenţa totală pe care o afişa. Dacă măcar n-ar mai fi muncit atât! Dacă reuşeam măcar să ne înţelegem…

După ce am strâns, m-am întors lângă el pe canapea.

— Îmi dai voie? l-am întrebat, lipindu-mă de el.

— Vino.

A ridicat braţul şi m-a ţinut strâns lângă umărul lui. Mi-a mângâiat părul cu un gest automat.

În pat, am cerut acelaşi lucru, aşteptând atenţie, tandreţe, dorinţă… Sperând că mă va face să uit, sperând că mă va face să mă simt vinovată că mă gândesc la altul. N-a făcut niciun gest de tandreţe. Respiraţia i s-a liniştit şi a adormit. A trecut un sfert de oră, apoi o jumătate de oră, o oră, iar ochii mei rămâneau cu disperare deschişi. Nu mă gândeam

decât la un lucru. M-am ridicat fără zgomot, am coborât în vârful picioarelor şi am luat telefonul din locul în care îl lăsasem în bucătărie. L-am privit minute lungi şi, într-un târziu, l-am deschis. Am găsit ultimul mesaj de la Gabriel: „Distrează-te bine cu soţul tău”. Dacă ai şti! m-am gândit. Am tastat răspunsul fără să mă gândesc: „Te rog, încetează, nu mă mai pune într-o situaţie aiurea faţă de el!” La ora asta, n-avea să-mi răspundă. Când s-a auzit un bip, m-am dus şi m-am închis în baie. „Comandăm cina la birou luni seară?” „Nu”, i-am răspuns. Bip: „Dacă îţi promit că sunt cuminte?” Am oftat, am zâmbit şi am răspuns: „Mai vedem”. Bip: „YES!”. Am închis telefonul şi m-am întors în pat, buimacă. În ce încurcătură mă băgasem?

7

Gabriel era cuminte în felul său. Nu mai văzusem niciodată un „copil” atât de neascultător. Da, cedasem în mod lamentabil invitaţiei lui la cină. Şi după trei săptămâni, aveam întâlnirea noastră „cu mâncare comandată la birou, de luni seară”. Asta îmi dădea impresia – total falsă – că stăpâneam situaţia. De fapt, acele seri în compania lui îmi făceau extraordinar de bine. Uitam preţ de câteva ore de absenţa lui Pierre şi de lipsa lui de implicare; mă simţeam femeie, mă simţeam dorită, graţie privirii lui şi aluziilor care-i punctau fiecare frază; uitam de muncă, uitam de Marthe, mă eliberam de povara care-mi apăsa pe umeri. De altfel, ne lega un acord tacit: nu vorbeam nici despre Marthe, nici despre Pierre. Mă jucam cu focul. Şi ştiam. Situaţia devenea periculoasă în serile în care eram amândoi invitaţi. Trebuia atunci să jucăm cartea distanţei, a indiferenţei. Când Marthe nu mă

supraveghea, nu se jena să stea cu ochii pe mine. Ceea ce nu-l împiedica să seducă pe oricine: invariabil, pleca de fiecare dată cu o nouă cucerire la braţ. La drept vorbind, această atitudine mă liniştea. Toate astea nu erau decât un joc al seducţiei, nimic serios.

În relaţia cu soţul meu, nu se schimbase nimic. Fără certuri, dar şi fără tandreţe. Pierre nu ştia nimic de întâlnirile mele între patru ochi cu Gabriel. Mă afundam în minciună de teamă să nu tulbur ape liniştite. Nu se arătase gelos când pomenisem de prima cină, dar nu se ştia niciodată, având în vedere concepţia lui despre lumea în care mă învârteam. Iar eu, dacă aş fi fost în locul lui, l-aş fi lăsat să ia cina cu altă femeie? Ştiam răspunsul.

Pe plan profesional, visul meu renăscut continua. Croitoria şi crearea de modele îmi umpleau viaţa; nu fusesem niciodată atât de fericită. Agenda mea de comenzi era mereu plină. Philippe profitase de ocazie şi decretase că fetele vor fi ajutoarele mele în perioadele de vârf. Începeam să-mi organizez foarte bine viaţa. Datorită Marthei, mă învârteam pe lângă femei din ce în ce mai exigente, iar creativitatea mea nu avea decât de câştigat. Mediul în care se învârtea îndrumătoarea mea era exclusivist, un adevărat cerc închis, rezervat iniţiaţilor. Am înţeles foarte repede că n-avea să mă ducă niciodată la Fashion Week; paietele şi strasurile îi făceau silă. Nu le vorbea despre mine decât apropiaţilor şi făcea o selecţie a potenţialelor cliente: „Trebuie să ai permis de trecere ca să obţii o programare la protejata Marthei”, îmi spusese o femeie care tocmai îşi luase biletul de intrare în atelier. Eu, care mă consideram fricoasă, luam fiecare lucrare ca pe o provocare, o competiţie pe care trebuia neapărat

s-o câştig.

Luni seară. Nu-l voi vedea pe Gabriel. Marthe tocmai îmi telefonase. În zece minute trebuia să fiu pregătită să-i prezint ultimele modele pe care voiam să le propun celor mai bune cliente ale mele. I-am trimis un SMS lui Gabriel ca să-l previn: „Şedinţă de lucru cu Marthe, voi fi ocupată toată seara”, apoi am aşezat hainele pe manechine. Când Marthe a intrat în atelier, nu aveam niciun răspuns de la Gabriel. Ciudat.

M-am uitat la Marthe cum îmi atingea creaţiile, fiecare gest al ei degajând o senzualitate tulburătoare, la limita erotismului; n-ar fi fost mai provocatoare nici dacă ar fi mângâiat o piele adevărată. Într-un sfârşit s-a întors spre mine.

— Acum vreau să le văd pe tine.

— Sunt pentru cliente.

Mi-a respins observaţia printr-un gest al mâinii.

— Pentru început, corpul tău trebuie să le facă să prindă viaţă. Le-ai croit pe măsura ta, cum ţi-am cerut?

Am dat din cap că da. Ea şi-a lovit uşor bărbia cu degetul arătător, în timp ce privirea i se plimba de colo-colo.

— Ai să mă însoţeşti la o cină la nişte prieteni sâmbătă seara, vor fi încântaţi să te întâlnească.

— Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să fiu acasă.

— Nimic nu este mai important decât cariera ta. Trebuie să-ţi cultivi relaţiile.

Mi-am lăsat umerii în jos.

— Ştiu, dar… suntem invitaţi la o nuntă. Şi dacă îi spun lui Pierre că n-o să vin fiindcă trebuie să iau cina aici, chiar mi-e teamă că o să se înfurie şi…

Mi-a făcut semn cu mâna să tac.

— Foarte bine, du-te.

S-a uitat la picioarele mele.

— Unde-ţi sunt pantofii cu tocuri de doisprezece centimetri? Aici sau acasă?

— Aici, am răspuns, supusă.

— Du-te şi adu-i.

Am urcat în goană scara ca să iau una dintre noile şi numeroasele mele perechi de pantofi cu toc cui. Marthe insistase să mi-i cumpere, deşi aveam deja probleme să pun un picior înaintea celuilalt cu tocuri de zece centimetri. Ea nu purta decât pantofi cu tocuri de aceste dimensiuni, niciodată mai mici. Trebuia să mă conformez. Avusesem parte chiar şi de o lecţie de mers. În timpul şedinţei de shopping pe care mi-o impusese, cheltuise o mică avere ca să-mi completeze garderoba, printre altele cu lenjerie şi încălţăminte, totul evident – de lux. Când m-am întors, Marthe scosese mai multe rochii de pe manechine.

— În cabină, scumpa mea!

Era un ordin. Mi-a făcut semn să mă duc să mă dezbrac. Pentru prima oară, foloseam cabina pentru mine, nu pentru clientele mele. Mi-am dat seama în clipa aceea că atmosfera din încăpere era încărcată de voluptate.

Ascunzându-mă în spatele draperiei grele din catifea neagră, am probat prima ei alegere: o rochie cu corsaj foarte strâns din dantelă neagră, cu o căptuşeală din mătase verde-smarald. Am îmbrăcat-o, apoi m-am trezit pusă în încurcătură. Aveam talentul să confecţionez haine imposibil de încheiat.

— Eşti gata?

— Aproape.

Draperia s-a dat brusc la o parte.

— Du-te şi aşază-te în mijlocul camerei, a ordonat Marthe.

M-am conformat, strivită de greutatea privirii ei.

M-am oprit în faţa oglinzii. Tăcută, Marthe s-a aşezat în spatele meu şi m-a observat câteva secunde care au părut nesfârşite. Şi-a lăsat mâna pe spatele meu, între omoplaţi şi, apăsându-mă brusc, m-a forţat să stau dreaptă, cu pieptul în faţă. După aceea a tras fermoarul Eclair foarte încet. I-am simţit mâna urcându-mi pe spate, mângâindu-mi uşor gâtul, până la ceafă. M-am înfiorat.

— Schimbă-te.

A doua ţinută. A treia. A patra. M-am dus din nou în cabină. Nu mă mai oboseam să trag draperia.

— Pentru următoarea ţinută, scoate-ţi sutienul.

Am înţeles imediat la ce se referea. O creasem gândindu-mă mai cu seamă la cerinţele insistente ale unei cliente, bună prietenă a lui Gabriel. Acea rochie, din mătase roşie Hermès, nu era tocmai cuminte. Aşteptând-o pe Marthe, mi-am acoperit sânii cu palmele, în încercarea de a-mi ascunde puţin goliciunea. Dar era inutil, dat fiind că n-aveam pe mine decât chiloţii şi pantofii în picioare.

— Probeaz-o pe asta.

Am luat rochia. Intuisem bine. Marthe s-a dus să se aşeze pe una dintre canapele. O dată în plus, nu m-am recunoscut în oglindă. Decolteul adânc lăsa să se întrevadă rotunjimea sânilor. Cât despre partea din spate, ascundea doar fesele. Mă pregăteam să ies din cabină când s-a auzit uşa de la intrarea în atelier.

— Marthe? Eşti acolo?

Gabriel. Am încremenit, înghiţind în sec.

— Da, dragul meu, dar tu nu eşti invitat.

— Invitat la ce?

Stăteam ascunsă, dar auzeam totul.

— Fac probe cu Iris şi prezenţa ta ar fi nepotrivită.

— Sunt sigur că e nevoie de părerea unui expert!

— Lasă-ne.

— Nici nu se pune problema, Marthe dragă. În plus, am nevoie de tine pentru semnături.

— Poartă-te cum trebuie, i-a poruncit ea. Iris, te aşteptăm.

Am auzit un sărut. Eram ca paralizată, aş fi vrut să dispar. Dar dacă nu ieşeam foarte repede din ascunzătoarea mea, Martha ar fi putut să-şi schimbe dispoziţia. Şi era ultimul lucru pe care-l voiam. Am tras adânc aer în piept şi am înaintat spre mijlocul încăperii. Îmi priveam picioarele. Am refuzat să mă uit spre Gabriel. Nimeni nu a rostit niciun cuvânt. Aşteptam sentinţa, în faţa oglinzii, cu capul plecat. Am auzit ţăcănitul tocurilor cui pe parchet. Mâna Marthei şi-a regăsit locul pe spatele meu, între omoplaţi. De data asta, m-a apăsat mai tare.

— Ai uitat cumva lecţia despre ţinută?

— Nu.

— Aştept, Iris.

Am ridicat capul, am deschis ochii. Ea mi-a trecut un braţ peste umăr şi mi-a tras în sus bărbia, nemulţumită de atitudinea mea nu îndeajuns de mândră. Doar în clipa aceea l-am văzut pe Gabriel. Stătea într-un fotoliu, la locul perfect ca să asiste la toată scena. Cu cravata desfăcută, cămaşa descheiată, o gleznă pusă neglijent pe genunchiul opus, bărbia în mână, privirea de prădător. Marthe mi-a aranjat decolteul din faţă şi pe cel din spate. Mi-a atins sânii, fesele. M-am încordat şi mai mult. Apoi mi-a pus mâna pe şold.

— Gabriel, dacă vrei să-ţi spui părerea, acum e momentul.

Marthe nu s-a mişcat. Fără să întrerupă contactul

vizual dintre noi, Gabriel s-a ridicat şi a înaintat cu nonşalanţă. S-a oprit în faţa mea, foarte aproape de mine. Eram prinsă ca într-o menghină. Între ei doi. Între trupurile lor. Între privirile lor. Tensiunea era palpabilă. Jucau un joc; nu ştiam ce fel de joc, dar mi se făcuse pielea de găină. Gabriel m-a studiat din cap până în picioare, înainte să mă ţintuiască iar cu privirea. Mâna Marthei a devenit mai posesivă pe coapsa mea. Distanţa între noi trei s-a redus imperceptibil. Gabriel şi-a desfăcut uşor buzele, apoi s-a uitat la Marthe.

— Ţi-ai găsit o succesoare demnă de acest nume.

Tăcere. Grea. Apăsătoare.

— Iris va purta această rochie la o nuntă la care este invitată împreună cu soţul ei, a spus Marthe cu o voce în care am simţit o undă de dezamăgire.

Imposibil. Dacă apăream îmbrăcată aşa, scandalul era garantat. Începând cu cel pe care l-ar fi provocat Pierre.

— Să cinăm toţi trei, a propus ea.

— Cu plăcere, i-a răspuns Gabriel înainte să mă scruteze din nou. Nu te grăbi, eu şi cu Marthe avem ceva de discutat.

S-au îndepărtat. În oglindă, l-am văzut pe Gabriel punându-i Marthei haina pe umeri şi apoi cuprinzând-o cu braţul. Erau perfect sincronizaţi, ca şi cum ar fi făcut dintotdeauna asta, ca un cuplu vechi. Ea s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Pune-ţi prima rochie pentru cină.

— Aşa voi face.

După ce au plecat, am răsuflat uşurată. Am mai rămas câteva clipe nemişcată, înainte să mă gândesc să mă schimb. Un sfert de oră mai târziu, sunetul telefonului m-a făcut să tresar şi m-a chemat la ordin.

Mă aşteptau în holul clădirii. M-am bucurat să văd că Gabriel avea la el casca de motociclist. Cel puţin n-aveam să mai fiu prinsă între ei doi în taxi. Ca un gentleman adevărat, i-a ţinut uşa Marthei şi mi-a făcut semn să trec şi eu. I-am întâlnit privirea. Acea privire pe care începeam s-o cunosc şi de care să mă temeam: o privire care ascundea multe. Cu trupul ţeapăn, am urmat-o pe Marthe până la taxi.

— Ca de obicei? a întrebat Gabriel.

— Desigur, dragul meu.

Prin geam, l-am văzut urcând pe motocicletă şi punându-şi casca. I-am zărit zâmbetul maliţios chiar înainte să coboare viziera. Taxiul a pornit spre Champs-Élysées şi bulevardul Montaigne.

Aşezate la o masă, Marthe şi cu mine schimbam impresii despre probe. Îmi acorda atenţie, dar era încordată. Lovea nervoasă în masă cu vârful degetelor, iar privirea îi fugea fără încetare de la stânga la dreapta. N-o mai văzusem niciodată în starea aceea şi până atunci n-aş fi crezut că Marthe, atât de stăpână pe ea de obicei, poate să cadă pradă unei asemenea agitaţii.

Eram pe punctul de a o convinge să port altă rochie la nuntă, când a sosit Gabriel.

— Doamnelor, scuzaţi-mi întârzierea.

— Ştii că nu-mi place deloc asta, i-a replicat Marthe, exasperată.

Gabriel s-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe păr.

— Aveam nevoie să mă descarc. Nu ştiu ce m-a apucat, dar… a zis aruncându-mi o privire discretă, eram… cum să spun… foarte enervat. M-am răcorit puţin.

— Termină imediat cu copilăriile şi stai jos.

— La ordinele tale, mamă.

Marthe n-a părut să guste gluma. Şi-a desfăcut şervetul cu un gest brusc. Gabriel s-a aşezat lângă mine. Foarte aproape. Prea aproape.

* * *

Nu m-am aşteptat să fie o cină atât de liniştită. Atmosfera tăcută, luminile difuze, discreţia ospătarilor, vizita bucătarului-şef la masa noastră… Ca şi cum locul ar fi fost rezervat pentru noi. Marthe se calmase şi mă punea să vorbesc despre Pierre, despre părinţii mei, despre copilăria mea. M-am bâlbâit mai des decât de obicei. Gabriel, pasionat de subiect – cu atât mai mult cu cât, atunci când eram doar cu el, făceam în aşa fel, încât să nu vorbesc niciodată despre mine – devenise foarte curios în legătură cu viaţa mea. În funcţie de răspunsurile mele, înclina capul într-o parte sau făcea ochii mari. Nu numai o dată, am crezut c-o să se sufoce. Ca atunci când i-am spus Marthei că eram măritată de aproape zece ani.

— De pe ce planetă vii?! a exclamat el.

— Gabriel! l-a întrerupt Marthe. Tu eşti cel ciudat: fugi de implicare, treci de la o amantă la alta fără să respecţi femeile.

El a chicotit şi s-a adâncit în scaun.

— Nu cred că amantele mele s-au plâns vreodată de comportamentul meu şi nici de lipsa mea de respect. Aş zice mai degrabă că sunt încântate.

Şi-a pus braţul pe spătarul scaunului meu. M-a străbătut un fior.

— Iris, ai în faţa ochilor exemplul perfect de bărbat care nu ia pe nimeni în serios şi care nu se

gândeşte decât să se distreze. Dacă Jules ar mai fi aici…

— Mi-ar spune că fac exact ceea ce se aştepta de la mine.

Marthe l-a fulgerat cu privirea, iar el a zâmbit fără s-o scape din ochi.

— Sau îndrăzneşti cumva să-mi pui la îndoială competenţele?

Eram şocată să descopăr neînţelegeri între ei. Şi simţeam că nu se limitau la domeniul profesional. Sau poate era doar un joc? Marthe s-a destins şi i-a zâmbit.

— Dragul meu, nici prin cap nu mi-a trecut. N-aş fi găsit o alegere mai bună pentru urmaşul lui Jules.

S-a uitat la ceas înainte să-şi îndrepte atenţia către mine.

— O s-o plictisim pe Iris cu poveştile noastre de familie.

— Deloc, am răspuns eu.

Marthe mi-a făcut semn să tac.

— Plecăm. Gabriel, te ocupi tu de nota de plată?

Ne-am ridicat. Şeful de sală ne-a oferit hainele.

Marthe m-a luat de braţ, iar Gabriel ne-a sărutat pe obraz.

— Contez pe tine că ne vom întâlni din nou toţi trei, i-a spus el Marthei. A fost interesant, a adăugat şi s-a întors spre mine. Este întotdeauna o plăcere să fiu în compania ta.

Dar Marthe mă trăgea deja spre ieşire. Abia am avut timp să-i adresez un „pe curând”.

Tăcerea din taxi a fost întreruptă de sunetul telefonului meu, care mă anunţa că am primit un SMS. Marthe m-a privit cu coada ochiului. Gabriel îmi scria: „Las-o la ea acasă şi vino să bem un pahar”. Îngerul de

pe umărul meu s-a simţit stingher. Cât despre diavoliţă, ea era uşurată şi încântată.

— Cine e? m-a întrebat Marthe.

— Ăă… Pierre… mi-a spus noapte bună şi vrea să ştie dacă am ajuns cu bine.

— Soţul tău e atent.

— Da.

— Nu-i răspunzi?

— Ba da, ba da.

Îmi era greu să-mi controlez tremurul mâinilor. „OK”, i-am răspuns simplu lui Gabriel. Instantaneu, am primit un nou mesaj: „Nici ţie nu ţi-a fost de-ajuns”. Ticălosul, îmi citea gândurile. Urmat foarte rapid de: „Voi fi cuminte, promit”.

Imediat ce Marthe a intrat în clădirea unde locuia, i-am dat şoferului adresa pe care mi-o trimisese Gabriel. Un bar din Saint-Sulpice. În mai puţin de zece minute eram acolo. Localul era plin de studenţi. Gabriel mă aştepta, rezemat cu coatele pe tejgheaua barului, în costumul lui impecabil, făcut la comandă, care nu se potrivea cu atmosfera aceea de bar obişnuit. Nici eu nu mă prea încadram în peisaj, cu rochia mea de cocteil şi pantofii al căror preţ ar fi putut să acopere o bună parte din chiria unuia dintre acei tineri. Am reuşit să mă strecor şi să ajung lângă el. A zâmbit când m-a văzut, a tras un scaun mai aproape şi mi-a comandat un pahar de vin. Am ciocnit privindu-ne în ochi. L-am întrebat ce l-a făcut să aleagă un astfel de loc.

— Simt nevoia să ies din când în când din universul Marthei.

Am izbucnit în râs.

— Ce, nu mă crezi?

— Ba da, ba da… Sunt pur şi simplu surprinsă.

— În mod plăcut?

I-am zâmbit.

— Da.

— Ştiam că o să-ţi placă locul ăsta… Să mergem jos, aici nu ne auzim.

Gabriel a luat-o înainte. Am coborât pe o scară mică şi foarte îngustă. Subsolul era în realitate o pivniţă boltită. Câteva persoane dansau pe un ring improvizat. Atmosfera era mai liniştită şi, de asemenea, mai intimă. Ne-am instalat la o măsuţă şi mi-am spus că voi profita de ocazie ca să-l mai descos.

— Vorbeşte-mi despre Jules. Marthe mi-a spus cum s-au cunoscut, dar nimic altceva, şi pe ea nu îndrăznesc s-o întreb. Dar pentru tine a fost într-un fel tatăl tău adoptiv, nu?

Gabriel m-a privit cu coada ochiului, apoi şi-a dat capul pe spate.

— Dacă te deranjează întrebarea, nu-mi răspunde.

S-a îndreptat de spate şi mi-a zâmbit.

— Nu, nicio problemă. În afară de momente de genul celor din seara asta, Marthe nu mai vorbeşte despre Jules de la moartea lui. Ai noroc că ţi-a povestit cum s-au cunoscut, puţini au avut privilegiul ăsta.

Şi-a terminat paharul şi a mai cerut un rând.

— Jules era un bărbat puternic, pasionat de muncă, respectat de toată lumea. Era foarte exigent. Singura lui slăbiciune: soţia lui. Era nebun după ea, ar fi făcut… a zis Gabriel şi s-a oprit o clipă, a făcut orice pentru ea.

— Dar relaţia ta cu el?

— Aşa cum ţi-am spus, mulţumită lui n-am ajuns după gratii. Îi datorez totul. M-a pus să muncesc din

greu. Ştii… era pentru prima dată când cineva se interesa de mine, de aceea am acceptat totul…

— Cum aşa?

M-a ţintuit cu privirea, iar eu m-am uitat la el cu o expresie întrebătoare. A luat o înghiţitură de vin înainte să-mi răspundă.

— Am acceptat să mă schimb, să rup orice legătură cu tot ce făcea parte din viaţa mea: prietenii, drogurile, escrocheriile. Locuiam la ei; aveam camera mea, baia mea, ei mă hrăneau… condiţii de cinci stele *all inclusive*. Dacă nu voiam să-l dezamăgesc pe Jules şi dacă voiam să mă scald în continuare în lux, nu aveam de ales. La cea mai mică greşeală, aş fi fost aruncat în stradă. A fost şansa vieţii mele. Aşa că am devenit *clean* şi am muncit pe brânci. M-a înscris la cursuri serale, iar ziua eram şoferul şi curierul lui. În restul timpului, trebuia să stau într-un colţ din biroul lui, să nu fac zgomot, să ascult şi să observ. Şi când Jules mă lăsa din mână, Marthe prelua ştafeta.

— Ea te-a învăţat să te îmbraci?

A izbucnit în râs.

— Aproape… M-a învăţat bunele maniere, cum să mă port în societate. Nu ştiam să vorbesc corect, fiecare frază de-a mea era însoţită de „fir-ar al dracului” sau de „rahat”.

— Cred că ai scos-o din minţi!

— Dacă ar fi putut, m-ar fi bătut la fund.

Incapabilă să-mi stăpânesc imaginaţia, imaginea Marthei pedepsindu-l pe Gabriel mi-a smuls un zâmbet.

— A trebuit să dovedesc de ce sunt în stare înainte să mă scoată în lume şi Jules să-mi încredinţeze dosare importante.

— Când a fost asta?

— Am avut parte de prima mea seară în lumea

bună destul de repede, voiau să-şi arate odrasla… cam aşa cum s-a purtat cu tine când ai venit prima oară la ea…

S-a oprit brusc, mi-a aruncat o privire scurtă şi a clătinat din cap înainte să continue.

— Cât despre cum am fost promovat, s-a întâmplat acum vreo zece ani. Jules superviza tot ce făceam şi, într-o zi, i-am văzut mândria din privire, a povestit Gabriel, zâmbind. A doua zi, anunţa toată firma că devenisem mâna lui dreaptă. Când s-a îmbolnăvit, a fost logic să-i iau locul.

— Dat fiind că erai atât de ocupat cu toate astea, îţi găseai timp să ai prieteni de vârsta ta?

— Nu. De fapt, n-am făcut decât să muncesc şi să mă perfecţionez în acest mediu.

— Nu-mi vine să cred că n-ai prieteni, colegi cu care să ieşi la o bere, să bei un pahar, ca aici…

Mă nedumerea faptul că era atât de singur.

— E adevărat, am o agendă de adrese care ar face să pălească de invidie orice star. Dar, Iris, trebuie să înţelegi ceva: acestea sunt doar relaţii superficiale bazate pe interese, fără sentimente.

L-am privit şi mi-am spus că descopeream un alt Gabriel, mai serios, mai cumpătat. Îmi mai rămânea o singură întrebare pe care voiam să i-o adresez.

— Eşti fericit?

Pe faţa lui s-a citit uimirea.

— Sunt conştient că, în comparaţie cu majoritatea oamenilor, n-am o viaţă normală, dar sincer… am atâţia bani că nu ştiu ce să mai fac cu ei, un job care-mi place şi mă învârt printre femei frumoase, a spus, ridicând dintr-o sprânceană. Ce mi-ar mai lipsi? a adăugat şi s-a gândit o clipă. Da, ştiu ce-mi lipseşte: n-am fost niciodată la o nuntă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Deloc. Cum e?

Am râs uşor. Remarca lui. Felul lui subtil de-a ocoli întrebarea.

— N-ai pierdut nimic, crede-mă. N-am niciun chef să merg la nunta din weekendul ăsta. Ştii, pentru mine relaţiile superficiale sunt cele ale lui Pierre şi ale confraţilor lui medici. Abia dacă-i cunosc pe miri.

— Du-te, o să te distrezi. Şi-n plus, o să dansezi… ca ei.

Mi i-a arătat pe cei care dansau printre mese.

— Se dansează la nunţi, nu?

Am izbucnit într-un râs sincer.

— Să dansez?! O să stau pe scaun toată seara. Cel puţin, voi putea să-mi port pantofii fără riscul de a face băşici în talpă.

— Soţul tău nu…

— Pierre să danseze?! Nici nu se pune problema…

— Incredibil!

— Dar ce, tu dansezi cu femeile?

S-a apropiat de mine şi şi-a lăsat braţul pe spătarul scaunului meu. Avea iarăşi aerul lui de mic ticălos. Ce spusesem greşit?

— Bineînţeles, asta ţine de bunele maniere. Marthe m-a învăţat să vă fac să vă pierdeţi capul.

— Ah…

N-am găsit nimic mai inteligent să spun în chip de răspuns.

— Poate că n-am să fiu chiar atât de cuminte, şi e vina ta.

S-a ridicat şi s-a dus spre tipul care se ocupa de muzică. L-am văzut cum îi şopteşte ceva la ureche, strecurându-i o bancnotă în buzunar, înainte să revină la masă. Ar fi trebuit să fiu de-a dreptul proastă ca să

nu pricep ce punea la cale. Mi-a întins mâna, am privit la dreapta, la stânga. Nicio scăpare. Niciun chef să scap. Mâna mea a tremurat uşor când am întins-o spre a lui. În clipa în care palmele noastre s-au atins, Gabriel nu s-a grăbit să mă invite în tăcere să mă ridic. L-am urmat, agăţată de mâna lui. Au răsunat primele acorduri din *Sweet Jane*, versiunea *Cowboy Junkies*. Zâmbind, am închis ochii. I-am simţit braţul strângându-mi talia, şi m-a tras aproape de el. Faţa mi s-a cuibărit instinctiv la gâtul lui. Am început să ne legănăm uşor, pe ritm. Mâna lui îmi mângâia spatele.

— Chiar că nu eşti cuminte, am şoptit.

— M-am născut ca să fiu neascultător.

M-am înfiorat. Vocea caldă, melodia grea şi uşoară în acelaşi timp, parfumul lui ameţitor mi se urcau la cap. Cât despre degetele lui, care se plimbau delicat pe spatele meu, îmi provocau frisoane pe fiecare centimetru de piele. Strânsoarea lui a devenit mai posesivă. Dorinţa ne chinuia. Ştiam, simţeam. Mă pregăteam să-mi ridic chipul spre el, când m-a făcut să mă întorc. Trei minute treizeci. Îmi oferam acele trei minute treizeci.

— La ultima notă, plec.

— Ştiu, mi-a răspuns el. Ştiu…

Mi-am rezemat capul de gâtul lui şi l-am lăsat să conducă ultimii paşi. A trebuit să-mi adun puterile ca să rezist, fiindcă în clipa în care *Sweet Jane* s-a terminat, a fost rândul Ettei James să intre în scenă. *At Last*… Gabriel nu mi-a dat drumul. Eram lipiţi unul de celălalt, cu mâna mea încă pe umărul lui, gata să-i mângâie ceafa, părul. Buzele noastre la câţiva centimetri distanţă.

— Mergem să-ţi căutăm un taxi? mi-a spus încetişor.

— Cred… da…

M-a ţinut lângă el până am ajuns înapoi la masă şi mi-a pus haina pe umeri. N-am schimbat niciun cuvânt. Aveam impresia că mă aflu într-un nor pufos. Mi-a luat din nou mâna într-a lui ca să urcăm scara; asta mi s-a părut firesc. Abia făcuserăm doi paşi în stradă, că un taxi a trecut prin faţa noastră. Gabriel l-a chemat. L-am sărutat pe obraz. Mai îndelung decât mi-ar fi îngăduit raţiunea.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

Nu era pentru faptul că găsise taxiul.

— Pot să-ţi cer ceva în schimb?

— Da.

— Sâmbătă, când ai să îmbraci rochia care aproape m-a făcut să-mi pierd minţile, gândeşte-te la mine…

Privirea i s-a oprit pe buzele mele, apoi pe decolteu. Pieptul mi se ridica în ritmul respiraţiei accelerate, iar sânii mi se umflau, prinşi în corsetul bustierei.

— Acum, şterge-o sau o să fac o mare prostie.

Nu ştiu de unde am găsit puterea să nu-l sărut, dar am obţinut această victorie asupra trupului şi dorinţelor mele. Am sărit în taxi, i-am aruncat o ultimă privire şi el a închis portiera. Aveam febră, eram sigură de asta. Taxiul a demarat, iar eu am întors capul: Gabriel stătea rezemat de un zid şi fixa cu privirea maşina.

Vineri seara. Acasă. Singură. Pierre era de gardă. Iarăşi. De data asta, singurătatea impusă nu mă deranja, aveam mintea aiurea. Am mâncat puţină pâine cu brânză şi mi-am pus un pahar cu vin. Am luat laptopul şi am căutat noutăţi muzicale pe Itunes Store.

După zece minute de căutări zadarnice, am ştiut ce-mi rămânea de făcut: am descărcat *Sweet Jane* şi *At Last*. Apoi m-am dus în baie şi am umplut cada cu multă spumă. După ce m-am instalat comod în apa caldă şi parfumată, am dat drumul celor două cântece şi le-am derulat de mai multe ori la rând. Ce era cu mine? Resimţeam puternic lipsa lui Gabriel. Spre marea mea uimire, nu ne mai întâlniserăm după seara aceea. Chiar îmi spusesem că fuge de mine şi mi se făcuse frică. Mi se părea de neconceput că poate să iasă din viaţa mea. Intrase în ea bulversând-o, dar atracţia pe care o simţeam pentru el nu trebuia în niciun caz să crească şi mai mult. Pierre trebuia să-şi redobândească locul. Pierre trebuia să facă din nou să-mi bată inima. Iar eu trebuia să-mi amintesc motivele care mă făceau să-mi iubesc soţul. Am oprit muzica, am ieşit din apă, mi-am luat halatul de baie şi m-am dus să-mi examinez cele două rochii. N-aveam să-l pun pe Pierre într-o situaţie stânjenitoare şi aveam să o port pe cea mai cuminte, la fel de frumoasă şi de şic. Era şi cea în care dansasem cu Gabriel. Totul mă ducea la el.

Mă desprindeam cu greu din somnul prelungit în care mă cufundasem. Ritmul din ultimele luni începea să se facă resimţit; aveam nevoie de odihnă. Încă la căldură sub plapumă, mi-am deschis telefonul. Pierre îmi lăsase un mesaj. Cu siguranţă ca să-mi spună că nu va întârzia. „Garda mea se prelungeşte. Mă temeam de asta, aşa că mi-am luat costumul la mine. Dar mi-am uitat cravata, ia-mi tu una. Ne întâlnim direct la biserică”. Cum nu se putea mai bine!

Cu chipul ascuns sub o pălărie neagră cu boruri largi, am intrat în biserică, tocurile mele înalte

răsunând pe dalele de piatră, şi m-am aşezat în capătul unei bănci. După mesajul lui Pierre, furioasă, mă hotărâsem: n-aveam să mă răzgândesc în privinţa ţinutei mele. Ceremonia a început. Eram tot singură. Ca să nu mă las de tot pradă furiei, m-am apucat să studiez una câte una hainele invitaţilor. Unele accesorii mi-au reţinut atenţia, ca, de exemplu, o centură din stofă savant înnodată şi care era de ajuns să pună în evidenţă şi cea mai simplă rochie, sau un buzunăraş din mătase pe care aş fi putut să-l cos şi să-l modific la nesfârşit. Dar alte femei ar fi trebuit să-şi dea mai mult silinţa. Ai fi zis că făceau totul ca să pară cu zece ani mai în vârstă. Un tiv scurtat, doi centimetri în plus la tocuri, dispariţia şiragului de perle şi a gulerului rotund şi aspectul lor s-ar fi schimbat radical.

Tocmai avusese loc schimbul de jurăminte când am simţit pe cineva strecurându-se lângă mine. Pierre ne onora în sfârşit cu prezenţa. Îndrăznea să afişeze o faţă relaxată, colac peste pupăză, cu părul încă ud.

— Ce este? mi-a zis.

— Nu ţi-e ruşine să vii la ora asta?

— Ţi-am spus, am avut mult de muncă. Mi-ai adus cravata?

Am scos-o din geantă şi i-am aruncat-o cu furie în piept.

De cum s-a încheiat ceremonia, am ieşit fără să-l aştept. M-am oprit puţin mai într-o parte de treptele bisericii, cu braţele încrucişate. Pierre s-a dus să salute alţi invitaţi, înainte să vină lângă mine. Cât a ţinut spectacolul ce a însoţit ieşirea din biserică a mirilor – boabe de orez şi petale de trandafiri – n-am schimbat niciun cuvânt. Ne-am dus fiecare, separat, la locul petrecerii. Un cuplu, două maşini. Cine era de vină

pentru toate astea?

Eram la bufet, aveam nevoie de şampanie, altfel i-aş fi sărit la gât lui Pierre. Îl vedeam, era încă în parcare, agitându-se de colo-colo, cu telefonul lipit de ureche. Am băut prima cupă din trei înghiţituri şi am cerut-o imediat pe a doua. Mulţumită seratelor pariziene din ultimele luni, suportam foarte bine alcoolul.

— Scuză-mă, mi-a spus Pierre la ureche cinci minute mai târziu.

— Cunosc placa.

M-am întors spre el.

— Mai mult de jumătate dintre invitaţi sunt medici, nu-i aşa?

A dat din cap că da.

— Cum se face că tu eşti singurul care stă lipit de telefon? Şi care, cu aceeaşi ocazie, îşi lasă baltă soţia?

A oftat şi s-a uitat în depărtare.

— Am avut o problemă azi-noapte şi sunt îngrijorat. Haide, n-o să ne certăm de faţă cu toată lumea, te rog… nu face scene.

Am pufnit şi l-am privit în ochi.

— Pentru început, mi-ar fi picat bine un „îmi pare rău”, urmat de un sărut.

— Şi dacă-ţi spun că eşti frumoasă…

— Pierre, l-a întrerupt Mathieu, soţia ta nu e frumoasă, e superbă. Bună, Iris!

M-a pupat pe obraz. Mathieu, singurul coleg al lui Pierre cu care mă înţelegeam bine. Un băiat plin de viaţă. Cu doi ani înainte se căsătorise cu Stephanie, care era deja însărcinată cu al doilea copil. Mathieu l-a bătut pe spate pe scumpul meu soţ.

— Nu, serios! Când a intrat în biserică, toţi ne-am întrebat cine este. O adevărată femeie fatală.

Stephanie vrea o rochie făcută de tine după ce naşte. Eşti foarte talentată!

— Mulţumesc, mă duc s-o salut, n-am văzut-o încă.

Am ciocnit cu el, dar m-am abţinut s-o fac şi cu Pierre. Ca să mă îndepărtez de soţul meu, am luat-o fără chef în direcţia grupului soţiilor de medici. La jumătatea drumului, m-a întors. Pierre mă urmărea din ochi, cu un aer contrariat. Aşa-i trebuia.

La masă, bărbaţii vorbeau despre slujbă, colocvii, operaţii. Femeile vorbeau despre haine. Şi pentru prima dată, eram în centrul atenţiei. Nu încetau să-mi admire rochia şi celelalte modele pe care le arătam pe telefon. Voiau să le povestesc despre seratele mele mondene, despre vernisaje, cocteiluri… Uneori, întâlneam privirea lui Pierre; mă scruta cu gravitate câteva secunde, apoi se întorcea la conversaţia lui.

După tăierea tortului, a început petrecerea. Invitaţii s-au ridicat să danseze. Rămasă aproape singură, îmi plimbam degetul pe marginea ceştii de cafea. Pierre a înconjurat masa şi s-a aşezat lângă mine.

— O să mergem curând la culcare, sunt frânt.

Dacă, pentru o clipă, sperasem că mă va invita la dans, eram lămurită.

— Unde sunt bunele tale maniere? După ce că ai întârziat, vrei şi să plecăm aşa, pe nepusă masă?

— Hei, Iris! m-a strigat Mathieu. Mi-am amintit că soţul tău nu se prea pricepe la dans şi cum soţia mea se mişcă greu… dansezi?

— Cu plăcere, i-am răspuns, ridicându-mă.

— Crezi c-ai să poţi cu tocurile astea? m-a întrebat, arătând spre pantofii mei.

— Nu-ţi face griji, m-am antrenat.

M-am gândit la Gabriel şi am fost fericită.

Onoarea era salvată. După un rock dezlănţuit cu Mathieu, mi-am permis să dansez singură. După zece ani, rămăsesem încă lipită de Pierre, refuzând să mă desprind de el. Acele vremuri se sfârşiseră. Mă bâţâiam, cocoţată pe tocurile de zece centimetri, în ritmul hiturilor din vara precedentă – Robin Thicke, Hollysiz. Şi nimeni nu ştia la ce – sau mai degrabă la cine – mă gândeam. El s-ar fi bucurat de petrecere şi poate că n-ar fi fost cuminte.

Într-un târziu, l-am văzut pe Pierre, în picioare lângă ringul de dans, făcându-mi semn că era timpul să plecăm.

Le-am spus la revedere tuturor şi m-am dus spre el. Pierre şi-a lăsat mâna pe gâtul meu şi m-a sărutat din vârful buzelor, aproape timid.

— Eşti frumoasă, foarte frumoasă în seara asta… Eu… te priveam dansând şi… scuză-mă.

— Să mergem la culcare.

M-am lipit de el trecându-i un braţ pe după mijloc, el m-a strâns cu putere şi am plecat. Eram cazaţi într-o cameră de oaspeţi din apropierea restaurantului. Urma să participăm la petrecerea de a doua zi după nuntă. Spre marea mea fericire…

Am dormit foarte prost. Pierre a fost agitat, vorbea în somn, dar nu înţelegeam nimic. Dimineaţa, când am deschis ochii, eram buimacă. L-am văzut pe Pierre, îmbrăcat şi proaspăt ras, aşezat la picioarele patului, cu capul în mâini.

— Te-ai trezit deja?

M-a privit cu un licăr de panică în privire.

— Ai să te superi pe mine, dar…

Brusc, mintea mi s-a limpezit.

— Glumeşti, nu?

— Nu, îmi pare rău.

Am sărit din pat şi m-am aşezat în faţa lui. Nu s-a clintit.

— Sunt sătulă până peste cap. Mă faci să vin la nunta asta care nu mă interesează câtuşi de puţin şi nici măcar nu te străduieşti să ajungi la timp. Dacă ai şti ce ruşine mi-a fost ieri după-amiază în biserică. Şi acum… acum…

Lacrimi de furie mi-au apărut în colţul ochilor.

— Ce urmăreşti? am izbucnit.

— Sunt epuizat şi… tu nu mă ajuţi.

— Şi eu? Eu nu sunt epuizată? Mă zbat să salvez căsnicia noastră, habar n-ai…! am strigat, scuturând din cap. Mă confrunt cu indiferenţa ta, cu lipsa ta de interes faţă de mine, faţă de cariera mea, faţă de lucrurile extraordinare care mi se întâmplă la Paris, cu Marthe. Ieri, toată lumea mi-a făcut complimente, iar tu ai rămas rece sau ai trimis mesaje pe telefon. Dacă n-o să te trezeşti foarte repede, totul se va duce de râpă. Numai să nu fie deja prea târziu.

S-a ridicat, s-a apropiat de mine, cu intenţia evidentă să mă sărute. Am întors capul.

— E urgent, s-a scuzat încă o dată. Dacă rezolv asta, totul va fi mai bine după aceea, îţi promit.

— Nu te mai cred. S-a terminat.

— O să ne vedem acasă imediat ce-am să pot.

— Nu voi fi acolo.

Am căutat în bagaje, am scos nişte blugi, un pulover şi vechii mei converşi.

— Rămâi aici? m-a întrebat.

— Asta-i bună! Mă întorc la Paris, fac ca tine, mă duc să muncesc.

M-am încuiat în baie şi am lăsat în sfârşit lacrimile să-mi curgă pe obraji.

— Iris, deschide, te rog.

— Pleacă, te aşteaptă spitalul. E mai rău decât o amantă!

Uşa s-a trântit.

După ce mi-am lăsat lucrurile în garsonieră, am luat metroul. Trebuia să mă duc la atelier. Era singurul loc unde puteam să mă liniştesc. Sperasem că Pierre se va întoarce, că mă va suna. Nimic.

Am uitat de problemele mele conjugale când am văzut motocicleta lui Gabriel în faţa clădirii. M-au cuprins uşurarea şi bucuria. Şi după aceea o stare de rău. Am urcat în atelier fără să încerc să aflu dacă lucra sau era la Marthe.

Mi-am petrecut aproape două ore în faţa maşinii de cusut. Fără s-o pornesc. Fără să încerc materiale. Fără să mă apuc de confecţionarea vreunei ţinute. Am luat caietul de schiţe şi un creion. Parcă n-aş fi desenat niciodată nimic. Eram la fundul sacului. Aveam impresia că viaţa mea nu era decât o luptă neîntreruptă. Împotriva cui? Împotriva a ce?

Mi-am dat seama că n-aveam să reuşesc să fac nimic. Aşa că am încuiat uşa şi am coborât.

— Ce faci aici? m-a întrebat Gabriel, care ieşea din birourile sale în momentul în care am ajuns la primul etaj.

Nu arăta mai bine ca mine, părea obosit şi avea cearcăne. Era prima dată când îl vedeam aşa. Neras, în blugi, tenişi, un pulover gros pe sub geaca din piele.

— Am venit să lucrez, i-am răspuns.

— Credeam că te întorci mâine.

— Aşa plănuiam, într-adevăr.

— Şi cum a fost nunta?

Am pufnit.

— Grozavă… Mă duc să mă culc.

Unul lângă altul, am coborât la parter. Când am ajuns în stradă, stingheri, nu ştiam ce să ne spunem. Fiecare evita privirea celuilalt. Gabriel s-a îndreptat spre motocicleta lui.

— Bun… păi, am plecat.

— O seară bună, i-am spus.

I-am zâmbit şi i-am făcut semn cu mâna înainte să mă îndepărtez.

— Dacă nu ţi-ar fi fost frică, ţi-aş fi propus o tură.

M-am oprit brusc şi m-am întors. Avea un aer mai puţin hotărât ca de obicei.

— OK.

De fapt, fără să-mi dau seama, voiam să rămân cu el. A mijit ochii, cercetându-mi expresia. Probabil că a fost mulţumit.

— Să nu te mişti.

A intrat în clădire şi s-a întors imediat cu o cască în plus şi o geacă în mână. M-am apropiat de motocicletă. Mi-era foarte frică.

— Te rog, ai încredere în mine.

Am clătinat din cap. Mi-a zâmbit şi mi-a întins geaca; am îmbrăcat-o. Era pe măsura mea. M-am uitat întrebător la el. A părut ruşinat.

— Am cumpărat-o pentru tine, ştiam că, mai devreme sau mai târziu, vei ceda.

Mă pregăteam să-i răspund, dar m-a oprit cu un gest al mâinii.

— Nu spune nimic, te rog… acum, ascultă-mă.

Mi-a ţinut o lecţie despre măsurile de siguranţă, mi-a pus casca şi a verificat dacă era legată cum trebuie. Apoi s-a urcat pe motocicletă şi m-a privit

lăsându-şi capul într-o parte.

— Ştii ce-ţi rămâne de făcut?

Am râs şi m-am apropiat. Mi-am lăsat mâna pe umărul lui şi m-am urcat în spate.

— Găseşte-ţi poziţia. Ţine-te de mine dacă vrei. Şi nu uita: urmează-mi mişcările, lasă-te în voia mea şi totul va fi bine. OK?

— Da, am murmurat eu.

Mi-am coborât viziera, iar el mi-a făcut cu ochiul înainte să procedeze la fel. Aşa cum mă sfătuise, i-am strâns şoldurile cu genunchii şi m-am prins de mijlocul lui. Mă simţeam cel mai bine aşa. A pornit motocicleta, zgomotul motorului m-a îngrozit, căldura care se degaja din ţevile de eşapament m-a surprins şi, înainte să pot reacţiona, plecaserăm deja. Mergea încet. Mă simţeam bine, eram în siguranţă. M-am lipit de trupul lui. La un semafor, mi-a luat mâna într-a lui. Mi-a ţinut-o până când a trebuit să apese pe accelerator. Ne mişcam. Repede. Din ce în ce mai repede. A luat-o pe cheiurile Senei. Motocicleta făcea slalom printre maşini. Eram ameţită de trupul lui, de viteză, de convingerea intimă că aş putea să-l urmez până la celălalt capăt al lumii, că nimic altceva nu mai conta în afară de clipa aceea. Când ne-am oprit din nou la un semafor, şi-a ridicat viziera. Am făcut la fel.

— Cum te simţi?

— Mai vreau… te rog.

Motocicleta a luat-o din loc. Eram un singur trup şi voiam să mă bucur de asta.

După ce am trecut de traficul aglomerat de la periferie şi de virajele strânse, mi-am dat seama că se înnoptase. Un ultim slalom printre maşinile de pe bulevardul Beaumarchais, după care Gabriel şi-a

parcat motocicleta aproape de Piaţa Republicii. Mi-a făcut semn să cobor şi am reuşit să-mi scot singură casca. Picioarele îmi tremurau.

— Mi-e foame, să mergem să mâncăm, a propus el.

— Bine.

Mergeam unul lângă altul pe străzile Parisului, cu căştile în mână.

— O motociclistă adevărată! m-a ironizat.

L-am lovit cu cotul în coaste şi am grăbit pasul. A izbucnit în râs, m-a prins din urmă şi m-a apucat de braţ.

— Unde te duci aşa? m-a întrebat râzând.

— Habar n-am.

— Vino.

Am făcut cale-ntoarsă ca să intrăm la Royal Kebab. Totul era neschimbat: mirosul vag de carne de oaie friptă, uşor suspect, posterele uzate, ghirlanda luminoasă deasupra fotografiei cu satul, mesele vechi din plastic, petrecăreţii care nu închiseseră ochii de două zile, televizorul care retransmitea un meci de fotbal. Îmi plăcea la nebunie să fiu acolo cu Gabriel. De altfel, el era un obişnuit de-al casei; l-a salutat pe patron cu o îmbrăţişare. Când acesta m-a observat, i-a făcut cu ochiul şi după aceea mi-a făcut un mic semn din cap. Gabriel s-a întors spre mine.

— E bine aici?

— Îmi place foarte mult. Sincer.

A părut uşurat. L-am auzit că îşi comandă un maxi kebab cu cartofi prăjiţi, salată verde, roşii, ceapă şi sos samurai, făcut din maioneză, ketchup şi ardei iute. Patronul a făcut un gest spre mine.

— Şi căprioara ta, ea ce vrea?

— Îi aduci unul simplu fără ceapă.

— Căprioara ştie ce vrea, i-am tăiat-o eu.

Patronul şi Gabriel au izbucnit în râs.

— Ei, hai, nu trebuie să te superi aşa. Te ascult.

— Unul normal, cu salată, roşii şi ceapă. Vreau sos alb. Şi… pune sos şi pe cartofii prăjiţi.

Am zâmbit. Simţeam privirea lui Gabriel. S-a aplecat uşor spre mine şi mi-a şoptit:

— Flămândă?

— Foarte.

A clătinat din cap. L-am lăsat la tejgheaua barului să discute despre sport cu patronul şi m-am dus la masă.

Eram atât de fericită să-i descopăr şi altă latură, nu doar pe cea de bărbat fatal. Îmi făcea bine să-l văd atât de relaxat: toată tensiunea din ultimele douăzeci şi patru de ore se risipise şi mă simţeam descătuşată şi liberă. Eu însămi, într-un fel.

— Doamna e servită, mi-a spus Gabriel punând pe masă platoul nostru.

— Doamna îţi mulţumeşte.

S-a năpustit asupra mâncării. Mie îmi făcea mai multă plăcere să-l văd înfulecându-şi kebabul, lingându-se pe degete ca să nu piardă nicio fărâmă, decât să-l mănânc pe-al meu. Parcă era un copil. Am început să mănânc şi eu într-un târziu, iar el a terminat lacom ce-mi rămăsese. Am râs.

— Dacă te-ar vedea Marthe!

— M-ar toca mărunt, ca atunci când a descoperit că mi-am făcut un tatuaj.

— *Bad boy* până la capăt?

— Mda, am un tatuaj mare şi frumos.

— Ia să vedem dacă ghicesc: sunt nişte aripi pe spate?

Îmi încercasem norocul. Gabriel a ridicat o

sprânceană.

— În versiunea înger căzut, a spus.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Eşti de groază.

S-a aşezat mai bine în scaun şi m-a privit.

— De ce-ai făcut asta?

— Criza adolescenţei târzii de la douăzeci şi cinci de ani. Doar ca s-o scot din sărite.

— Eu n-aş îndrăzni s-o sfidez pe Marthe, i-am spus.

— Nici să n-o faci vreodată. Chiar dacă ai căpătat încredere în tine.

— Crezi?

— Nu mai eşti femeia speriată de la început.

— Şi e bine?

— Foarte bine. Îmi place să te văd aşa. Ai fost mereu feminină şi frumoasă, în privinţa asta nu e nimic de zis. Dar astăzi, când te văd cum mergi, cum te perfecţionezi, atât de sigură pe tine… Mi-e din ce în ce mai greu să mi te imaginez într-o altă viaţă.

A oftat.

— Te duc acasă? mi-a propus brusc, în timp ce eu mă gândeam la vorbele lui.

— Dacă vrei.

Ne-am ridicat şi ne-am luat gecile. I-am făcut semn patronului, iar Gabriel s-a dus să-i strângă mâna.

— Noapte bună, îndrăgostiţilor! ne-a strigat acesta pe când ieşeam.

Inima mi s-a oprit. Gabriel a stat nemişcat câteva clipe. Apoi ne-am îndreptat în tăcere spre motocicletă.

— Vrei să te-ajut cu casca?

— Cineva mi-a spus că sunt o motociclistă adevărată.

Râsetele noastre au risipit tensiunea din aer.

Am ajuns în faţa blocului unde locuiam. M-am dat jos de pe motocicletă, mi-am scos casca şi i-am dat-o lui Gabriel. El a pus-o în spate şi s-a ridicat în picioare cu faţa descoperită.

— Du-te să te culci, pari epuizată, mi-a zis.

— Sunt foarte obosită, într-adevăr.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el. Privirea îmi strălucea. Ştiam. Puţin îmi păsa. Se întâmplase ceva, ca atunci când dansaserăm. Un nou prag fusese trecut. Corpul mi-a reacţionat înaintea conştiinţei: m-am aruncat de gâtul lui. Braţele i s-au strâns în jurul meu. Dumnezeule, n-aş fi crezut niciodată că pot să mă simt atât de bine acolo. La locul meu. Un loc la care nu aveam dreptul. Doar dacă…

— Mulţumesc, Gabriel… mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

— Ziua asta a început în cel mai prost mod posibil şi tu ai schimbat totul. Nu vei şti niciodată cât de mult m-ai ajutat.

L-am strâns şi mai tare. M-a sărutat pe păr. Am simţit că încep să tremur.

— Du-te să dormi. Va fi mai bine mâine.

I-am dat drumul, am făcut un pas înapoi şi i-am zâmbit. S-a urcat pe motocicletă. M-am mai întors o dată spre el înainte să intru în curtea clădirii. Încă mă privea. Mi-am spus că trebuie să mă gândesc serios la viaţa mea, la viitorul meu.

8

A doua zi dimineaţă, mergeam spre atelier când mi-a sunat telefonul. Pierre. Era primul semn de viaţă de când ne despărţiserăm în ajun. Am respirat adânc

înainte să-i răspund.

— Bună, i-am spus simplu.

— Eşti bine?

— Nu ştiu.

M-am oprit pe stradă, la doi paşi de atelier.

— N-am nicio scuză pentru ce ţi-am făcut în weekend. Am mers prea departe.

— Pierre, sunt obosită… obosită să mă lupt pentru noi… obosită să-ţi repet aceleaşi lucruri.

— Nu-mi spune că e prea târziu.

Tocmai atunci Gabriel ieşea din clădire. M-a văzut, mi-a zâmbit şi a pornit spre mine. Aveam inima sfâşiată în două.

— Iris, te rog… m-a implorat Pierre.

I-am făcut lui Gabriel semn că nu pot vorbi. S-a oprit şi s-a încruntat. Cu un gest al mâinii, l-am asigurat că totul este în regulă. A părut liniştit, mi-a trimis un sărut cu mâna, apoi a făcut stânga-mprejur şi a urcat în taxiul care-l aştepta.

— Nu vreau să te pierd, mi-a spus Pierre cu o voce frântă.

— Sunt aici, i-am răspuns privind taxiul care pleca.

— Te întorci weekendul viitor?

— Da… Nu, de fapt… Vineri e o recepţie la Marthe.

— Pot să vin şi eu?

Am început să tremur şi să mă învârt agitată de colo-colo.

— De ce?

— Vreau să înţeleg, vreau să fiu prezent la succesul tău. Vreau să fac parte din noua ta viaţă.

— Am s-o anunţ pe Marthe.

— Te sun diseară după serviciu.

— Dacă vrei.

— Te iubesc, Iris.

A închis, iar eu am izbucnit în lacrimi.

În aceeaşi seară luam cina la Marthe. Stăteam în faţa unei mese frugale. Marthe avea grijă de silueta ei. Iar acum, şi de a mea. Mie puţin îmi păsa, pofta de mâncare îmi pierise după telefonul lui Pierre.

— Scumpa mea, ce impresie a făcut rochia ta?

— A avut mare succes.

— Şi soţul tău? A apreciat-o măcar?

Tonul ei sarcastic m-a surprins.

— Mult… da… mult. De fapt, ar fi vreo problemă dacă vine cu mine vineri?

S-a încruntat.

— De ce? a zis pe un ton sec. N-are ce să facă aici.

— Dar…

— Prezenţa lui n-o să te ajute deloc.

Şi-a masat tâmplele. Apoi s-a ridicat brusc şi s-a dus să caute ceva în sertarul măsuţei de lângă canapea. A scos de-acolo un tub de pastile, a înghiţit una şi mi-a aruncat o privire întunecată.

— Nu-mi place chestia asta, Iris, mi-a spus.

— Va vedea şi el cât de mult sunt sprijinită, am încercat eu s-o conving.

— Omul ăsta nu se pricepe deloc la artişti, trebuie…

Chiar în clipa aceea, i-a sunat telefonul. A răspuns.

— Gabriel, dragul meu… cum merg întâlnirile tale?

A început să străbată încăperea în sus şi-n jos, pradă unei mari agitaţii.

— Este inacceptabil! Te rog să-ţi revii! Ce se-ntâmplă la urma urmei cu voi doi?... Bineînţeles că vorbesc despre Iris! E aici, petreceam o seară minunată până când mi-a cerut ceva ce nu-mi place... Nu te priveşte!... Problema trebuie rezolvată până vineri, nu vreau să te văd până atunci!

A închis şi s-a apropiat de mine fără să mă scape din ochi. Mi-a prins bărbia cu degetele şi m-a privit.

— Îi voi spune lui Pierre să nu vină, am şoptit.

— Ba să vină! Vom face în aşa fel, încât să nu-ţi umbrească succesul.

— Nu... eu...

— Ajunge! Du-te la culcare, scumpa mea. Te aştept mâine la atelier.

Mi-a dat drumul şi i-a spus lui Jacques să-mi cheme un taxi. După aceea a dispărut fără niciun cuvânt în plus. Mă simţeam prost, nu suportam s-o supăr, dar nu înţelegeam de ce prezenţa lui Pierre o aducea într-o asemenea stare. Şi ce făcuse Gabriel ca s-o înfurie atât de tare? Jacques s-a întors după zece minute; eu nu mă mişcasem din loc.

— Iris, taxiul tău a sosit. E vreo problemă?

— Marthe...

— Da, am auzit-o. Nu-ţi face griji, e obosită acum şi irascibilă. O să-i treacă. Nu e supărată pe tine. Migrenele astea o fac să sufere îngrozitor.

— Pot s-o ajut cu ceva?

— Du-te acasă şi odihneşte-te, mâine va fi mai bine.

Pierre era prins în trafic. Tocmai mă anunţase şi îşi ceruse nenumărate scuze. Aşadar, aveam să ajung fără el la cocteilul Marthei. Ea se mai îmblânzise pe parcursul săptămânii şi venirea soţului meu n-o mai

deranja, părea chiar s-o încânte. Îmi spunea într-una că, până la urmă, era minunat, că după seara aceea, Pierre avea să mă încurajeze. Nu mai ştiam ce să cred.

Am plecat din garsonieră şi am luat un taxi până la apartamentul ei. Nu-l văzusem pe Gabriel toată săptămâna şi nu ne telefonaserăm nici măcar o dată. Îmi lipsise; totuşi, speram că această distanţă impusă îmi va potoli tulburarea. Mă temeam de efectul pe care urma să-l aibă asupra mea confruntarea dintre cei doi bărbaţi…

Când am coborât din taxi, l-am zărit pe Gabriel care venea pe jos. Mi-a ieşit în întâmpinare.

— Mi-ai lipsit, mi-a spus, sărutându-mă pe obraz.

— Mincinosule, cred că ai fost foarte ocupat.

Mi-a ţinut uşa. Apoi mi-a pus o mână pe spate şi m-a condus spre lift.

— Sper că pentru mine te-ai făcut şi mai frumoasă ca de obicei. După ce ne vom îndeplini obligaţiile, vom putea să ne facem nevăzuţi, m-am gândit la un…

— Gabriel! l-am întrerupt.

— Da, Iris…

— Pierre… Pierre va fi aici astă-seară.

S-a gândit puţin şi a deschis uşa liftului.

— E grozav!

Înăuntru, ne-am aşezat faţă în faţă.

— O să-l cunosc pe doctor. Interesant.

Nu ne-am scăpat din ochi tot timpul cât a durat urcarea. Fără zâmbete. Fără râsete. La etajul al cincilea, Gabriel s-a apropiat de mine şi eu am ridicat ochii spre el. Mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

— Sper că-şi dă seama cât este de norocos.

Mi s-au tăiat picioarele. Apoi el a ieşit şi şi-a făcut

o intrare zgomotoasă la Marthe. L-am urmat îndeaproape, complet năucită.

Spre marea mea surprindere, Marthe ne ţinea cu gelozie şi pe unul, şi pe celălalt, alături de ea. Unii invitaţi au remarcat că am putea fi copiii ei, moştenitorii ei. Le răspundea că eram opera ei. Gabriel râdea de situaţie. Eu eram şi mai pierdută. Nu mai ştiam ce vrea, ce aştepta. Juca teatru? Era sincer?

— Mi-ar fi plăcut să am o soră ca Iris.

— Pe care ai fi apărat-o de bărbaţi ca tine, dragul meu, i-a răspuns Marthe.

— Cu siguranţă, a confirmat Gabriel, privindu-mă.

Aparenţele mă obligau să zâmbesc. În clipa aceea a sosit Pierre, însoţit de Jacques.

— Scuzaţi-mă, le-am zis.

Mi-am îndreptat întreaga atenţie asupra soţului meu în timp ce traversam încăperea. Pentru prima oară am văzut admiraţie în privirea lui. Şi el m-a impresionat. Degaja o siguranţă pe care nu i-o cunoşteam decât în chestiunile legate de profesia lui. Când am ajuns în faţa lui, l-am sărutat discret.

— Sunt fericită că eşti aici.

— Arăţi splendid.

— Mulţumesc, nu era nevoie să-ţi pui costumul.

— Nu voiam să te fac de ruşine.

Sinceritatea lui m-a şocat.

— Tu nu mă faci niciodată de ruşine.

L-am luat de mână.

— Vino, vreau să te prezint Marthei şi lui… Gabriel. Am înaintat spre ei. Bătăile inimii mi s-au accelerat.

Picioarele îmi erau ca de vată. Din reflex, am strâns mâna lui Pierre. Să nu cad, să nu-mi arăt

tulburarea. Marthe ne privea rece. Cât despre Gabriel, era acelaşi: nonşalant, cu un aer provocator în privire.

— Marthe, el este Pierre, soţul meu.

— Încântat, a spus Pierre, strângându-i mâna.

— Soţiei dumneavoastră îi datoraţi faptul că sunteţi aici.

— Mulţumesc că aţi crezut în ea… mai mult decât mine.

Mi-a fost imposibil să rămân insensibilă la acest act de căinţă publică. Marthe l-a străpuns cu o privire pătrunzătoare.

— Această seară vă va îngădui să recuperaţi întârzierea, dragul meu.

Mi-am luat inima-n dinţi.

— El este Gabriel.

Pierre s-a întors spre el. Şi-au strâns mâna bărbăteşte. Îi aveam pe amândoi în faţa mea. Inima îmi bătea nebuneşte, dar nu ştiam de ce sau pentru cine. M-am străduit să nu-i compar. Oricum era imposibil, fiecare era exact opusul celuilalt.

— Încântat să te cunosc, Gabriel.

— Va să zică era adevărat, Iris are un soţ.

S-au privit şi n-aş fi fost în stare să le ghicesc gândurile.

— Dragilor! a intervenit Marthe, care l-a luat de braţ pe Gabriel. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Pe cine?

— O nouă clientă a lui Iris, o avocată pe care ar fi bine să o abordezi.

Gabriel i-a aruncat Marthei o privire sfidătoare, ea a zâmbit, iar eu am înghiţit în sec. Apoi el s-a întors spre noi.

— Porumbeilor, se pare că avem treabă. Să aveţi o seară bună.

S-au îndreptat către noua clientă. Superbă. De o timiditate jucată. Divorţată de trei ori. Care conducea un cabinet de avocatură. Admirată şi temută de toţi bărbaţii cu care avea de-a face. Îndrumătoarea mea a făcut prezentările. M-am dus înapoi în timp, retrăind momentul când îl cunoscusem pe Gabriel. Cu deosebirea că Marthe i-a lăsat singuri şi femeia a putut să accepte cupa de şampanie pe care el i-o oferea. Purta o rochie cu talie Empire din muselină neagră. Rochia mea. O creasem pentru mine gândindu-mă la Gabriel, trebuie să recunosc. Prima dată când clienta venise la atelier, o văzuse şi voise să aibă una la fel. Cedasem. Îi venea de minune cu sandalele cu tocuri argintii. Aspectul delicat al rochiei îi îmblânzea latura de vampă. Ochiul de expert al lui Gabriel nu se înşela.

Am simţit cum Pierre îmi cuprinde talia cu braţul. M-am uitat la el.

— Sunt… cum să spun…

Şi-a căutat cuvintele, ceea ce m-a făcut să râd, spre marea mea surprindere.

— De fapt, nu ştiu ce să-ţi spun, a continuat Pierre. Doar că nu mă gândeam că poţi să fii atât de în largul tău cu genul ăsta de persoane.

Am încuviinţat; nu puteam să-i spun că tocmai datorită lor aveam în sfârşit posibilitatea să exprim ceea ce eram cu adevărat.

— Şi spune-mi, toate femeile astea poartă creaţiile tale?

— O parte, da.

— Ai reuşit… sunt atât de mândru de tine… Să ştii că ai cliente care te aşteaptă şi acasă. După nuntă, toată lumea m-a căutat la spital ca să îmi ceară numărul tău.

— Ei bine, nu mă aşteptam să fac o asemenea

impresie.

— Nici nu-ţi închipui…

Chipul i s-a întunecat. L-am sărutat pe obraz.

— Vino, vreau să stăm împreună.

— Te urmez.

De la distanţă, Marthe păstra un ochi asupra mea şi îl întorcea pe Pierre pe toate feţele. L-am prezentat pe soţul meu câtorva cliente şi soţilor lor. Am reuşit să-l fac să uite de slujba lui presantă pentru o seară. Nu mi-a spus, dar după expresia de pe chipul lui, îmi era recunoscător. Era relaxat şi vorbăreţ. Mă ţinea în continuare de mijloc şi se întrecea în atenţii la adresa mea, ca la începutul căsniciei noastre. Poate că eram pe drumul vindecării? Voiam să cred asta. Trebuia să cred. L-am căutat din priviri pe Gabriel. Era în toiul discuţiei cu aceeaşi femeie, şoptindu-i cuvinte dulci la ureche. Ştiam cum se va termina seara lor. Ea nu-i va spune nu. Iar el se părea că numai asta aştepta. Nu mai eram disponibilă să joc jocurile lui, nu mai eram favorita. Ochii mi s-au împăienjenit, mi s-a pus un nod în gât, mă durea tot corpul. A trebuit să fac apel la toată stăpânirea mea de sine ca să mă abţin să traversez încăperea şi s-o dau la o parte pe femeia aceea, ca să-i reamintesc lui Gabriel că exist. Îi căzusem în cursă şi eram prima care pierdea. Trebuia totuşi să fiu raţională. Asta era viaţa lui. Iar Pierre era viaţa mea. Făcusem o alegere. Alegerea rezonabilă.

— E în regulă? m-a întrebat Pierre la ureche. Pari cu gândul aiurea.

— Totul e bine, sunt doar puţin obosită. Plecăm?

— Tu hotărăşti.

Ne-am dus s-o salutăm pe Marthe. Cât despre Gabriel, ne-a făcut doar un semn cu mâna, atât de ocupat era.

După ce ne-am culcat, Pierre s-a apropiat de mine şi m-a sărutat. Nu mă mai atinsese de atâta timp, încât simţurile mele au reacţionat imediat la mângâierile lui. Eram conştientă de trupul lui peste mine, în mine, dar inima nu-mi era pe deplin conectată la el. Eram mai preocupată să nu-l las pe Gabriel să-mi invadeze gândurile. Am făcut dragoste ca doi oameni care se cunosc pe de rost, în mod mecanic, fără pasiune, fără emoţie. Pierre m-a ţinut în braţe până a adormit. Eu mi-am înghiţit lacrimile.

Weekendul nostru parizian a fost liniştit. Am hoinărit ţinându-ne de mână pe Insula Saint-Louis, unde am luat cina sâmbătă seara. A doua zi, după un tur pe la Notre-Dame, ne-am plimbat prin cartierul Saint-Michel vorbind vrute şi nevrute. Cu toate acestea, era departe de a fi totul roz. Interveneau perioade lungi de tăcere, ca şi cum nu am fi avut nimic să ne spunem sau ca şi cum dialogul ar fi putut să ne facă să alunecăm pe o pantă periculoasă. Mă străduiam să nu mă gândesc la Gabriel.

Duminică după-amiază, când Pierre se pregătea să plece peste câteva ore, am profitat de razele soarelui primăvăratic ca să bem o cafea la terasă, în apropiere de Grădina Luxembourg.

— Voiam să-ţi spun ceva, mi-a zis. Îşi regăsise obişnuitul ton serios.

— Te ascult.

— Întoarce-te acasă, te rog.

Am auzit tic-tacul unui ceas în capul meu şi am făcut rapid un calcul mental. În ciuda aerului călduţ, am simţit cum mă ia cu frig.

— Voi fi aici pentru încă o lună şi jumătate.

— Ascultă, m-am gândit şi, după ceea ce am văzut vineri seara… Nu mai eşti o începătoare, de fapt n-ai fost niciodată. Eşti croitoreasă, aşa cum ai vrut să fii întotdeauna, ai cliente parizience, dar ai putea să ai şi mai multe acasă. Am observat asta după nuntă.

— Nu m-a căutat nimeni.

— Pentru că nu eşti acolo… Aminteşte-ţi ce-am vorbit, că-ţi vei instala atelierul acasă. M-am urcat în pod săptămâna asta, m-am gândit cum să amenajezi locul, ca să poţi să-ţi primeşti clientele. Fără să mai punem la socoteală că nimic nu te va împiedica să vii din când în când să le vezi pe Marthe şi pe clientele din Paris.

— Ai venit aici în weekendul ăsta cu singurul scop de a-mi cere să mă întorc acasă?

— Nu, am venit pentru că mi-e dor de tine. De o săptămână nu încetez să mă gândesc, să mă întreb cum am putut să ajungem aici. Eu port întreaga responsabilitate, înainte nu voiam să te ascult, dar s-a sfârşit. Ai avut dreptate să mă sperii la nuntă, nu vreau să te pierd. A fost ca un şoc electric. Dar dacă nu vei veni acasă, nu voi reuşi să-ţi dovedesc că mi-am revizuit priorităţile şi că tu şi viitoarea noastră familie sunteţi ceea ce contează cel mai mult.

— Problemele noastre n-o să se rezolve ca prin farmec doar dacă mă întorc mai repede decât era stabilit.

— Ştiu, dar dă-ne o şansă, dă-mi o şansă… Ce te reţine astăzi aici?

Tentaţia. Mi s-a pus un nod în gât. Am fost recunoscătoare în sinea mea pentru ochelarii de soare care îmi ascundeau lacrimile.

— Nimic, ai dreptate.

— Şi-apoi vom face un copil şi ne va fi mai uşor

dacă ne vom petrece toate nopţile împreună.

Am oftat şi am privit în jurul meu, fără să văd nimic. Reuşisem. Eram croitoreasă. Pierre îşi reocupa locul şi se bătea pentru el. Era rândul meu să închei paranteza parizianã.

— Nu mai vreau să trăim despărţiţi… Tu?

— Îţi dai seama, cred, că n-am să pot să mă întorc în seara asta, i-am spus zâmbind. Înainte mai am de pus la punct nişte lucruri.

Pierre mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o cu putere.

— Te aştept.

A doua zi dimineaţă m-am trezit devreme. Ziua avea să fie plină. Trebuia să onorez mai multe comenzi şi s-o anunţ pe Marthe despre schimbarea situaţiei mele. Nu avusesem niciodată picioarele aşa de grele în timp ce mergeam spre atelier. De când plecase Pierre, aveam un ghem în stomac. Am început să tremur când l-am văzut pe Gabriel dându-se jos de pe motocicletă.

— Ce faci aici la ora asta? m-a întrebat.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— N-am mai reuşit să adorm, aşa că am venit aici.

— Bei o cafea cu mine înainte să mergem la muncă?

— Dacă vrei.

Am intrat în cel mai apropiat local. Mirosul delicios de croasant proaspăt m-a ameţit. Am ales o masă aproape de fereastră, era mai uşor astfel să-i evit privirea şi m-am aşezat pe banchetă. Am comandat o cafea la filtru, iar Gabriel un espresso. Am ascultat zgomotul veselei, al filtrului de cafea, foşnetul paginilor de ziar întoarse. Cafelele noastre au sosit.

— Ai petrecut un weekend plăcut cu Pierre?

Să-l aud rostind numele lui Pierre, ca şi cum s-ar fi cunoscut, ca şi cum ar fi fost apropiaţi, m-a tulburat.

— Păi… da… de fapt, am vorbit mult şi…

L-am fixat cu privirea.

— Mă întorc acasă.

S-a aşezat mai bine pe scaun, cu mâinile încrucişate la ceafă.

— Deci aşa… încă te aud spunându-mi: „Nu sunt aici decât pentru şase luni”.

I-am zâmbit.

— Şi tu mi-ai răspuns: „În şase luni se pot întâmpla multe lucruri”.

— A trecut repede, nu?

— Da.

S-a uitat pe fereastră. S-au scurs secunde lungi în tăcere.

— Ai dreptate să vrei să te întorci.

Am simţit o lovitură drept în inimă.

— Chiar crezi asta?

— Da, nu ştiu nimic despre viaţa de cuplu, dar îmi închipui că dacă aş iubi o femeie… n-aş vrea să trăiesc departe de ea. Şi-apoi, viaţa ta e acolo, întotdeauna a fost.

— Aşa e…

— Când pleci?

— Nu ştiu… peste câteva zile, cred. Trebuie s-o anunţ pe Marthe… Cum crezi c-o să reacţioneze?

— Nu-ţi face griji din cauza ei, bine?

— Uşor de zis, greu de făcut.

— Ştiu.

S-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

— Du-te, să nu întârzii din cauza mea.

S-a ridicat, a scos o bancnotă din buzunar şi a

pus-o pe masă.

— Ţine-mă la curent cu plecarea ta, poate mergem să bem un pahar.

— Dacă vrei, am şoptit.

După ce a plecat, am răsuflat adânc, uşurată că trecuse, dar foarte întristată de răceala lui şi de distanţa pe care o pusese între noi. Aşadar, nu mă înşelasem în seara aceea la Marthe. Nu fusesem decât capriciul lui de moment, chiar dacă mă lăsase să întrezăresc că putea fi şi altfel, dincolo de rolul de seducător. Fusese foarte clar, luasem hotărârea cea bună, plecarea mea nu-l afecta prea mult. Aş fi devenit o povară pentru el dacă rămâneam. Până la urmă, îmi reluam viaţa de femeie măritată şi credincioasă până la capăt, iar Gabriel se îndepărta încet. *Probabil nu a fost decât o atracţie trecătoare*, mi-am spus ca să mă liniştesc.

N-am reuşit să mă văd cu Marthe decât la sfârşitul după-amiezii. Mi-a propus să urc la ea. Agitată, am pornit spre apartamentul ei, stăpânită de rele presimţiri. Speram că rochia pe care i-o voi duce cu această ocazie îi va îmblânzi reacţia. Mi-a deschis Jacques. Am fost incapabilă să-i întorc zâmbetul. Am traversat culoarul imens, iar tocurile mele au zgâriat parchetul. Tăcerea era apăsătoare. Marthe, care citea, a înălţat capul când am intrat în încăpere.

— Scumpa mea, cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc.

Mă legănam de pe un picior pe altul.

— Dar ce faci? Nu sta în picioare.

Am lăsat rochia lângă ea. A pus un semn la pagina unde rămăsese, a lăsat cartea pe măsuţa de cafea şi a mângâiat stofa zâmbind. Am ascultat-o şi m-

am aşezat pe canapea, în faţa ei.

— Mi-ai părut ciudată la telefon, Iris. Ce ai?

— Eu... eu... Vă amintiţi că am venit aici doar pentru o scurtă perioadă.

Chipul i-a devenit serios.

— Într-adevăr, dar lucrurile nu mai stau de mult aşa.

Tonul tăios al vocii ei mi-a îngheţat sângele în vene.

— Marthe... n-am avut niciodată intenţia să rămân definitiv aici.

— Nu-i adevărat! Soţul tău a înţeles că-i scapi printre degete, ţi-a cerut să te întorci şi tu cedezi ca un câine supus. Îţi pui cariera în pericol.

S-a ridicat şi a început să se învârtă de colo-colo, pradă unei mari agitaţii.

— Credeam că ai clasă, că eşti strălucitoare. N-ai înţeles nimic din lecţiile mele. Eşti slabă. Te laşi condusă de bărbaţi.

— Dar este soţul meu, i-e dor de mine şi mi-e dor de el...

— Nu ţi-e dor de el cât timp eşti cu mine! a tunat ea.

Şi-a masat tâmplele, chipul dureros. Trebuia s-o liniştesc, să fac ceva, să-i dovedesc că n-o abandonam.

— Mă voi întoarce des, ca să lucrez cu dumneavoastră, să iau comenzi...

— Toanto! a urlat ea.

M-am făcut mică. N-am văzut-o apropiindu-se de mine. M-a tras de braţ şi m-a ridicat în picioare, fulgerându-mă cu privirea.

— Ieşi din casa mea!

Vocea ei sunase strident. Un sunet metalic, îngrozitor. Continua să mă ţină de braţ.

— Ţine minte că a fost ultima ta zi la atelier.

Am respirat mai repede.

— Comenzile mele…

— Voi găsi pe cineva mai competent decât tine. Uite ce fac cu cârpele tale! Nu sunt bune de nimic.

Mi-a dat drumul brusc şi a luat rochia pe care i-o adusesem. Mâinile ei fine, care îmi păreau fragile, s-au dezlănţuit asupra muselinei. Marthe a sfâşiat rochia cu o forţă pe care nu i-o bănuiam. N-aveam să uit niciodată zgomotul materialului rupt de mâinile ei. Când n-a mai rămas nimic, mi-a aruncat resturile rochiei în faţă.

— Mă omori! a urlat înainte să iasă din încăpere, fără să se uite în urmă.

Cu ochii plini de lacrimi, i-am urmărit silueta magnifică, mândră şi rănită. Ce făcusem? Secunde lungi, am rămas în picioare, ca paralizată. În sfârşit, Jacques s-a apropiat de mine.

— Trebuie să pleci, Iris.

— Nu…

— Crizele ei de furie sunt impresionante, ştiu. S-a sfârşit. Mi-a… mi-a cerut să-ţi iau cheile de la atelier şi… carnetul cu adrese.

Mă arunca la fel ca pe o zdreanţă.

— Ai nevoie să mai treci pe-acolo?

— Păi… nu.

— Te rog, Iris.

Am căutat în geantă ceea ce îmi ceruse. Mâinile îmi tremurau atât de tare că, până la urmă, am vărsat totul pe jos. Am găsit în sfârşit cheile şi carnetul cu numerele de telefon ale tuturor clientelor mele. Jacques mi le-a luat cu delicateţe din mână şi m-a ajutat să adun restul. M-a sprijinit ca să mă ridic şi m-a însoţit până la uşă. Când am ajuns la capătul scării, am

văzut o grămadă de haine aruncate unele peste altele. Toată garderoba pe care o confecţionasem pentru Marthe. Am auzit un ţipăt, urmat de o uşă trântită. N-aveam să mă mai întorc niciodată aici. Trecusem de la condiţia de protejată la cea de *persona non grata*. Totul se întâmpla prea repede. Jacques mi-a zâmbit cu o expresie tristă.

— Întoarce-te acasă, Iris. Reia-ţi viaţa de acolo de unde ai lăsat-o înainte ca Marthe să te primească la atelier.

Am plâns cu sughiţuri şi Jacques a închis uşa în tăcere. Deja nu mai puteam gândi când am chemat liftul, am intrat în el şi am ieşit din clădire. M-am întors în localul unde fusesem de dimineaţă, m-am aşezat pe acelaşi loc şi am comandat o vodcă cu apă tonică.

Am luat telefonul ca să-l anunţ pe Pierre. Încântat, mi-a spus că îşi va lua liber a doua zi ca să fie cu mine.

Aş fi vrut să plâng, dar nu puteam. Eram şocată şi mi-era imposibil să înţeleg ce se întâmplă. Singura mea certitudine: mă întorceam acasă. Aventura mea cu Marthe luase sfârşit în cel mai rău mod cu putinţă. Să găsesc un mentor fusese un eveniment extraordinar în viaţa mea. Mă durea teribil că-l pierdusem din vina mea. În câteva fraze ucigătoare, îmi spusese ce-mi oferise: încredere în mine, talent, pasiune, o viaţă nouă, o mamă spirituală. Ce-o să mă fac fără ea? Fără sfaturile ei? Cu amintirea urii ei? Mă zbătusem în acele ultime luni cu singurul scop să-i fiu pe plac, să n-o dezamăgesc şi aruncasem totul în aer ca să-mi salvez căsnicia. Eram din nou un nimeni.

Îmi mai rămânea un ultim lucru de făcut. Să trimit un SMS: „Plec”. Gabriel mi-a răspuns instantaneu: „Marthe?” „Da”. A sunat telefonul.

— Unde eşti? m-a întrebat fără nicio introducere.

— Unde m-ai lăsat azi-dimineaţă.

— Când pleci?

— Mâine. O să mă duc să-mi fac bagajul.

S-a lăsat o tăcere adâncă, urmată de un zgomot.

— Nu rămâne acolo, du-te şi fă-ţi bagajul şi după aceea vino să mâncăm împreună.

— Sigur ai altceva mai bun de făcut…

— Taci.

— Nu mă certa, mi-am primit deja porţia de reproşuri din partea Marthei.

— Scuză-mă. Te iau din faţa casei peste două ore. OK?

— Bine.

Am plătit consumaţia şi am plecat. Am aruncat o ultimă privire faţadei care mă impresionase atât de mult în prima zi. La fel mă impresiona şi în ultima.

Mi-am făcut repede bagajul. N-aveam decât nişte haine şi materialul de croitoreasă amatoare cu care venisem. Am dat rapid cu aspiratorul, ca să zic că făcusem menajul, şi eram gata. Am făcut un duş mai ales ca să-mi limpezesc gândurile. Am rămas minute lungi sub jetul de apă. Nu fusese nevoie decât de douăzeci şi patru de ore ca existenţa mea să fie din nou dată peste cap. Eram înghiţită de un vârtej care mă ducea spre viaţa mea de dinainte. Trăiam din nou pentru Pierre. Nu mai existam pentru Marthe şi mâine nu voi mai exista nici pentru Gabriel. Croitoria era singura dovadă că ultimele luni existaseră totuşi. Cum să merg mai departe fără susţinerea Marthei? Cum să cos din nou ştiind că mă dispreţuia? Ea, singura care crezuse în mine. Trebuise să ajung aici ca să-i dovedesc că timpul pe care mi-l dedicase nu fusese în

zadar, că nu uitam ce-i datoram, dar că eram la fel de capabilă să zbor cu propriile mele aripi. Dacă Pierre nu mi-ar fi cerut-o, aş fi putut vreodată să mă desprind de ea?

M-am îmbrăcat cu grijă, gândindu-mă doar la Gabriel: să fiu frumoasă pentru el încă o dată. Cu puţin noroc, poate că n-aveam să dispar imediat din amintirea lui. Mi-am pus o fustă creion şi o bluză, ambele negre. M-am încălţat cu pantofii cu toc cui, de lux, pentru ultima dată. Acasă n-aveam să mai pot să-i port. Mi-am netezit părul, l-am lăsat liber pe spate şi m-am machiat. Mi-am pus haina din pânză şi piele neagră, mi-am încheiat cureaua. O privire în oglindă. Eram pregătită să-i spun la revedere.

Gabriel mă aştepta, cu braţele încrucişate, rezemat de motocicletă. Nu s-a mişcat în timp ce mergeam spre el, încordată, cu umerii drepţi. Cu cât se reducea distanţa dintre noi, cu atât ochii noştri se căutau mai mult.

— Mi-era teamă că te găsesc dărâmată şi tu eşti…

M-a privit din cap până-n picioare. Am vorbit înaintea lui.

— Vreau să profit de această ultimă seară. Aşa că nici vorbă să-mi plâng soarta sau să vorbesc despre asta. Unde mergem?

— O să vezi.

Am mers în tăcere vreun sfert de oră, înainte să intrăm într-un mic restaurant, cu o atmosferă liniştită şi intimă, în apropiere de Muzeul Picasso. În fundal se auzea o muzică în surdină: jazz brazilian, Stan Getz şi Gilberto Gil. Gabriel a cerut o sticlă de şampanie şi mi-

a spus că meniul nostru era deja comandat: foie gras însoţit simplu de dulceaţă de smochine, scoici Saint-Jacques şi, la desert, cremă de zahăr ars.

— În câteva luni, am avut timp să te observ şi, pe lângă alte mici detalii, îţi cunosc mâncărurile preferate.

Am râs şi am roşit totodată. Gabriel a ridicat paharul.

— Pentru ce bem?

— Pentru noi.

Minutele se scurgeau implacabil. Aş fi vrut să opresc timpul, aş fi vrut să rămân în acel restaurant, aş fi vrut să nu-l părăsesc niciodată pe Gabriel. Ochii lui nu minţeau, eram importantă pentru el, asta îmi făcea şi bine, şi rău. Nu aveam de ales. Sticla se golea încet, dar sigur. Beţia era dulce, odihnitoare. Nu reuşeam să avem o discuţie. Un zâmbet schimbat ici şi colo era tot. Brusc, o remarcă de-a lui m-a nedumerit.

— Să nu uiţi să-mi trimiţi invitaţia la botez, mi-a spus zâmbind din colţul buzelor.

— Ce invitaţie la botez?

— În curând vei fi însărcinată, e logic.

— Nu ştiu… poate.

Trăsăturile feţei lui au devenit serioase.

— O să fie bine, indiferent cine va fi tatăl.

Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Nu-mi spune asemenea lucruri, te rog.

— OK, OK… Şi după aceea, vei avea un câine.

— Ce banal!

Ceea ce contează este să fii fericită şi să creezi, să coşi în continuare. Să rămâi cea care ai devenit aici. La naiba cu tot ce ţi-ar fi putut spune Marthe.

— La asta m-am gândit.

Dar nu credeam asta. A cerut nota, a plătit. După

aceea s-a uitat la mine.

— Mergem?

Am simţit cum mi se pune un nod în gât. M-am mulţumit să încuviinţez cu un semn din cap. Gabriel m-a ajutat să-mi îmbrac haina. După obiceiul său, mi-a ţinut uşa.

Distanţa până la mine acasă se micşora. Mergeam umăr lângă umăr. Trebuia să fac eforturi din ce în ce mai mari să nu plâng. Aş fi vrut să-i spun atâtea lucruri. Aş fi vrut să ştie ce trezea în mine, chiar dacă nu aveam acest drept. Aş fi vrut să-i spun să nu mă uite. Gabriel a rupt primul tăcerea.

— O să mă plictisesc de-acum serile.

— Oh, te cunosc, îţi vei găsi repede altă ocupaţie. Nu-mi fac griji pentru tine.

Mi-l închipuiam deja făcând noi cuceriri.

— Nu poţi să fii cuminte, chiar tu o spui, am adăugat privindu-l.

— Cu tine, era bine să fiu neascultător.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Mi-am jucat rolul de cavaler curtenitor…

Ajunseserăm. Deja. În faţa uşii principale. Faţă în faţă. Gabriel mi-a zâmbit, eu nu mai aveam putere s-o fac.

— Nu te voi revedea prea curând, a zis.

Am dat din cap. El nu mai zâmbea, nu mai râdea.

— Iris, eu…

Şi-a trecut mâna prin păr.

— Ai să-mi lipseşti, l-am întrerupt. Mai mult decât îţi închipui.

Ceva mai puternic decât mine m-a făcut să mă arunc în braţele lui. M-am cuibărit la pieptul lui, lipită de el, de pielea lui. M-a strâns cu putere şi şi-a ascuns

faţa în părul meu.

— Nu pot să te las, i-am şoptit.

— Ştiu…

S-a îndreptat de spate şi m-am desprins de el. Mi-a luat faţa în mâini. O strângere delicată. I le-am cuprins cu mâinile mele şi le-am mângâiat. Cu degetul mare, mi-a şters lacrimile trădătoare, care curgeau fără să le pot opri, şi a suflat uşor peste pielea mea ca să-mi dea părul la o parte. A zâmbit trist.

— Ar fi fost bine, chiar foarte bine, mi-a spus.

— Cred.

A oftat şi m-a privit adânc.

— Am reuşit să avem parte de multe clipe extraordinare, şi asta nu era prevăzut în program… dar ştim şi că este imposibil să continuăm. Tu ai viaţa ta, eu o am pe-a mea. Avem mai degrabă noroc amândoi, fiecare în felul său.

M-a luat din nou în braţe. Mi-am cuibărit iarăşi faţa la pieptul lui, adulmecându-i gâtul, ca să mă impregnez de el, de parfumul lui.

— Iris, trebuie să te întorci acasă, altfel n-o să reuşim.

I-am dat drumul, iar el şi-a lipit fruntea de a mea.

Ne-am privit în ochi. Respiraţia ni s-a accelerat. Gabriel şi-a pus câteva secunde buzele peste ale mele.

M-am înfiorat din cap până-n picioare.

— Doar îţi simt gustul buzelor.

A luat-o de la început şi eu mi-am apăsat gura peste a lui. Pe urmă a pus capăt sărutului nostru cast.

— Întoarce-te la soţul tău.

M-am smuls de lângă el.

— Gabriel, eu…

— Ssst…

Am deschis uşa, i-am mai aruncat o privire şi am

intrat. Când am rămas singură, m-am prăbuşit cu spatele lipit de uşă. Lăsasem o parte din mine pe trotuar. Uşa s-a zguduit. Cineva tocmai lovise în ea. *Dumnezeule*, *fă-l să plece*, mi-am zis, altfel nu voi rezista. După câteva clipe care mi s-au părut o eternitate, motocicleta a pornit. Gabriel a demarat în trombă.

Au trecut cinci minute până când m-am îndreptat clătinându-mă spre lift. Eram copleşită de tristeţe, iar sentimentul de confuzie, de vinovăţie îmi dădea ameţeli. Inima mea avea să fie pentru totdeauna frântă în două. Iris a lui Pierre. Iris a lui Gabriel. Doi bărbaţi, două iubiri. I-aş fi râs în nas oricui mi-ar fi spus că nu poţi să iubeşti doi oameni în acelaşi timp. Ba da, era cât se poate de posibil. Doar că nu iubeşti în acelaşi fel. Cu Pierre, era o dragoste supusă rutinei, liniştitoare. Cu Gabriel, o dragoste explozivă, pe muchie de cuţit, o dragoste pe un tărâm necunoscut. Buzele lui nu-mi treziseră sentimentul de siguranţă pe care mi-l ofereau buzele lui Pierre. Mă făcuseră să vibrez cum nu ştiam că este posibil şi abia le simţisem gustul.

Odată ajunsă în garsoniera mea, mi-am aruncat pantofii şi m-am culcat fără să mă dezbrac. M-am ghemuit în pat. Aveam să plâng toată noaptea pentru iubirea mea pierdută, iubirea mea imposibilă. Mâine, când aveam să mă trezesc, aveam să-l închid pe Gabriel în străfundul cel mai adânc al inimii mele. Aveam să păstrez cu grijă amintirea lui, a momentelor petrecute împreună. Ca pe o comoară.

9

Aşa cum stabiliserăm, Pierre mă aştepta în gară a

doua zi dimineaţă. Mi-a luat valizele ca să m-ajute să cobor din tren. După aceea m-a strâns în braţe. Efuziunea asta în public nu era genul lui.

— Sunt atât de fericit că eşti aici, mi-a spus înainte să mă privească secunde lungi. Pari obosită…

Mi-am trecut mâna prin păr.

— M-am culcat târziu aseară.

— Ultima seară pariziană?

— Exact. Mergem acasă?

Când am ajuns acasă, am găsit un enorm buchet de trandafiri în camera de zi. Casa era lună; fiecare lucru la locul său. Asta m-a lăsat indiferentă. I-am mulţumit lui Pierre sărutându-l şi m-am dus la etaj ca să încep să-mi desfac bagajul. El n-a venit după mine. Lacrimile mi s-au ivit în ochi şi au început să-mi curgă pe obraji. M-am tamponat pe faţă ca să le şterg urma. Am respirat adânc, mi-am ridicat privirea. Nimic de făcut. Curgeau din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare. L-am auzit pe Pierre urcând pe scară. M-am năpustit în baie şi m-am stropit cu apă rece.

— Ce vrei să faci astăzi? m-a întrebat venind lângă mine.

M-am întors cu spatele la el şi am luat un prosop.

— Nu ştiu, i-am răspuns cu vocea uşor răguşită şi cu faţă ascunsă în prosop.

— Vrei să amenajezi podul? Să te odihneşti? Să iei aer?

Trebuia neapărat să-mi revin.

— Să iau aer, e o idee bună. O să mă ocup mâine de amenajare. Să profităm de ziua noastră în doi…

Tot cu spatele la el, m-am străduit să zâmbesc şi mi-am spus că totul era bine în cea mai bună dintre lumi.

În picioare în pragul casei, i-am făcut un semn de salut cu mâna lui Pierre, care pleca la spital cu maşina. Am aşteptat să dispară şi am intrat în casă. Eram singură. În tăcere. Mi-a trebuit mai mult de o oră ca să strâng masa şi să fac patul. După ce am tras de timp cât am putut, n-am mai găsit nicio scuză, nu mai aveam încotro. Am urcat în pod. Pierre fusese drăguţ şi aerisise încăperea, nu mai era nici urmă de miros de închis. M-am aşezat în faţa vechii mele prietene. Va trebui să mă descurc cu ea, nu mai aveam superba maşină profesională de la atelier. Am stat în aceeaşi poziţie toată dimineaţa, fără măcar să pun mâna pe maşina de cusut.

La prânz, am coborât în bucătărie ca să-mi fac un sandviş. În timp ce-l mâncam, mi-am verificat telefonul: niciun apel, niciun mesaj. Fără Marthe. Fără cliente. Fără Gabriel.

După-amiază, mi-am adunat toată voinţa. Dacă voiam să cos, aveam nevoie de materiale noi, nu de vechituri. Evident, şocul a fost pe măsura diferenţei dintre rezerva de materiale a Marthei şi stocul de la magazinul Toto Soldes. Mi-am spus că prinsesem prea repede gustul luxului şi al rafinamentului. Până la urmă am găsit câteva stofe satisfăcătoare şi m-am întors acasă.

A doua zi l-am sunat pe Philippe. Voiam veşti despre comenzile lăsate în aer. Nu mi-a răspuns, şi nici fetele. Ca să fiu cu conştiinţa împăcată am căutat în Pagini Aurii numerele de telefon ale clientelor mele; erau toate pe lista cu contacte ascunse.

Următoarele trei săptămâni au fost cele mai lungi din viaţa mea. Îmi începeam ziua lăsându-i, inutil, un

mesaj lui Philippe. N-am mai încercat să dau de fete, nu voiam să le fac necazuri cu Marthe. Toată lumea îmi întorsese spatele. Am primit câteva telefoane de la nişte prietene care aveau nevoie de un tiv sau de o modificare a taliei unei rochii, după naştere. Nimic ieşit din comun. Le invitam să vină să vadă ce ţinute puteam să le propun, dar amânau întotdeauna pentru mai târziu: „Când se va ivi ocazia, am să mă gândesc la tine”, îmi spuneau.

Îmi aminteam mereu de o frază a Marthei: „Chiar ai de gând să te iroseşti făcând toată viaţa tivuri şi fuste drepte pentru femei de vârsta a treia?”

Ca o *desperate housewife*[2], număram orele aşteptând întoarcerea lui Pierre în fiecare seară. Îl întâmpinam mereu cu zâmbetul pe buze. Nu aveam nimic să-i reproşez. Ca şi cum s-ar fi scuturat de defectele lui şi ar fi hotărât să fie alt om: nu se mai întorcea niciodată la ore nepotrivite, dacă era de gardă mă anunţa cât mai devreme cu putinţă, se limita la sarcinile de serviciu obligatorii; îmi vorbea despre colegii lui, despre infirmiere. Weekendurile le petrecea acasă cu mine. Făcea planuri de vacanţă. Şi vorbea din ce în ce mai des despre viitorul nostru bebeluş. Îmi spuneam în gând că nu vreau deocamdată un copil. Păstram asta pentru mine şi amânam ziua în care n-aveam să mai iau pilula. Simţeam că mă observă. Mai ales seara, când ne uitam la televizor şi nu aveam nimic să ne spunem. Îşi îndeplinea din nou datoria conjugală. Dar de fiecare dată când făceam dragoste, trebuia să mă lupt cu amintirile; mă gândeam la Gabriel. Atât de mult, încât în momentul orgasmului, nu ştiam niciodată dacă plăcerea era declanşată de

2 Nevastă disperată, în Ib. engl. în original. (N. red.)

trupul lui Pierre sau de amintirea lui Gabriel şi a buzelor lui. Gabriel… De la el, de fapt, nu-mi rămânea nimic. Ca şi cum nu l-aş fi cunoscut niciodată, ca şi cum n-ar fi făcut niciodată parte din viaţa mea. Când ieşeam să mă plimb în oraş, destul de rar, dacă întâlneam un bărbat care folosea parfumul Eau Sauvage adulmecam aerul din jur, căutând cu disperare să-i reînvii amintirea. Îmi spuneam mereu că sunt o proastă. De sute de ori am revăzut în minte scena despărţirii noastre. Şi ajungeam de fiecare dată la o singură concluzie: nu încercase să mă oprească.

În afară de Gabriel, îmi lipsea întreaga mea viaţă pariziană. Adrenalina comenzilor, zgomotele din atelier, fetele, maşinile, clientele care râdeau şi pălăvrăgeau, recepţiile, vernisajele, drumurile cu taxiul, pantofii cu tocuri ameţitoare. Şi Marthe. Nu mai ştiam să cos fără ea. Ea mă descoperise. Ea era inspiraţia mea. Ea îmi luase totul.

Într-o seară, când Pierre s-a întors acasă, am cedat nervos. M-a găsit în lacrimi în faţa maşinii de cusut. Podul era un şantier: grămezi de materiale risipite în cele patru colţuri ale încăperii, tipare de rochii pe jos. Nimic terminat. Nimic rezolvat.

— Dumnezeule, Iris, ce s-a întâmplat? mi-a spus grăbindu-se spre mine.

— N-am nimic de făcut, nu mai pot, i-am răspuns printre hohote de plâns.

— Marthe nu-ţi trimite comenzi?

Nu voisem să-i povestesc ce se întâmplase, dar de data asta, nu mai aveam de ales.

— M-a dat afară.

Trecând sub tăcere partea care îl privea pe el în această poveste, i-am explicat lui Pierre că totul se

sfârşise.

— Şi Gabriel ăla? Nu poate să facă nimic pentru tine?

— Nu, i-am răspuns simplu.

— Ţi-am spus de la bun început, te-am prevenit, oamenii ăia nu sunt demni de încredere. Ai făcut totul aşa cum au vrut ei şi uite unde-ai ajuns.

M-a luat în braţe şi m-a strâns cu putere. După aceea şi-a petrecut seara ridicându-mi moralul, căutând soluţii ca să facem în aşa fel, încât lumea să audă de mine. Mi-a repetat cât de mult crede în mine, că mă susţine şi că, mai devreme sau mai târziu, voi reuşi.

În seara aceea, ieşeam. Eram invitaţi la cină la nişte prieteni. Mă pregătisem în timp ce-l aşteptam pe Pierre. De fapt, schimbasem pur şi simplu converşii cu nişte pantofi cu tocul mult prea mic, după gustul Marthei. Când Pierre a venit să mă ia, s-a arătat mirat.

— Credeam c-ai să profiţi de ocazie ca să te îmbraci cu una dintre creaţiile tale magnifice.

— Nu e decât o cină între prieteni. Doar nu era să mă pun la patru ace.

Am oftat şi m-am uitat pe geam. Nu era mare lucru de văzut, era întuneric beznă.

— Scumpa mea…

Am ridicat mâna ca să-l fac să tacă.

— Ţi-am spus de o sută de ori, nu-mi mai spune aşa, te rog.

— De ce?

Pentru că aşa îmi spune – îmi spunea – Marthe.

— Ţi-am mai spus, parcă ai fi tatăl tău.

— Să-mi arăt iubirea te deranjează?

M-am uitat la el şi i-am adresat un zâmbet pe

care-l ştiam trist şi forţat.

— Nu-ţi stă în fire.

În clipa aceea, am ajuns în faţa casei gazdelor noastre. Mi-a pus o mână pe obraz.

— Mă îngrijorezi, pari tristă.

— Totul e bine, nu-ţi face griji.

— Te rog, depăşeşte momentul. Fii mai senină. Femeia aia n-o să te distrugă. Poţi să exişti fără ea, talentul îl aveai dinainte s-o întâlneşti, te-a ajutat, e-adevărat, dar te descurci şi singură. Şi viaţa ta e aici, cu mine.

— Promit că aşa voi face.

Seara a fost plăcută, dar ştiam că, de fapt, nu eram prezentă. Ne-am întors acasă în tăcere. Simţeam că Pierre era tot mai neliniştit şi mai nervos.

A doua zi am hotărât să-mi vin în fire. Pierre nu merita ce-l făceam să trăiască de la întoarcerea mea. Mă întorsesem acasă pentru că voiam, pentru că doream să trăiesc cu el, ca să ne salvăm căsnicia. Făcusem o alegere raţională. Şi, spre uimirea mea, el îşi schimbase comportamentul – făcea chiar un pic prea mult – în timp ce eu băteam pasul pe loc. Mai rău, dădeam înapoi. Eram într-o stare şi mai jalnică decât în perioada în care lucrasem la bancă. Astăzi datoria mea era să-i arăt că sunt fericită să fiu cu el, acasă, că devenisem o luptătoare. Am tras o linie fermă şi definitivă peste aventura mea pariziană; aveam să-l anunţ că voi înceta să mai iau anticoncepţionale. Nu puteam să mai amân pentru mult timp.

O dimineaţă mi-a fost de ajuns ca să-mi croiesc o frumoasă rochie neagră. Mi-am regăsit singură inspiraţia. A doua etapă a fost bucătăria: am dat o raită pe la măcelar, pe la patiser şi pe la băcan şi i-am gătit un carpaccio de vită, mâncarea lui preferată. După

aceea m-am închis în baie. M-am ocupat de toate: m-am epilat şi mi-am făcut o mască pentru ten. Aveam să fiu femeia fatală a soţului meu; mi-am pus cea mai frumoasă lenjerie pe care mi-o oferise Marthe, inclusiv portjartier. Eram încântată de roadele muncii mele de peste zi: rochia era perfectă, sobră, discretă. Am avut o strângere de inimă când m-am încălţat cu pantofii cu toc cui. M-am forţat să-mi spun că nu-l trădam pe Gabriel. Aveam viaţa mea, el o avea pe-a lui. Ultima etapă: am pus o faţă de masă frumoasă şi vesela de la nunta noastră, am aprins lumânări, am turnat vinul într-o carafă. Nu mai lipsea decât Pierre.

L-am auzit cum opreşte maşina în faţa casei. M-am dus să dau drumul la muzică şi am pus noul album al Lanei Del Rey. În ultima vreme ascultam într-una *Summertime Sadness*. Au trecut cinci minute şi Pierre încă nu intrase. Am ieşit pe uşa de la bucătărie, care dădea în grădină. I-am zărit silueta în penumbră; vorbea la telefon. Speram din toată inima să nu fie chemat la spital pentru vreo urgenţă. Toate planurile mele s-ar fi dus de râpă şi mă îndoiam de capacitatea mea de a o lua de la capăt. Undeva, în străfundul meu, ştiam că era seara ultimei şanse. Aveam nevoie să ştiu dacă făcusem alegerea bună, dacă acela era locul meu… Trebuia să am inima împăcată. Am înaintat încet şi am auzit vocea soţului meu.

— Sigur că-mi lipseşti… E vina mea… Ar fi trebuit să pun capăt de la început, acum un an… să nu te fac s-aştepţi… n-am putut…

Am înlemnit. Cui şi despre ce vorbea?

— Ştiu că ne simţeam bine… Nu… nu ţi-am spus niciodată că o voi părăsi pe Iris…

Mi-am acoperit gura cu mâna. Sângele mi-a pierit

din obraji. M-am clătinat.

— Aruncă lucrurile pe care le-am uitat la tine… Nu văd cum aş putea veni să le iau… Nu, e mai bine să nu ne mai vedem… Ar fi prea greu… Acum trebuie să închid… Şi eu te iubesc… asta nu schimbă nimic…

De ce nu-mi astupasem urechile? Nu voiam să fi auzit acea grozăvie; acele cuvinte pe care mie nu mi le mai spunea şi pe care mi le interzisesem să le gândesc în privinţa lui Gabriel. Am mers cu spatele spre casă. A trebuit să mă sprijin de tocul uşii ca să-mi recapăt suflarea. Apoi am mers pe lângă perete, fără să mă desprind de el, ca să mă întorc în bucătărie. M-a cuprins o migrenă îngrozitoare şi aveam impresia că mă loveşte cineva cu ciocanul în cap. Ochii mei priveau în gol, simţeam că mă sufoc, furia îmi tăia respiraţia.

— Iubito, scuză-mă, vorbeam la spital.

S-a oprit în spatele meu şi mi-a pus mâinile pe pântec. Le-am privit cu neîncredere. De câte ori aceste mâini atinseseră trupul alteia? Şi mai voia să-mi facă un copil? În ultimele luni, în ultimul an crezusem că spitalul era inamicul meu, că era amanta lui. Nu, amanta era o femeie în carne şi oase. De câte ori îi cerşisem atenţia mă umilise, făcându-mă să trec drept o idioată care vedea speranţă acolo unde nu era. Îşi făcea de cap în timp ce eu luptam din toate puterile împotriva sentimentelor mele pentru Gabriel, ca să rămân pe drumul cel drept, ca să-i rămân credincioasă. M-a sărutat pe gât. Mi-a venit să vomit.

— E în regulă? m-a întrebat.

Am dat din cap, mi-era teamă să vorbesc, teamă că n-aveam să pot să mă opresc.

— Eşti frumoasă în seara asta. O ocazie specială?

— Da, am reuşit să articulez.

Mi-am spus că trebuie să rezist, să asigur

spectacolul încă vreo câteva minute. Ca să văd până unde era în stare să meargă. M-am desprins de el şi i-am evitat privirea.

— Ne aşezăm la masă?

— Cu plăcere, mi-a răspuns tot numai zâmbet, după care m-a sărutat pe frunte.

Nu mâncam. Nu beam. Mă uitam la el. Cât o să-i trebuiască să-şi dea seama că ceva nu-i în regulă? După cum înfuleca, se părea că-i plăcea cum gătesc carpaccio. Avea dreptate să profite, pentru că era ultima oară. Într-un târziu şi-a ridicat nasul din farfurie.

— Nu mănânci? Nu te simţi bine?

— Nu, îmi stă ceva în gât.

A ridicat din sprâncene.

— Ai vreo problemă?

— Da.

— Pot să te-ajut?

Am început să râd în hohote, ţinându-mă cu mâinile de burtă. Şi apoi, deodată, au ţâşnit lacrimile. Eram în pragul isteriei.

— Iris, ce te-a apucat?

S-a şters la gură şi a venit lângă mine. A vrut să-mi pună mâna pe umăr.

— Nu mă atinge cu labele tale murdare!

Am sărit de la masă şi l-am ţintuit cu privirea. S-a dat înapoi, palid la faţă, a strâns pumnii şi a scos un oftat lung.

— La naiba, a spus.

— Asta-i tot ce găseşti să spui?

— Nu… hm… S-a terminat, îţi dau cuvântul meu… Ştiu că am făcut o tâmpenie.

— O tâmpenie! am urlat. O tâmpenie care a durat mai bine de un an!

— Nu-i adevărat... ai auzit totul...

— Eşti incredibil... Nici măcar nu încerci să negi... Eşti doar un ticălos! Cum am putut să fiu atât de proastă? Îţi înghiţeam toate minciunile, că spitalul, că bolnavii, dar tu te duceai să-ţi vezi târfa.

L-am împins. Nu s-a opus.

— Iartă-mă.

— Îţi baţi joc de mine? Nu există nicio scuză pentru aşa ceva. Îmi faci silă, tu şi educaţia ta de doi bani. Mă înşelai deja când am plecat la Paris, probabil ţi-a convenit că plec. Puteai să-ţi faci de cap când voiai fără să trebuiască să găseşti scuze. La naiba! De ce nu m-ai părăsit atunci?

Tăcerea lui m-a făcut să-mi vină să-l omor.

— Ah, nu ştii ce să răspunzi! Am s-o fac eu în locul tău. Nu m-ai părăsit pentru că eşti un fricos, n-ai curaj. Te-ai temut pentru reputaţia ta. Doctoraşul chipeş cu carieră în ascensiune, care îşi înşală soţia, asta nu dă bine la imagine. Şi pe urmă, probabil că te-ai gândit la părinţii tăi, atât de mândri de fiul lor. Ce-ar crede despre tine dacă ar şti? Aşa că ticălosul de tine a preferat să-mi pună mie asta în cârcă, să-şi bată joc în faţa tuturor de pasiunea mea pentru croitorie, să mă facă să par proasta de serviciu. Ai continuat să mă înşeli pentru plăcerea şi liniştea ta. Pentru că eşti un laş!

Cuvintele îmi ieşeau din gură fără să le pot opri. Măsurăm camera în lung şi-n lat, ca un leu în cuşcă. Niciodată nu mai simţisem atâta furie. Pierre şi-a luat capul în mâini; părea gata să-şi smulgă părul.

— Iartă-mă, te rog.

— Totul s-a sfârşit! am strigat.

Am ridicat pumnii strânşi. Voiam să-l lovesc încă o dată, să-i fac rău.

— Lasă-mă să-mi răscumpăr greşeala.

— Mi-ai aruncat viaţa în aer!

Mă sufocam din pricina urletelor. Trebuia să dau afară ura, regretele.

— Pentru tine, am renunţat la cariera mea, am renunţat la viaţa pe are o adoram la Paris. Am pierdut totul din cauza ta.

— Eram sigur…

Îşi recăpătase aroganţa şi şi-a permis chiar şi să rânjească.

— Te-ai culcat cu Gabriel, afemeiatul ăla.

L-am pălmuit cu toată puterea.

— Îţi interzic să vorbeşti aşa despre el. M-a respectat mai mult decât tine în ultimele luni. Da, aş fi putut să mă culc cu Gabriel. Dar n-am făcut-o pentru că încă te iubeam, voiam să mai cred în noi, şi el… el a respectat asta.

Pierre a părut surprins.

— Te miră?

— Când am venit la Paris, am văzut cum te privea, iar pe tine nu te mai recunoşteam. Mi-a fost clar că tipul era amantul tău.

Îmi făcea greaţă.

— Eşti jalnic. Ai crezut că mă culc cu altul şi mi-ai cerut să mă întorc acasă! N-ai niciun pic de mândrie. Doar dacă nu cumva voiai o despărţire…

I-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji. N-aveam nicio milă pentru el.

— La nuntă, am înţeles că eram pe punctul să te pierd şi că tu eşti femeia vieţii mele… a suspinat. Când te-am lăsat a doua zi dimineaţă, m-am dus s-o rup cu ea.

— Şi vrei poate să-ţi mulţumesc?

— Pe urmă, când te-am văzut cu el, mi-am zis că

suntem chit, că am greşit amândoi, dar că împreună am putea să îndreptăm lucrurile.

— Cum poţi crede că putem îndrepta aşa ceva?

Umerii mi-au căzut şi m-a cuprins o mare oboseală.

— Nu ştiu de ce m-ai înşelat… Pentru sex, din plictiseală sau pentru că nu-ţi mai plăcea de mine… De fapt, puţin îmi pasă. Căsnicia noastră este de mult timp o impostură.

Am aruncat o privire la masa frumos aranjată, am suflat în lumânări şi am luat-o înspre scară.

— Iris, ce faci?

A alergat spre mine, m-a prins de braţ şi m-a întors cu faţa la el. L-am fulgerat cu privirea.

— O să dorm în pod, îţi las ţie patul, pentru că îmi închipui că ai adus-o aici.

Tăcerea lui era cel mai clar răspuns. M-am desprins brutal din strânsoarea lui.

— Mâine plec.

— Nu poţi…

— Ba da, pot. Acum pot. Mi-ai redat libertatea.

— Te duci la părinţii tăi?

Am izbucnit în râs. Un râs nervos, răutăcios. Dacă nu eram încă, urma să devin o paria pentru ei. De câteva minute, nu mai aveam nicio familie.

— Dar chiar te-ai tâmpit!

— Te duci să te întâlneşti cu afemeiatul ăla? a insistat Pierre.

— Nu e treaba ta.

M-am dus la etaj. Nu mai ştiam cine eram. Nu mai ştiam unde locuiam. Nu fusesem niciodată în viaţa mea atât de singură. Fără să vreau, o curiozitate morbidă m-a împins să intru în camera noastră. M-am oprit în faţa patului. Un prim acces de greaţă. Un al

doilea. Am avut timp doar cât să m-aplec peste toaletă. Gustul amar al fierii nu făcea decât să sporească senzaţia de durere. Da, îmi era rău până în străfundul fiinţei mele. După ce mi-a trecut starea de vomă, m-am privit în oglindă. Nu era o imagine prea plăcută. M-am demachiat. După aceea m-am întors în camera noastră – camera lor – şi mi-am scos valizele din dulap. Pierre era acolo, cu chipul răvăşit, mut. Mi-am strâns lucrurile cum s-a nimerit, am închis valizele şi le-am pus pe palier. M-am întors în baie şi m-am închis acolo. Am făcut un duş, apoi m-am îmbrăcat cu nişte blugi şi un pulover. Când am ieşit, am văzut că Pierre nu se mişcase, era ca paralizat. Am trecut prin faţa lui fără un cuvânt, am urcat în pod şi m-am făcut ghem pe o canapea veche. Am plâns toată noaptea. Mă simţeam umilită, trădată şi foarte proastă. Ar fi trebuit să simt falsitatea din comportamentul lui Pierre. Dar fugisem de adevăr. Nu voisem să văd ceea ce era clar. Preferasem să mă refugiez la adăpostul şi siguranţa căsniciei mele, care nu mai era o căsnicie, dar era singurul lucru pe care-l cunoşteam. Ce scuză mai bună decât respectul faţă de convenienţe – convenienţe pe care le dispreţuiam – ca să refuz să mă pun cu adevărat în pericol?

A doua zi dimineaţă eram atât de năucită, încât, ca să cobor valizele, le-am împins cu piciorul pe scări până la parter. După aceea, le-am târât până în hol. Acolo l-am găsit pe Pierre, ghemuit lângă uşă, cu ochii roşii de plâns, îmbătrânise cu zece ani într-o noapte. Probabil că la fel se întâmpla şi cu mine. Am comandat un taxi pentru la gară şi l-am aşteptat rezemată de peretele de la intrare, alături de cel pe care îl consideram deja fostul meu soţ.

— Nu pleca… Te iubesc, Iris.

— Trebuia să te gândeşti înainte la asta.

— Nu mă mai iubeşti, nu-i aşa?

— Nu, şi… asta nu durează de ieri, de azi, dar refuzam pur şi simplu să recunosc faţă de mine însămi.

— Dar pe el îl iubeşti?

Am încercat să-mi ascund lacrimile.

— Răspunde-mi.

L-am privit fix. Imagini de la întâlnirea noastră, din căsnicia noastră, din ultimele momente petrecute împreună se ciocneau de amintirea clipelor furate cu Gabriel. Ştiam cu cine fusesem fericită şi cu adevărat eu însămi în ultimele luni. Dacă n-aş fi aflat că Pierre mă înşală, aş fi putut să mă mulţumesc cu viaţa aceasta insipidă, falsă, şi să renunţ la Gabriel. Aş fi renunţat la mine însămi. Acum nu mai era cazul.

— Da, îl iubesc.

S-a auzit un claxon.

— Lasă-mă să trec, mi-a sosit taxiul.

S-a ridicat şi s-a dat la o parte, fără să se împotrivească. L-am rugat pe şofer să mă ajute să car valizele, apoi m-a întors lângă Pierre. Nu dădusem niciodată importanţă verighetei sau inelului de logodnă, de fapt nu prea avusesem de-a face cu asta, erau tradiţiile lui Pierre şi ale familiei lui, şi visul părinţilor mei. Numai că astăzi apăsau de parcă ar fi fost de fier pe degetele mele, îmi făceau rău. Le-am scos, i-am luat mâna lui Pierre şi i le-am pus în căuşul palmei. O ultimă privire şi am urcat în maşină.

Câteva ore mai târziu, mă ascundeam într-un colţ, în braseria din faţa clădirii unde locuia Marthe. Nu eram pregătită să-l înfrunt pe Gabriel; poate avea să mă respingă. Oare ce avea să creadă despre faptul că

mă întorsesem după ce descoperisem că Pierre mă înşela? Clipa despărţirii noastre fusese intensă, dar plecasem, îi întorsesem spatele. Şi, o dată în plus, mi-am amintit replica lui care mă bântuia: „Întoarce-te la soţul tău”. La urma urmei, nici el nu luptase pentru mine. Deşi motocicleta lui nu era acolo, am aşteptat să se înnopteze. Am văzut toţi colaboratorii plecând unul după altul. Când nu s-a mai zărit nicio lumină la etajul întâi, mi-am luat inima-n dinţi. Aveam să mă târăsc la picioarele Marthei dacă avea să fie nevoie, ca să mă primească înapoi.

În faţa uşii principale, m-am rugat din răsputeri să nu se fi schimbat codul. Semnalul sonor mi-a provocat un râs nervos. Am lăsat valizele la intrare, am luat liftul şi am urcat până la etajul al cincilea. Mă pregăteam să-mi pun viaţa în joc în următoarele minute. Ajunsă în faţa uşii, am ezitat mai multe secunde înainte să sun; nu-mi repetasem discursul. Degetul meu a apăsat doar un pic. Uşa s-a deschis şi a apărut Jacques.

— Ce faci aici, Iris? m-a întrebat în şoaptă.

— Păi…

Am început să plâng.

— Răspunde repede!

De ce părea panicat?

— Marthe… o vreau pe Marthe.

— E imposibil.

Părea trist.

— Spune-i măcar că sunt aici, te rog.

— Dar ce se-ntâmplă?

Această ultimă întrebare nu o pusese majordomul, ci vocea aceea tărăgănată care avea atâta putere asupra mea. Sunetul tocurilor ei mi-a adus din nou lacrimi în ochi.

— Marthe… e…

— Iris, ce faci aici?

Ne-am privit. Era chiar mai frumoasă şi mai sculpturală decât în amintirea mea.

— Parcă ţi-am spus…

S-a întrerupt brusc şi m-a cercetat cu privirea ei pătrunzătoare. Probabil că o dezamăgeam profund: prost îmbrăcată, necoafată, nemachiată, în bascheţi.

— Vă rog… iertaţi-mă. Aţi avut întotdeauna dreptate, ar fi trebuit să v-ascult.

M-a scrutat secunde lungi. Tremuram de frică, de oboseală.

— Intră.

A întins mâna spre mine, i-am luat-o fără s-o scap din ochi. M-am prăbuşit în braţele ei, cu capul pe pieptul ei. Ţinându-mă strâns, m-a dus pe culoar. Deodată, s-a oprit. Cu mâna liberă, mi-a ridicat bărbia.

— Scumpa mea, în noaptea asta rămâi la mine.

— N-am unde altundeva să mă duc.

— Te instalezi aici. Dar… n-ai bagaje?

— Le-am lăsat jos, de teamă că n-o să vreţi să mă vedeţi.

— Du-te după lucrurile lui Iris, i-a poruncit ea majordomului. Şi pregăteşte camera de oaspeţi.

— Care?

— Zău aşa, Jacques, s-a enervat ea, fosta cameră a lui Gabriel! Grăbeşte-te, trebuie să pregăteşti ceva de mâncare pentru Iris.

— Nu vă deranjaţi din cauza mea, i-am întrerupt, voi mânca mai târziu sau mâine.

— Scumpa mea, de-acum înainte ai să m-asculţi, e spre binele tău.

— Mulţumesc, am şoptit înghiţindu-mi lacrimile.

M-a dus până la masa din sufragerie. M-am aşezat.

Ea stătea în faţa mea. Mă pregăteam să deschid gura ca să-i explic…

— Mai târziu, mi-a poruncit ea.

Jacques a fost foarte rapid; zece minute mai târziu, mi-a pus în faţă o salată asortată. A servit-o cu gin pe Marthe şi i-a dat portţigaretul. M-a urmărit cu privirea cât timp am mâncat. După ce am terminat, s-a ridicat.

— Îţi voi arăta camera ta.

— Mulţumesc.

Am urmat-o şi, pentru prima dată, am descoperit duplexul lui Gabriel, de la etaj. S-a oprit în faţa unei uşi închise.

— Aici e camera mea, mi-a spus.

Am mers până în capătul celălalt al culoarului.

— Şi asta e a ta.

Am intrat în camera care avea să devină a mea. O încăpere cu pereţi deschişi la culoare şi un pat mare cu aşternuturi de un alb imaculat. Şi, de asemenea, ca în toate încăperile, draperii grele din catifea neagră. Valizele mele fuseseră desfăcute. Fiecare haină, fiecare pereche de pantofi îşi găsiseră locul într-un dressing mare. Chiar şi lenjeria de corp fusese pusă în ordine. În capul meu era un haos atât de mare, încât nici nu mi-a trecut prin gând să fiu jenată. Ultima mea descoperire: baia, cu un design modern şi sobru remarcabil. „Un cinci stele *all inclusive*”, îmi spusese el. Acest detaliu, departe de a fi neînsemnat, mi-a revenit în minte.

— Spuneaţi că asta a fost camera lui Gabriel?

— Acum mult timp…

— Ce mai face?

— Ca de obicei, scumpa mea. Gabriel este incorigibil. Mă epuizează.

— Ce-a făcut?

Mi-a fost frică. Frică să descopăr o realitate din care nu mai făceam parte.

— Nu se mai stăpâneşte în ultima vreme. Nu mai suport să stau pe urmele lui ca să-i menajez amantele ofensate. L-am trimis în vizită la clienţii noştri străini, cu speranţa că asta-l va potoli…

Mi-l imaginam în braţele altor femei. Mă durea, pentru că ajunsesem să trăiesc, ca într-un vis, senzaţia că-i aparţin, că sunt a lui; pentru că înţelegeam că nicio femeie nu avea puterea să-i atingă inima.

— Scumpa mea, ce-i cu tine? Eşti foarte palidă.

— Sunt epuizată.

— Culcă-te.

S-a apropiat de mine, mi-a atins delicat obrazul cu buzele şi m-a lăsat singură. M-am dus clătinându-mă la baie. M-am sprijinit de chiuvetă; eram desfigurată. M-am mulţumit doar să mă spăl pe dinţi. În loc de pijama, mi-am păstrat chiloţii pe mine şi mi-am pus un tricou vechi.

* * *

Am adormit imediat. Dar acest refugiu al somnului n-a durat mult. Spre ora două dimineaţa, m-am trezit speriată, cuprinsă de disperare. Am plâns cu sughiţuri sub plapumă multă vreme. Veioza de pe noptieră s-a aprins. Am dat plapuma la o parte şi am văzut-o pe Marthe, într-o pijama din mătase neagră, în picioare lângă mine. Cu dosul palmei, mi-am şters lacrimile.

— Nu voiam să vă deranjez, m-am scuzat, ridicându-mă uşor.

— Dorm foarte puţin.

S-a aşezat lângă mine, s-a rezemat de tăblia patului şi m-a mângâiat pe păr cu un gest delicat.

— Nu e greu să-mi închipui ce ţi-a făcut soţul tău. Nu te obosi să-mi povesteşti un lucru atât de trist. Îţi dau voie în noaptea asta să fii slabă. Pe urmă, nu mai vreau să aud despre asta.

Cum să-i spun că nu plângeam din cauza lui Pierre, ci pentru că îmi dădeam seama că îmi făcusem iluzii în legătură cu sentimentele lui Gabriel? Am ridicat ochii, ea mi-a zâmbit. Am îndrăznit să mă apropii, mi-am trecut braţul în jurul taliei ei şi m-am lipit de ea. Mirosea bine; un parfum greu, ameţitor, senzual. Mâna ei a coborât de-a lungul gâtului meu, apoi s-a oprit pe spate. Prin material, îi simţeam mângâierea.

— Ce-o să se-aleagă de mine?

— Ai să devii o femeie independentă şi puternică.

— Nu sunt în stare.

— N-ai să mai aduci niciodată vorba despre asta. Ştiu ce este bine pentru tine. Distanţează-te de bărbaţi, ei se joacă cu femeile profită de noi, de trupurile noastre.

— Dar aţi spus că Jules…

— Bărbaţi ca Jules nu mai există, trebuie să înţelegi. Nu vei avea această şansă. Dar am să te-nvăţ să te foloseşti de ei, să-i foloseşti pentru plăcerea ta şi să-ţi controlezi sentimentele.

Corpul mi s-a încordat. Era peste puterile mele, mai ales cu Gabriel. M-am lipit şi mai mult de Marthe. Mătasea era moale la atingere. Faţa mi se ridica în ritmul respiraţiei sale.

— Dormi, scumpa mea. Dormi, mă ocup eu de tine.

M-am trezit singură. Cât timp rămăsese Marthe să

mă legene la pieptul ei? Era imposibil să-mi amintesc. Supărarea mă făcuse să mă cufund până la urmă în somn. S-au auzit bătăi în uşă.

— Intră, am spus ridicându-mă în capul oaselor.

Jacques a intrat în cameră cu o tavă în mâini.

— Bună dimineaţa, Iris. Micul dejun!

— Mulţumesc, dar nu trebuia.

— Ordin de la şefa, mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

A lăsat tava pe birou. Când se pregătea să iasă, s-a întors spre mine.

— M-a însărcinat să-ţi spun că va veni la tine peste douăzeci de minute, până atunci vrea să faci un duş şi să te îmbraci într-un capot.

— Aşa voi face.

Tocmai îmi puneam capotul când a sosit Marthe. Purta unul dintre primele costume pe care i le făcusem: un taior cu fustă, de culoare bleumarin. Până la urmă, nu aruncase totul.

— Scumpa mea, arăţi mai bine.

— Mulţumesc pentru azi-noapte.

A ridicat mâna.

— Ţi-am spus, consideră că este o poveste încheiată.

S-a îndreptat spre dressing şi i-a examinat conţinutul. A scos o fustă neagră despicată, un pulover cu gulerul în V şi un mantou uşor de aceeaşi culoare.

— Pune-ţi astea. Avem întâlnire peste o oră cu avocatul meu ca să discutăm despre divorţ. Pe urmă, vom petrece ziua împreună. I-am spus lui Jacques să pregătească tot ce-ţi trebuie ca să lucrezi într-o cameră disponibilă chiar aici.

— Pot să mă întorc în atelier, să ştiţi.

— Nu, nu eşti pregătită. Gaiţele alea te-ar sâcâi într-una cu întrebările lor.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, ieşeam din clădire ca să urcăm într-un taxi, iar Marthe mă ţinea de braţ. Nu aveam pretenţia să cred că îi ajungeam nici până la degetul mic. Şi totuşi, asemănarea era izbitoare. Eram la fel de brunetă ca ea, aveam ţinute aproape la fel, aceeaşi încălţăminte, cu chipurile ascunse după ochelarii de soare de firmă. Şi aveam acelaşi mers, ea, de la natură, eu, datorită lecţiilor ei. Am fi putut fi luate drept mamă şi fiică. Mama mea mă renegase deja la momentul acela, aşa că aveam să profit de bunăvoinţa Marthei.

Avocatul m-a anunţat că va da toate dispoziţiile necesare pentru un divorţ rapid, amiabil – pentru că aceasta era dorinţa mea, în pofida spiritului de răzbunare pe care Marthe încerca să mi-l insufle şi fără să am altceva de făcut decât să semnez nişte hârtii şi să mă prezint în ziua audierii.

În zilele care au urmat, s-a instalat rutina. Îmi dedicam cea mai mare parte din timp lucrului – asiduu, cu seriozitate şi convingere. Pregăteam prima mea colecţie toamnă-iarnă adevărată. La prânz mâncam ceva în bucătărie în compania lui Jacques – era micul nostru secret –, iar Marthe mânca în fiecare zi în oraş, ocupată fiind cu tot felul de întâlniri. Aceste mici pauze m-au făcut să-l cunosc un pic mai bine pe Jacques; lucra pentru ea de la şapte dimineaţa la nouă seara şi locuia la două străzi distanţă – Marthe îi găzduia pe el şi familia lui; ocupa acest post de mai bine de douăzeci de ani. Am profitat de pauzele de la prânz ca să-mi încerc norocul, dar am primit un refuz categoric: n-

avea de gând să răspundă la nicio întrebare despre şefa lui. În ciuda frustrării, am respectat această dovadă de onestitate şi de loialitate şi n-am mai abordat subiectul. Seara, dacă aveam nevoie să mă aprovizionez cu materiale, coboram în atelier, dar numai când era gol. Marthe venea şi ea, cu schiţele mele în mână. Petreceam mult timp discutând despre calitatea stofelor. Cinam adesea la restaurant, întotdeauna între patru ochi. Şi când ne întorceam, fiecare se instala pe o canapea din camera de zi ca să citească. Adeseori, îmi dădeam seama că mă observă, ridicam capul şi-i surprindeam privirea aţintită asupra mea. Lăsam prima ochii în jos, jenată că eram obiectul atenţiei ei: ştiam că mă întorcea pe toate feţele. Am avut câteva convorbiri telefonice furtunoase cu părinţii mei şi mai ales cu Pierre, după ce primise veşti de la avocat; nu accepta graba mea de a pune capăt căsniciei. La sfatul îndrumătoarei mele, nu-i mai răspundeam la telefon. Nu încetam să mă gândesc la Gabriel şi la clipa când ne vom revedea, la reacţia lui. Preferam să nu mă confesez Marthei, căci în rarele dăţi când îi rostisem numele, ea se crispase într-un mod inexplicabil.

Dar timpul mi se părea lung şi oaza aceea de pace care fusese apartamentul Marthei la sosirea mea devenise, încetul cu încetul, o colivie aurită. În afară de ea şi de Jacques nu vedeam pe nimeni. Trăiam ca o convalescentă. Dacă în primele zile savurasem răgazul pe care mi-l oferea Marthe, care gândea şi hotăra în locul meu, acum lucrul ăsta începea să mă apese, să mă trimită cu gândul la o fetiţă care nu mai credeam că sunt.

Trecuseră mai bine de două săptămâni de când

locuiam la Marthe. Eram la maşina de cusut când ea a intrat în micul meu atelier. A păşit calm spre mine, mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a dat părul la o parte. Mi-a atins uşor gâtul. Mângâierile ei erau din ce în ce mai dese şi mai insistente. Această nouă intimitate mă făcea să mă simt inconfortabil.

— Cum ţi-a fost ziua?

— Foarte bună, am făcut progrese cu rochia dumneavoastră.

M-am ridicat şi m-am apropiat de manechinul pe care era pusă rochia.

— E perfect, o voi purta mâine.

M-am întors brusc.

— Mâine?

— M-am hotărât să dau un cocteil. Ca să marchez întoarcerea ta, aşa te va vedea toată lumea, şi asta te va relansa.

Dacă nu mi-ar fi fost frică să par o puştoaică nerecunoscătoare, aş fi scos un oftat de uşurare. Dar neliniştea a pus cu repeziciune stăpânire pe mine. Gabriel va fi acolo? Se întorsese din călătoriile lui? Ştia ce făceam? Marthe mi-a luat bărbia în palmă şi mi-a ridicat-o.

— La ce te gândeşti, scumpa mea?

— Păi… la nimic… Ba da, dacă vreţi să purtaţi rochia, trebuie să fie perfectă.

A schiţat un zâmbet uşor.

— Va fi, la fel ca tine.

Şi-a luat un aer enigmatic, m-a apucat de bărbie şi m-a tras spre ea; mi-a atins cu buzele colţul gurii şi a stat aşa un răstimp ce mi s-a părut o eternitate. Apoi s-a îndepărtat. În momentul în care ieşea pe uşă, s-a întors şi m-a ţintuit cu privirea. Am avut impresia că sunt goală.

— Vei fi singură astă-seară, cinez în oraş. Ne revedem mâine.

A ieşit. Iar eu am rămas pironită locului, tulburată, înspăimântată chiar. Nu-mi plăcea acest sărut, care nu era nevinovat. Era un sărut posesiv.

10

Când am coborât la micul dejun, eram deja cuprinsă de efervescenţa pregătirilor pentru seară. Nu asistasem niciodată din interior la acest moment. Într-un alt context, mi-ar fi plăcut să-mi petrec ziua observând, dar nu aveam o dispoziţie de sărbătoare. Neliniştea mă chinuia, mă rodea nervozitatea şi tulburarea din ajun nu mă părăsise. Nu-mi plăcea sentimentul de neîncredere pe care mi-l inspira Marthe. Peste noapte, se intensificase, fără să reuşesc să-l înţeleg. Speram că atitudinea ei de astăzi îmi va dovedi că-i interpretasem greşit gestul. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. În caz contrar – refuzam să mă gândesc la asta – habar n-aveam cum să reacţionez. M-am grăbit degeaba să ajung în bucătărie, unde Jacques mi-a spus că, după obiceiul ei, lipsea de fiecare dată înaintea unei recepţii. Aşa că i-am dat lui rochia, ca şi prima dată. Am petrecut restul zilei baricadată între camera mea şi atelier.

Ora opt seara. Îi auzeam pe primii invitaţi. Niciun semn de viaţă de la Marthe. Stomacul îmi era strâns ghem. Avea să vină şi Gabriel? Era deja acolo?

Terminasem să mă machiez şi să mă pieptăn, şi îmi strânsesem părul într-un coc la baza gâtului. Doar cu chiloţii pe mine, m-am apropiat de dressing şi l-am deschis. Primul pas: mi-am pus pantofii cu toc cui. Al

doilea pas: am luat de pe umeraş rochia roşie. Al treilea pas: am îmbrăcat-o. Şi la final, m-am privit în oglindă. Din câte îmi aminteam, Gabriel nu mă dorise niciodată mai mult decât atunci când asistase la probarea acestei rochii. Singura mea speranţă, singura mea aşteptare era să-i trezesc interesul. În rest, aveam să vedem mai târziu…

Eram gata. Am ieşit din cameră şi am pornit pe culoar, ca să ajung la parter. Jacques era la baza scării. Mi-a zâmbit amabil când m-a văzut.

— Iris, eşti cea mai frumoasă femeie din această seară.

— Mulţumesc, Jacques, dar ştii şi tu la fel de bine ca mine că nu-i adevărat.

— Te aşteaptă.

— Mă duc la ea.

Am tras adânc aer în piept.

— Dacă ai nevoie de ceva astă-seară, sunt aici, mi-a spus el.

I-am zâmbit în chip de mulţumire. Apoi m-am îndreptat spre ceea ce consideram marea mea întoarcere la civilizaţie.

Când am intrat în încăpere, mai multe capete s-au întors. Unii dintre invitaţi, vădit nedumeriţi de prezenţa mea, au avut nevoie de ceva timp să răspundă la salut. De parcă ar fi văzut o fantomă. Resimţeam acut absenţa lui Gabriel. Mi-am dat seama că Marthe mă privea ţintă şi m-am îndreptat spre ea. Zâmbea victorioasă; îşi regăsise eleva. M-am oprit în faţa ei şi ne-am privit secunde lungi. Apoi ea s-a apropiat şi şi-a pus buzele pe obrazul meu.

— Perfectă, aşa cum îţi spusesem.

— Mulţumesc, Marthe.

Ne purtam ca de obicei. Căutam în fiecare gest, în

fiecare cuvânt al ei o semnificaţie, un indiciu care mi-ar fi putut scăpa până atunci. Mă ţinea de braţ, iar eu o ascultam vorbind cu invitaţii. Nimic neobişnuit. Nu vorbeam decât atunci când simţeam că venise momentul să propun întâlniri pentru prezentarea noii colecţii în pregătire. Nici în privinţa asta lucrurile nu se schimbaseră…

O fostă clientă a întrebat nerăbdătoare:

— În ce zi pot să trec pe la atelier?

M-am fâstâcit şi m-am uitat la Marthe. Îi ceream voie, ca un copil.

— Pot să mă întorc să lucrez acolo?

— Bineînţeles, scumpa mea, atelierul este al tău.

N-am apucat să mă bucur de această minunată veste.

Gabriel tocmai intra şi el în încăpere. De departe, mi se părea că slăbise; în orice caz, era tras la faţă. Ceva se schimbase la el. Nu mai era bărbatul fatal pe care-l ştiam, nonşalanţa lui seducătoare dispăruse. Respiraţia mi s-a accelerat şi m-am întins imperceptibil către el. Ca prin ceaţă, am auzit-o pe Marthe strigându-mă.

— Iris!

— Scuzaţi-mă, eu…

Am avut impresia că mă trezesc dintr-un vis şi mi-am amintit de clientă.

— Păi… spuneaţi… ah, da… Treceţi săptămâna viitoare, voi avea timp până atunci să mă instalez din nou în atelier. Voi fi încântată să vă primesc.

I-am aruncat o privire Marthei; părea furioasă. M-am făcut mică.

— Dreaptă, cambrată, a şuierat printre dinţi.

Am închis ochii două secunde înainte să mă adun. Marthe a continuat discuţia cu un firesc care mă

uimea. Şi deodată, am auzit o voce răguşită – cel puţin vocea nu i se schimbase.

— Marthe, în sfârşit…

S-a întrerupt când m-a văzut lângă ea.

— Gabriel, dragul meu, am crezut că n-ai să mai vii niciodată.

Mă ţinea ferm de braţ. Unghiile ei mi-au pătruns în carne şi mă durea. Am surprins privirea lui Gabriel. M-a studiat din cap până-n picioare, observând că Marthe mă strângea de braţ. Maxilarul i s-a încleştat, a dat pe gât dintr-o înghiţitură cupa de şampanie şi a afişat un zâmbet ironic.

— Iris s-a întors printre noi pentru petrecere?

— Dragul meu, ai fost atât de ocupat în ultimul timp, că n-am avut ocazia să-ţi spun: Iris stă în camera ta, locuieşte cu mine de două săptămâni.

Gabriel a pălit, făcând ochii mari, după care a scuturat din cap. Când s-a uitat la ea, fiecare trăsătură a lui arăta că se luptă să se stăpânească.

— Ai avut întotdeauna planuri mari cu ea, cred că eşti în al nouălea cer.

— Ce bine mă cunoşti.

— Prea bine chiar. Iris, este o plăcere, a spus, întorcându-se spre mine.

De ce suna atât de fals? Duritatea privirii lui, încordarea trupului îmi arătau contrariul.

— Gabriel… eu…

— Scuză-mă, sunt aşteptat.

S-a răsucit pe călcâie, a luat un pahar de pe tava unui ospătar şi s-a dus pe balcon. Singur. Ca să nu sporesc furia Marthei, m-am stăpânit şi m-am purtat frumos.

Timp de o oră şi ceva am dat impresia că-l ignor

pe Gabriel. Marthe şi-a lăsat în sfârşit garda jos. Am putut să mă mişc în voie printre invitaţi. Când începea o discuţie, răspundeam prin da sau nu, şi râdeam când îi vedeam pe ceilalţi invitaţi izbucnind într-un râs zgomotos. Toată atenţia mea se îndrepta asupra lui Gabriel. Rămăsese pe balcon, încremenit, lângă fereastra franţuzească deschisă. Bea pahar după pahar, fără să mă scape din ochi, cu o expresie întunecată. Niciodată nu mi se păruse atât de periculos, expresia lui era bănuitoare, devoratoare; cu o privire piezişă, se uita la picioarele mele, apoi ochii îi urcau de-a lungul corpului. Dacă o femeie venea să-i cerşească atenţia, o trimitea la plimbare. Din când în când, o căuta din priviri pe Marthe.

Această tensiune a devenit insuportabilă. M-am făcut nevăzută şi m-am dus să mă ascund în bucătărie. Acolo Jacques îi supraveghea pe ospătari. N-a făcut niciun comentariu. Mi-am pus un pahar cu apă de la robinet, am luat o înghiţitură şi am aruncat restul în chiuvetă. Îmi făceam vânt cu mâinile.

— Mă duc înapoi, am şoptit.

Abia făcusem câţiva paşi pe culoar, când Gabriel a apărut ca prin farmec în faţa mea. Ochii îi erau injectaţi, avea tâmplele acoperite de sudoare, iar costumul îi era în dezordine.

— De ce te-ai întors?

Transpira de furie.

— Nu-ţi face griji, n-am să alerg după tine, am înţeles…

A făcut cei doi paşi care ne despărţeau şi m-a lipit cu violenţă de perete. Gura lui mi-a atins uşor tâmpla, obrazul, buzele. Răsuflarea îi duhnea a alcool. Respira greu, la fel ca mine.

— N-ar fi trebuit să te întorci.

Vocea îi tremura de mânie.

— De ce?

— Pentru că viaţa asta nu este pentru tine.

— Şi dacă vreau această viaţă?

— Fir-ar al dracului!

A lovit cu pumnul în perete. Am tresărit şi am închis ochii.

— Nu ştii ce înseamnă asta!

Vorbea din ce în ce mai tare.

— Ce se-ntâmplă?

Jacques tocmai ieşise din bucătărie. S-a oprit în spatele lui Gabriel şi i-a pus mâna pe umăr.

— Ar fi mai bine să pleci, băiete, i-a spus. Nu este locul şi cu atât mai puţin momentul potrivit.

Un val de tristeţe şi de nelinişte s-a abătut pe faţa lui Gabriel. S-a îndepărtat brusc de mine. Peretele mă împiedica să mă prăbuşesc. El s-a apropiat de Jacques.

— Împiedic-o să facă rău, i-a spus.

— Voi face tot ce pot.

Jacques l-a bătut pe spate pe Gabriel şi l-a condus ferm spre ieşire.

— Nu pleca, am şoptit.

Aveam impresia că înnebunesc. Ce voise să spună?

— Trebuie să te întorci acum, mi-a spus Jacques, pe care nu l-am văzut când s-a întors.

Complet năucită, am ridicat ochii spre el.

— Marthe o să se neliniştească dacă dispari prea mult timp, a răspuns el la întrebarea mea mută.

— Dar Gabriel… Nu se simte bine. Nu pot să-l las aşa.

— E puternic. Nu rezolvi nimic dacă te duci acum după el.

— Jacques, de ce crezi că aş putea să fac rău?

— Nu despre tine vorbea.

Am dat din cap şi m-am dus să-mi reiau locul în mijlocul invitaţilor. Am întâlnit privirea feroce a Marthei.

Invitaţii plecau unul după altul. Frica se insinua ca un venin; îmi simţeam corpul acoperit de o transpiraţie rece. Dacă aş fi putut, aş fi plecat cu ei. Când n-a mai rămas nimeni, Marthe l-a trimis pe Jacques acasă. I-am văzut privirea neliniştită pe care mi-a adresat-o înainte să plece. În sinea mea, întreaga mea fiinţă striga: „Luaţi-mă şi pe mine, nu mă lăsaţi singură cu ea!” Tăcerea era sufocantă. Cât mai firesc cu putinţă, am pornit spre scară: voiam să scap de ea cât mai repede.

— Mă duc la culcare, Marthe, sunt obosită. Mulţumesc pentru această seară, aveaţi dreptate, clientele sunt încântate.

N-am apucat să pun piciorul pe prima treaptă.

— Rămâi aici!

Vocea ei era tăioasă ca o lamă de cuţit. Am tresărit. Umerii mi-au căzut. Am închis ochii.

— Uită-te la mine!

Am ascultat-o. Frumuseţea ei devenise macabră. Tenul de porţelan, roşul-sângeriu al buzelor, privirea întunecată.

— De când eşti amanta lui Gabriel?

— N-am fost niciodată.

— Eşti o mincinoasă.

— Ba nu, vă jur. N-am făcut niciodată dragoste cu el.

— Să faci dragoste! Ce prostie!

A izbucnit într-un hohot de râs diabolic. Apoi o mască de o răceală fără seamăn s-a aşternut pe faţa ei.

— Te-ai întors numai pentru el. Mă foloseşti.

— Nu-i adevărat! Voiam să vă reîntâlnesc… însemnaţi atât de mult pentru mine… dar…

— Dar ce?

— Îl… îl iubesc pe Gabriel… sunt îndrăgostită de el din prima zi.

N-am văzut palma venind. Lovitura, de fapt, fiindcă atât de violentă a fost. Urechile mi-au ţiuit. Mi-am atins obrazul, un gust metalic mi-a venit în gură, iar lacrimile au început să curgă şuvoi din ochii mei. Mi-am trecut un deget peste buze: sângeram. M-am uitat la ea; mă îngrozea. Era stăpânită de furie. Respiraţia îi era sacadată, iar în pupilele dilatate nu vedeam decât ură şi nebunie. Se abţinea, dar pentru cât timp? M-am răsucit pe călcâie şi am început să urc scările. După trei trepte, am simţit o mână îngheţată cum mă prinde de picior şi mă trage: m-am împiedicat, am căzut în genunchi şi m-am julit pe mâini. Un strigăt de durere mi-a scăpat de pe buze.

— Nemernico! a ţipat Marthe. Rămâi aici, e un ordin.

M-am zbătut, am lovit-o cu tocul, mă durea să-i fac rău, dar am reuşit să scap. Am profitat de ocazie şi am terminat de urcat scara în patru labe. Am alergat pe culoar.

— N-ai să-mi scapi! s-a răstit Marthe în spatele meu. Eşti a mea!

Mi-am sucit glezna tocmai când eram foarte aproape de uşa camerei mele. Marthe a profitat ca să mă prindă de umăr şi m-a zgâriat. M-a întors, m-a împins, m-am lovit cu capul de perete. Mi-am înăbuşit un hohot de plâns.

— Marthe… Opriţi-vă, vă rog… Îmi…

Vocea mi s-a frânt: mă strângea de gât, urlând.

Vedeam ca prin ceaţă, lacrimile îmi împiedicau vederea. Ea a strâns mai tare. Mă sufocam. O imploram din priviri. Deodată, a deschis ochii mari. Am simţit cum slăbeşte strânsoarea.

— Scumpa mea…

Vocea ei nu era decât o şoaptă. Mi-a dat drumul. A început să tremure din tot corpul, pradă convulsiilor. A scos un ţipăt de animal speriat. A făcut un pas spre mine: am sărit, am împins-o şi am reuşit să intru în cameră. Cheia mi-a căzut, am gemut cuprinsă de panică, am luat-o de pe jos şi am încuiat uşa. Marthe a început să bată în uşă.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit… Scumpa mea, deschide-mi.

M-am îndepărtat şi am auzit-o prăbuşindu-se la pământ. Continua să bată în uşă, strigându-mă cu o voce îndurerată, imploratoare. Mă ţineam de gât, tuşind, plângând, străduindu-mă să-mi recapăt suflul. Îl voiam pe Gabriel. Voiam să vină, să mă salveze de furia Marthei. Mi-am căutat telefonul. Degeaba: îl lăsasem în atelier. Până dimineaţă, nimeni n-avea să vină să mă elibereze. Marthe continua să mă strige, plângea, scotea strigăte atroce de agonie. M-am refugiat în pat, m-am rezemat de perete şi mi-am îndoit genunchii, strângându-i la piept. Gemetele sfâşietoare ale Marthei s-au rărit, dar ea era tot acolo. Uneori, o auzeam cum plânge şoptind „Scumpa mea”. Simţurile îmi rămâneau treze. Cel mai mic zgomot, cel mai mic scârţâit de parchet mă făceau să tresar şi un hohot de plâns îmi ieşea din gât. Mă îndoiam de realitatea ultimelor ore. Marthe chiar voise să mă omoare? Era cu adevărat ea? Femeia aceea pe care o admiram, pe care o ridicam în slăvi… Tot universul meu se prăbuşea. Lumea întreagă o luase razna.

M-am trezit în aceeaşi poziţie, cu ceafa înţepenită şi cu picioarele anchilozate. M-am uitat la ceas: era aproape zece. Adormisem în zori; nu reuşisem să rămân trează. M-am dat jos din pat şi am stat pe marginea lui minute lungi. Mâinile mi s-au crispat pe genunchi. Până seara, aveam nevoie de răspunsuri şi de o soluţie. Nu mai puteam să trăiesc acolo. M-am ridicat cu grijă, mă durea peste tot. Când am ajuns în baie, am încremenit în faţa oglinzii. Imaginea pe care o vedeam era înspăimântătoare: machiajul îmi cursese, lacrimi negre îmi lăsaseră urme pe obraji, buza îmi era umflată, cu o tăietură adâncă, rochia ruptă pe alocuri, genunchii şi braţele julite, vânătăi pe tot corpul. Şi cel mai înspăimântător: urma de pe gâtul meu.

Am făcut un duş aproape rece ca să-mi pun sângele în mişcare. Eram mahmură, deşi nu băusem. După aceea m-am apucat să ascund urmele lăsate de Marthe: mi-am pus pantaloni şi un pulover, mi-am înfăşurat o eşarfă mare la gât, am folosit un strat gros de machiaj pe buze. Speram că totul va trece aproape neobservat.

Am început să tremur când am descuiat uşa. Am scos un oftat de uşurare văzând că nu era nimeni în spatele ei. Am trecut prin faţa camerei Marthei fără să fac zgomot. Pe scară, am auzit zgomotul aspiratoarelor. Peste câteva ore avea să fie ca şi cum seara de dinainte n-ar fi existat niciodată. Dar armata de menajere n-avea să poată s-o şteargă din amintirea mea. Mi-am pus o ceaşcă de cafea în bucătărie şi m-am dus să privesc pe fereastră agitaţia pariziană. Nici urmă de motocicleta lui Gabriel.

— Iris, eşti aici!

Am tresărit când am auzit vocea lui Jacques. M-

am întors şi am ghicit un soi de uşurare pe faţa lui. Am încercat zadarnic să-i zâmbesc.

— Ai văzut-o pe Marthe în dimineaţa asta? l-am întrebat.

— E plecată.

— Ştii la ce oră se întoarce?

— Habar n-am.

— Unde e?

— Nu pot să-ţi spun, îmi pare rău.

M-am prăbuşit pe primul scaun pe care l-am găsit. Simţeam că rămân fără aer.

— Ce pot să fac pentru tine, Iris?

Mi-am luat capul în mâini şi mi-am stăpânit plânsul.

— Explică-mi ce se petrece aici, te rog.

— Nu este treaba mea s-o fac.

L-am privit drept în ochi.

— M-ai lăsa să ies?

— Nu eşti prizonieră, în orice caz nu a mea.

În ciuda trupului care mă durea, am traversat apartamentul în fugă, am urcat treptele câte patru şi m-am năpustit în camera mea. Mi-am luat geanta, o geacă din piele şi m-am dus în atelier după telefon. Sângele îmi zvâcnea în vene. Am făcut drumul invers cu aceeaşi viteză. Jacques aştepta răbdător în faţa uşii de la intrare. Mi-a dat o legătură de chei.

— Dacă Gabriel nu-ţi deschide, intră cu asta.

Uluită, m-am uitat la cheile din mâna mea.

— Va accepta orice dacă vine de la tine, a continuat el. Are nevoie de asta. Şi tu, de altfel.

— Marthe… n-o să ai necazuri?

— Mă ocup eu de ea, nu-ţi face griji.

Odată ajunsă în stradă, am respirat adânc şi am privit cerul. Mi-am acordat câteva secunde. Îmi

regăseam libertatea. Eram în siguranţă. Eram singură şi hotărâm încotro o voi apuca. Am fost recunoscătoare simţului meu de orientare. Nu fusesem niciodată acasă la el, doar trecusem prin faţa clădirii într-o seară, cu taxiul; cu toate acestea, adresa lui îmi era întipărită adânc în minte.

Am mers. Am mers. Am mers pe străzile Parisului. Opera. Bulevardul Haussmann… Nimic nu m-ar fi putut opri. Eram ca într-un film în care trecătorii alcătuiau un gard viu în jurul meu. Mă atingeau, eu îi împingeam fără să-i simt, nu deosebeam niciun chip. Nu erau decât siluete pe trotuarul marilor magazine. Gabriel era în pericol, simţeam intens lucrul ăsta. Aveam să-l apăr, să-l vindec, aveam să-l forţez să mă asculte, să se deschidă.

Fiindcă aveam cheile, a fost simplu să intru în bloc. Dacă n-aş fi văzut etajul pe cutia de scrisori, aş fi bătut la fiecare palier. La etajul al patrulea, o singură uşă dublă, care nu ascundea deloc volumul asurzitor al muzicii. *Begin the end*, piesa trupei *Placebo*, invada casa scării. Başii făceau să vibreze uşa. Am sunat, ştiind prea bine că nu va auzi. M-am folosit de chei şi am intrat la el pentru prima dată, acum însoţită de *Muse; Explorers* au preluat ştafeta. Matthew Bellamy cânta să fie eliberat: *Free me*. *Free me*. *Free me from this world*. *I don’t belong here*. *It was a mistake imprisoning my soul*. *Can you free me from this world*?[3] Apartamentul era scufundat în penumbră. Nu avea hol la intrare. Televizorul era pornit, dar pe ecran nu se vedeau decât purici. Şi am zărit picioarele goale sprijinite de marginea canapelei din piele neagră. Când

3 *Eliberează-mi*. *Eliberează-mă de această lume*. *Nu e locul meu aici*. *A fost* o *greşeală să-mi încătuşezi sufletul*. *Mă poţi elibera de această lume*? – în lb. engleză în original. (*N. red.*)

m-am apropiat de el, m-am lovit de o cască de motociclist. Mi-am înăbuşit un strigăt de durere şi am înjurat printre dinţi. Tot nicio reacţie din partea lui. Am înţeles de ce: o sticlă goală de vodcă alunecase sub măsuţa joasă. Gabriel sforăia, lungit pe burtă, în blugi şi la bustul gol. Am avut timp să-i studiez pe îndelete tatuajul. Fiind vorba de el, puteam să m-aştept la ceva exagerat, autoironie. „Versiunea înger căzut”, îmi spusese. Şi avusese dreptate. Aripile îngerului Gabriel erau negre, rănite, sfâşiate, înghiţite de un hău a cărui adâncime nu o cunoştea nimeni. Mi-a părut rău pentru el. Ce secret ascundea? Ce rău îl măcina? Somnul lui era oricum, numai odihnitor nu. Trăsăturile feţei îi erau crispate; suferea. M-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz. Încă adormit, s-a strâmbat, pe urmă mi-a zâmbit. Am oprit televizorul, am căutat din priviri consola şi am oprit muzica. Nu s-a trezit, iar eu am aruncat o privire în jur. În pofida impresiei că traversam o zonă de război, am admirat bunul-gust şi eleganţa cu care fusese amenajat apartamentul. Cu siguranţă, Marthe se ocupase de decoraţiunile interioare; totul era sobru, minimalist, modern. Ca şi al ei, era un apartament haussmannian, cu ornamente pe tavan şi şemineu din marmură. Parchetul era aproape negru, iar albul pereţilor era atât de pur, că bătea în albăstriu. Nimic nu atârna pe ei. Nici fotografii, nici obiecte personale care ar fi putut să-mi spună mai multe despre el şi despre trecutul lui. Bucătăria dădea spre camera de zi, iar acolo domnea un haos total. Am luat-o apoi pe un coridor şi am trecut prin faţa unui birou în care n-am intrat. Am ajuns în pragul camerei lui, care mirosea a stătut, probabil că aşternuturile nu fuseseră schimbate de o bună bucată de timp. Am refuzat să-mi imaginez pe cine putuseră să învelească.

M-am întors în camera de zi, mi-am dat jos geaca, am hotărât să-l las pe Gabriel să doarmă şi m-am apucat de treabă.

După o oră terminasem deja curăţenia. Am dat la o parte draperiile ca să las să intre lumina zilei şi să-l trezească încetişor. M-am aşezat, picior peste picior, pe un fotoliu în faţa lui. Inima mi s-a umplut de iubire pentru el. A început să se foiască, a mormăit, şi-a frecat faţa de perna pe care dormea. Când a deschis ochii, pe mine m-a văzut mai întâi. A rămas mai multe secunde privindu-mă, fără un cuvânt. După aceea s-a ridicat în capul oaselor, a oftat, şi-a trecut o mână prin păr şi a schiţat un zâmbet uşor.

— Îmi închipui că lui Jacques îi datorez prezenţa ta aici.

Am confirmat dând din cap.

— Luni de zile am visat să te văd aici când mă trezesc şi asta a trebuit să se întâmple tocmai azi, când sunt o epavă.

Am sărit de pe locul meu, gata să mă arunc în braţele lui. M-a oprit cu un gest al mâinii.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Ce întrebare?

S-a ridicat de pe canapea.

— De ce te-ai întors la Paris? Unde-i soţul tău?

— L-am părăsit pe Pierre.

— De ce?

Am oftat.

— Am aflat că mă înşală şi…

— Ticălosul! Cum a putut să-ţi facă asta?

A început să gesticuleze în toate părţile de furie. M-am dus spre el şi i-am pus mâna pe braţ. S-a oprit brusc şi m-a privit în ochi.

— Sunt bine, Gabriel. Şi dacă aş fi fost curajoasă, aş fi luat această hotărâre cu mult înainte să aflu, pentru că nu mai voiam să fiu cu el, nu-l mai iubeam. Cu tine…

— Nu spune asta, te rog.

M-am dat înapoi, rănită.

— Deci, chiar nu mă vrei?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. El a venit lângă mine şi mi-a luat faţa în mâini.

— Nu merită să plângi pentru mine… Dar… ce-ai acolo?

Degetul lui mare mi-a atins vânătaia şi tăietura de pe buză, eu am gemut de durere. Ochii i-au căzut pe gâtul meu. Îmi scosesem eşarfa fără să-mi dau seama.

— Nu e nimic…

— Nu-mi spune că a fost ea…

Mi-am ferit privirea. Mi-a dat drumul, a strâns pumnii, iar din ochi îi scăpărau fulgere.

— Nenorocita! Cum a îndrăznit să ridice mâna la tine?

— Nu e nimic, ţi-am spus.

— Ba da, e foarte grav! Îmi ascunzi nişte lucruri…

A început să se agite ca un leu în cuşcă.

— Uite de ce te-am împins să pleci, s-a enervat el. Uite de ce te iubesc în zadar ca un nebun… între noi nu va fi niciodată nimic, pentru că tu meriţi cu mult mai mult decât această viaţă de rahat, pentru că…

— Taci, Gabriel! am ţipat.

Am alergat spre el şi l-am forţat să se uite la mine, dar şi-a întors privirea şi s-a uitat în jos.

— Iris, te rog… nu complica şi mai mult lucrurile.

— Repetă ce-ai spus adineauri, am strigat furioasă şi l-am lovit cu pumnii în piept.

— Te iubesc, a şoptit.

Loviturile mele au încetat. Mi-am strivit buzele de ale lui. M-a strâns la piept. Limbile noastre se încleştau. Sărutul îmi făcea rău, avea gust de sânge, de alcool, dar dărâma totul în calea lui. Voiam să ştiu ce mi-ar face buzele lui. Mă speriau, îmi făceau bine, mă puneau în pericol, mă readuceau la viaţă. M-a împins către peretele cel mai apropiat. Mâinile lui, cuceritoare şi posesive, mi-au cuprins fesele, apoi mi s-au strecurat pe sub tricou. Ale mele s-au lipit de spatele lui, i-l frământam, mă abţineam să nu-l zgârii. Voiam să mă topesc în el. Mi-a cuprins coapsa şi am simţit cât de mult mă dorea. Am gemut. Sărutul nostru s-a sfârşit brutal. Eram fără răsuflare. El mi-a dat drumul şi şi-a pironit privirea într-a mea, o privire plină de durere. I-am trecut mâna prin păr.

— Ce-i cu tine?

L-am mângâiat pe faţă, iar el a închis ochii. Apoi s-a desprins.

— Nu ştii totul. Meriţi un om bun. Până şi dobitocul de bărbatu-tău te-ar fi făcut mai fericită decât mine.

— De ce crezi aşa ceva?

S-a întors spre mine; atitudinea lui era impunătoare, mă domina.

— Pentru că, înainte să te iubesc, voiam să mă culc cu tine ca s-o înnebunesc pe Marthe, ca să-i şterpelesc jucăria, să fie a mea. Pentru că întotdeauna am jucat jocul ăsta cu Marthe. Însă voia să te păstreze numai pentru ea. Cu cât îmi interzicea mai mult să mă apropii de tine, cu atât te voiam mai mult, şi nu pentru binele tău. Crede-mă.

Mi-am dus mâna la gură.

— Nu-i adevărat!

— Adevărul, Iris, este că tu eşti prima femeie cu

care vreau să fac dragoste, şi nu sex. Chiar vrei să ştii cine sunt?

M-a ţintuit cu privirea. Nu mai puteam să vorbesc.

— Sunt tipul care s-a culcat cu Marthe timp de aproape cincisprezece ani, deşi o iubesc ca pe-o mamă. I-am fost gigolo, cu aprobarea lui Jules şi consimţământul meu. O să te intereseze şi sfârşitul! Nu sunt nimic fără ea, tot ce ai văzut de la început, firmele, banii, apartamentul, totul, absolut tot ce am este al ei, iar dacă ea hotărăşte, mâine mă trezesc în stradă, doar cu hainele de pe mine.

Lacrimile mi-au ţâşnit din ochi. Gabriel avea maxilarul încordat. Era livid. Ceea ce nu l-a împiedicat să continue.

— Dacă aş fi schiţat cel mai mic gest, seara în care te-a pus să probezi o rochie în faţa mea s-ar fi terminat cu o partidă în trei, fie că voiai sau nu. Te-am fi pervertit.

Mi-am stăpânit cu greu greaţa care creştea în mine.

— Atunci mi-am dat seama că mă schimbam, pentru că am vrut să te apăr de influenţa ei. Voiam să evit cu orice preţ ca Marthe să-ţi facă ce mi-a făcut mie. Dar era atât de greu să lupt împotriva sentimentelor mele. Abia dacă am reuşit să mă distanţez un pic, dar n-a ajutat la nimic. Nu mă gândeam decât la tine, nu te voiam decât pe tine. Şi-apoi, a venit soţul tău… Am înţeles că nu ţi-aş putea oferi nimic bun, că trebuia să încetez să mai visez. Plecarea ta precipitată mi-a uşurat sarcina, chiar dacă am trăit un infern după aceea. Când te-am văzut ieri, când am aflat că locuieşti la ea… eu… felul în care te ţinea… şi tu… tu, care îi semănai atât şi erai atât de… supusă, am crezut că înnebunesc.

Tremuram din cap până-n picioare. Aveam impresia că aud altă poveste decât a mea, decât a noastră, şi am simţit că ameţesc. Gabriel s-a apropiat cu paşi mari de mine, m-a condus până la canapea şi m-a ajutat să mă aşez. S-a lăsat pe vine în faţa mea şi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Trebuie să pleci. Ai actele la tine?

Am dat din cap, neştiind prea bine unde voia s-ajungă.

— Nu te mai gândi la lucrurile tale. Să nu te întorci acolo, altfel nu te va mai lăsa să pleci. Când mă gândesc la ce ţi-a făcut…

S-a oprit, şi-a trecut blând degetul peste buza mea rănită şi mi-a pus delicat mâna pe gât.

— Pe mine nu putea să mă lovească, dar tu, tu eşti prea fragilă. Te vrea atât de mult, încât a devenit violentă. A înnebunit şi deja are prea multă putere asupra ta. Refuz să te las să fii jucăria ei, să te închidă în casa ei. Voi găsi un mod s-o calmez. Nu contează consecinţele… Spune-mi unde vrei să te duci şi îţi iau bilet de tren, de avion, de ce vrei tu…

A oftat şi a dat să se ridice. M-am agăţat de mâinile lui.

— Nu vreau să plec.

— La dracu’, Iris! N-ai înţeles nimic…

A încercat să se desprindă, dar l-am ţinut strâns.

— Ascultă-mă, te rog.

A oftat, a lăsat ochii în jos şi apoi m-a privit cu atenţie. Mai înainte de orice, trebuia să-i pun o întrebare. Dar cuvintele îmi ieşeau cu greu de pe buze.

— Mi-e greu să întreb, dar… te mai culci cu ea?

— Nu, îţi jur! S-a sfârşit treptat, de acum trei ani, după moartea lui Jules. Ajungea la orgasm pur şi simplu privindu-mă cum îi puneam în aplicare

metodele. Şi apoi… ai venit tu, ai trezit bestia. Şi ceea ce trebuia să nu se întâmple niciodată s-a întâmplat, te-am iubit amândoi din prima clipă.

L-am privit în ochi. Nu ştiam totul, asta era sigur. Şi n-aveam să aflu niciodată toate detaliile. În mod vag, simţisem întotdeauna o stinghereală între ei, o tensiune de nedefinit. Fără ca totuşi să-mi închipui că eu eram miza sau că era vorba de sex. Eram pregătită să accept că lucrurile merseseră atât de departe? Răspunsul era simplu. Viaţa mea devenise un adevărat haos, dar cât timp Gabriel era acolo, aveam să înfrunt orice, ajutându-l să răzbată.

— Marthe ţi-a dirijat viaţa de când o cunoşti, nu o mai lăsa să hotărască pentru tine, n-o lăsa să ne despartă.

— Cum poţi să mă mai vrei?

— Te iubesc şi pentru asta nu există nicio explicaţie.

— Sunt un ticălos.

— Nu vreau să te mai aud vreodată spunând asta! Când mă uit la tine, văd un bărbat care m-a sedus şi pe care l-am lăsat s-o facă, un bărbat care m-a respectat şi mai ales m-a protejat până la sacrificiu.

Un licăr de speranţă i-a apărut în ochi.

— Şi dacă să fii cu mine înseamnă s-o luăm de la zero în altă parte?

— Sunt gata. Refuz să te pierd.

Mi-a cuprins mâinile într-ale sale, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Ne-am apropiat unul de celălalt. Nu mai voiam să văd acea mască de tristeţe, de teamă pe faţa lui. Mi-am lăsat buzele peste ale lui. Mi-a primit sărutul şi mi l-a întors cu grabă. Apoi s-a ridicat şi m-a împins pe canapea. Frenezia dorinţei ne-a cuprins imediat; mâinile mele i-au acoperit spatele, mă strivea

cu greutatea lui, îmi plăcea să-l simt greu peste mine. Şi-a desprins gura de a mea.

— Nu aşa, a spus.

S-a ridicat, m-a luat cu el şi m-a dus spre camera lui. La picioarele patului, m-a dezbrăcat cu o încetineală nesfârşită. Cu o singură mişcare, mi-a interzis să-l ajut. Când am fost complet goală în faţa lui, teama de a-l dezamăgi, de a nu fi la înălţime m-a paralizat. Goală la lumina zilei, după ce, în ultimele luni, în ultimii ani, trupul meu nu fusese expus decât unei priviri blazate, înşelătoare. Umerii mi-au căzut, am lăsat capul în jos şi am dat să-mi acopăr sânii cu braţele. Gabriel m-a strâns la piept.

— Te iubesc, Iris, mi-a spus la ureche. Vreau să te văd. Uită-te la mine.

L-am ascultat. Şi în ochii lui am văzut doar iubire şi dorinţă. Jena şi pudoarea mi-au dispărut. Ne-am sărutat până când am rămas fără suflare. Totul a fost numai săruturi, mângâieri, suspine. Era atât de simplu să mă abandonez în voia lui, gesturile noastre, trupurile noastre erau în perfectă armonie. Când m-a pătruns, mi-a ţinut mâinile de-o parte şi de alta a feţei. Mişcările lui erau lente, profunde. Ne-am privit în ochi până când am ajuns amândoi la orgasm. Gabriel şi-a cuibărit capul pe gâtul meu. Am rămas clipe lungi fără să ne mişcăm. Respiraţia ni s-a liniştit în cele din urmă. M-a sărutat pe umăr, s-a desprins de mine şi s-a întors pe-o parte. L-am privit cum îmi dădea şuviţele de păr de pe frunte. Nu suportam să-l simt departe de mine, chiar şi atât de puţin; m-am ghemuit aproape de el şi m-a strâns cu putere.

— Mulţumesc că nu ai cedat avansurilor mele din ultimele luni, a şoptit.

M-am ridicat şi mi-am rezemat bărbia de pieptul

lui.

— Mie îmi pare rău, i-am răspuns. Ne-ar fi scutit de multă suferinţă şi de o despărţire inutilă.

— Te înşeli, pentru că nu te-aş fi iubit cum trebuie.

— Sunt sigură că ai fi fost perfect şi ai fi înţeles totul.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ştii ceva? i-am zis.

M-a privit şi mi-a zâmbit.

— Nu, spune-mi tu.

— Tot ce contează e clipa de-acum.

Faţa i s-a luminat; seducătorul se întorsese. M-a răsucit şi m-a imobilizat sub el. Am izbucnit în râs. M-a gâdilat sărutându-mă pe gât, pe sâni, pe burtă… care a început să chiorăie. Gabriel a râs şi i-a vorbit:

— Nu eşti mulţumită? Am să te-aranjez imediat.

S-a dat jos din pat şi s-e îndreptat spre camera de zi.

— Nu se poate!

Bombănea pentru că făcusem curat. Eu râdeam.

— Trebuia să fac ceva în timp ce tu dormeai, i-am răspuns. Dar să mă scuzi că ţi-am scotocit prin dulapuri, voiam ca aşternuturile să fie curate.

A izbucnit în râs. Eram epuizată, copleşită, cu o uşoară doză de adrenalină încă în corp. Eram atât de tulburată de ceea ce tocmai se întâmplase. Să fac dragoste cu Gabriel fusese eliberator, revelator. Cu Pierre sexul era inexistent, şi când a făcut din nou parte din vieţile noastre, devenise mecanic şi fals. Sexul cu Gabriel era simplu, intens, sincer. Pentru prima oară în viaţa mea, aveam impresia că sunt eu însămi când făceam dragoste. Marthe mi se părea foarte departe. M-am lăsat să alunec în amorţire.

Încercam din răsputeri să-mi ţin ochii deschişi.

O mână, mâna lui mă mângâia pe spate. Stăteam pe burtă; am clipit din ochi şi am întors capul ca să-l văd. S-a aplecat şi m-a sărutat cu delicateţe.

— N-am decât şampanie, mi-a spus.

— Mă hrăneşti cu lichide?

— Să profităm înainte să se închidă robinetele.

A luat o cupă de pe noptieră şi mi-a dat-o. M-am ridicat şi mi-am tras cearşaful peste sâni. Am ciocnit privindu-ne în ochi. După câteva înghiţituri, mi-a luat cupa şi m-a silit să mă întind. A început să mă examineze: a început cu gâtul, a trasat cu degetul o linie pe braţele zgâriate, a inspectat rănile de pe genunchi şi a urcat din nou de-a lungul trupului ca să-mi sărute în cele din urmă zgârieturile de pe umăr.

— Aş putea s-o omor pentru ce ţi-a făcut, a şoptit.

— Nu spune asta…

— Cât ai dormit, ţi-a sunat într-una telefonul.

— Sigur era ea.

— Exact. Probabil acum are o criză de nervi şi îşi pregăteşte răzbunarea.

— Chiar are puterea să-ţi taie mijloacele de trai?

— Da, are procură pentru toate conturile mele. Asta datează de pe vremea când mi le-a deschis Jules. Firmele sunt pe numele ei, eu sunt doar directorul. Totul a fost făcut, astfel încât să n-o las niciodată singură. Când a murit, Jules mi-a mărturisit că era fericit pentru cadoul pe care i-l făcuse Marthei, pentru că şi el îl avusese pe-al lui. Cadoul eram eu.

— N-ai vrut niciodată să pleci?

— Nu… orice ar fi putut să-mi facă, o iubesc pe Marthe, n-o am decât pe ea. Înainte de tine, înaintea întâlnirii noastre, eram ferm convins că nu va exista

decât ea în viaţa mea, că nimic nu putea să fie altfel. Când am văzut cum se purta cu tine, mi-am dat seama până în ce punct mă manipulase. Îmi băgase în cap că nicio altă femeie n-ar putea să mă iubească cu adevărat, că ea va fi singura în stare să mă suporte. Şi cum în ultima vreme nu mai făceam sex cu ea, credeam că aveam o relaţie oarecum ciudată, dar mai sănătoasă decât înainte. Dar vreau să ştii că... nu m-a forţat la început...

— Vrei să spui...

— Da.

— De ce ai acceptat?

— Pune-te în situaţia mea, eram tânăr, prost, arogant şi o femeie de o frumuseţe incredibilă, cu o experienţă sexuală care ar face să roşească o actriţă porno, se strecura în patul meu fără să fie nevoie să fac ceva...

— Dacă ai putea să nu-mi descrii prea multe imagini cu voi doi, ţi-aş fi recunoscătoare.

— Iartă-mă, mi-a răspuns întristat.

L-am sărutat, iar el mi-a zâmbit.

— Ce-o să facem acum? l-am întrebat.

— Am s-o sun.

— Vrei s-o fac eu? La urma urmei, eu sunt cea care a fugit din casa ei, fără să uităm că tot eu sunt cea pe care a agresat-o.

— Numai că acum problema este între mine şi ea. E greu de acceptat, dar în mintea ei, tu eşti un obiect pe care ne certăm. Şi este important pentru mine s-o fac, trebuie să mă desprind de ea şi de puterea ei.

— Eşti pregătit pentru asta?

— Cât se poate de pregătit...

M-a sărutat şi s-a dus să-şi ia telefonul. După aceea s-a aşezat la picioarele patului. Eu am rămas

mai retrasă. S-a uitat la telefon şi, cu un oftat, şi-a trecut mâna prin păr. A format numărul şi şi-a lipit aparatul de ureche, iar cu mâna liberă a căutat-o pe-a mea. În patru labe, am traversat patul şi i-am luat-o. Mi-a strâns-o. M-am lipit de spatele lui, i-am mângâiat tatuajul; muşchii îi erau încordaţi.

— Marthe, eu sunt… Iris e aici…

— Sunteţi ridicoli! am auzit-o la telefon.

Gabriel a oftat.

— N-am să joc rolul bunicii când o să vă vină ideea să aveţi plozi.

Tonul îi era înverşunat.

— Nu asta îţi cerem. Vrem doar să ne laşi să trăim liniştiţi.

— N-ai dreptul să mi-o iei, s-a răstit ea. Dă-mi-o înapoi!

— Iris nu este a ta.

Vocea lui Gabriel devenea aspră. Muşchii i s-au contractat sub mâinile mele.

— Să n-o mai atingi niciodată, m-ai înţeles?

— N-ai dreptul să mă ameninţi, ştii, nu-i aşa, dragul meu? i-a spus ea cu vocea ei învăluitoare, seducătoare.

Gabriel se sufoca, broboane de transpiraţie îi apăruseră la tâmple.

— Şi nici eu nu mai sunt al tău, a continuat el pe un ton hotărât.

— Ba sigur că da! De când te-am văzut, de când ai intrat în casa mea, eşti al meu.

— S-a sfârşit, Marthe.

— Ştii ce înseamnă asta! Ai să pierzi totul. Fără mine, nu eşti nimic. Va trebui să uiţi de munca ta, de putere, de bani.

Gabriel m-a căutat din ochi peste umăr, privirea îi

era neliniştită şi tristă. Mi-a pus o întrebare mută, i-am zâmbit blând. Mi-a strâns mâna şi mai tare şi a tras aer în piept.

— Marthe, nu vreau să se termine aşa, i-a spus pe un ton calm. Dar dacă ne obligi, Iris şi cu mine vom pleca. Nu ne vei mai controla existenţa, s-a terminat.

— Ai să-ţi ruinezi viaţa şi ai s-o ruinezi şi pe-a ei.

Şi deodată furia ei a explodat.

— N-aveţi dreptul! a urlat. Pe mine trebuie să mă iubiţi.

— Vezi ce rău îţi faci? Nu te simţi bine. Cred că ai nevoie de îngrijiri medicale.

Marthe ţipa atât de tare, încât cuvintele i-au devenit de neînţeles. Gabriel a oftat.

— Am să închid. Poţi să te mai gândeşti. Nu depinde decât de tine să ne păstrezi alături.

— Dragul meu, este peste puterile mele! a hohotit ea. Nu mă lăsa, am nevoie de tine. I-ai promis lui Jules, tatălui tău, nu uita.

Plângea şi striga în acelaşi timp. Gabriel a respirat adânc.

— La revedere, Marthe, i-a spus dintr-o suflare.

— Vă iubesc! a urlat ea printre hohote.

Gabriel a închis şi a pus foarte calm telefonul lângă el. L-am îmbrăţişat. Apoi a vrut să se ridice şi i-am dat drumul. M-a luat de mână şi m-a dus în baie. Şi-a dat jos boxerii şi am intrat amândoi sub duş. A potrivit temperatura apei. I-am cuprins faţa în mâini, ca să-l fac să mă privească, să-mi vorbească. A închis strâns ochii. După aceea s-a aruncat pe mine şi m-a sărutat ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta. A început să-mi frământe trupul, iar dorinţa s-a trezit instantaneu. L-am lăsat să facă ce vrea. În felul său. Cum simţea nevoia. M-a ridicat şi m-a lipit de dalele

reci. M-a prins cu putere şi s-a împins în mine până când am atins amândoi paroxismul plăcerii, gemând adânc. Şi brusc, a izbucnit în hohote de plâns.

Încet, ne-am prăbuşit la pământ, l-am luat în braţe, el s-a chircit şi şi-a pus capul pe burta mea. L-am legănat minute lungi sub apă şi l-am lăsat să exprime prin lacrimi tot ce nu putea spune prin cuvinte.

— Iartă-mă, a spus oftând după câteva clipe.

— Ssst…

I-am făcut semn cu blândeţe să se ridice în picioare. L-am spălat, l-am clătit şi el m-a lăsat s-o fac. După aceea, am oprit apa. Am ieşit de sub duş, m-am înfăşurat în primul prosop care mi-a căzut în mână, am luat încă unul şi m-am întors la el să-l şterg. Dârdâia de frig.

— Du-te să te-mbraci, i-am spus blând.

Ochii i s-au luminat şi în sfârşit s-a uitat la mine. I-am pus un deget pe buze.

— Du-te.

S-a dus în cameră; l-am urmat, fără să-mi pot lua privirea de la el. S-a oprit în faţa dressingului. Tatuajul lui îşi găsea în cele din urmă sensul. Gabriel fusese mereu împărţit între dragostea filială şi incestuoasă pentru Marthe şi dorinţa de libertate. Tocmai se eliberase de influenţa ei, dar îşi pierduse mama. O mamă denaturată. A început să-şi destindă muşchii, apoi şi-a întins braţele. Pe urmă s-a îmbrăcat fără grabă, tot fără un cuvânt. După ce şi-a încheiat cămaşa, s-a întors spre mine.

— Dau câteva telefoane la serviciu şi mergem să mâncăm ceva, ce zici?

I-am zâmbit.

— Da, vreau, mi-e foame.

Şi-a luat telefonul de pe pat şi s-a apropiat de mine. M-a strâns lângă el şi m-a sărutat pe păr.

— Mulţumesc, a şoptit.

S-a îndepărtat, dar l-am tras de mână.

— Pot să-ţi fur o cămaşă?

Zâmbetul lui m-a uşurat. A trecut în camera de zi. Îl auzeam vorbind. M-am dus să-mi iau hainele şi am ales o cămaşă de-a lui. Odată îmbrăcată, m-am întors în baie ca să-mi aranjez părul. M-am sprijinit de chiuvetă, în ciuda durerii, a încercărilor care n-aveau să întârzie să apară, eram vie, eram cu bărbatul pe care-l iubeam, într-un răstimp de câteva ore, trecuserăm de la stadiul de tineri iubiţi la o intimitate pe care n-o cunoscusem niciodată cu Pierre.

L-am găsit pe Gabriel aşezat pe canapea, cu telefonul la ureche şi cu laptopul deschis pe măsuţa joasă. L-am mângâiat pe spate când am trecut pe lângă el, m-a prins de mână când m-am îndepărtat, mi-a sărutat-o şi şi-a continuat discuţia.

— Pregăteşte dosarele şi contractele, o să trec după-amiază să le semnez… Nu mă întreba nimic.

Şi a pus capăt discuţiei.

Am intrat în prima pizzerie care ne-a ieşit în cale. Pe cât de repede am dat comanda, pe atât de repede ne-a fost servită. Gabriel îşi recăpăta încetul cu încetul o anume bucurie de a trăi; cel puţin aşa dădea impresia. Va trebui să fiu cu ochii-n patru. Eram la fel de flămânzi amândoi şi lucrul acesta ne amuza.

— Nu mă gândeam că într-o zi va trebui să-mi pregătesc plecarea, mi-a spus într-un târziu, când farfuria lui era goală.

— Nu poţi să laşi totul, e viaţa ta, munca ta. Eşti

sigur că se va termina aşa?

— Ea ne vrea pe amândoi, dar nu împreună. Aşa că nu văd cum ar putea să suporte să ne vadă zilnic şi să ştie că ne vedem seara, fără să mai profite de tine. Eşti conştientă că uşile atelierului ţi s-au închis definitiv, nu? Nu sunt de acord s-o mai vezi, este prea periculos. Unde-ai să coşi?

— Nu ştiu. Am să câştig nişte bani în urma divorţului, voi putea să închiriez ceva, dar nu imediat... La naiba!

— Ce este?

— Avocatul Marthei s-a ocupat de tot.

— Nu-ţi face griji, îl cunosc, îl sun mâine şi îi spun să discute direct cu tine. A reuşit să-şi bage nasul şi aici? Nu-mi vine să cred!

— I-am lăsat mână liberă. Eram incapabilă să gândesc de una singură când am venit la ea.

— Asta-i toată forţa ei, ţese o pânză în jurul tău şi este imposibil să mai scapi. De aceea o să plecăm, o să ne facem viaţa noastră, fără ea.

A oftat, iar eu am căscat.

— Şi eu sunt epuizat, mi-a spus.

Când am ajuns la el, ne-am închis direct în cameră. Fără să pierdem o clipă, ne-am dezbrăcat şi ne-am trântit în pat. Goi unul lângă altul, savuram faptul că eram în sfârşit împreună. M-am luptat cu somnul, forţându-mă să ţin ochii închişi.

— Dormi, Iris.

— Nu vreau.

— De ce?

— Pentru că mi-e bine aici, cu tine. E mai bine decât tot ce mi-am putut imagina.

— Spune-ţi în gând că trezirea va fi şi mai

frumoasă. M-a silit să-mi pun capul pe umărul lui. I-am cedat cu cea mai mare plăcere. Eram ca în puf, la căldură, la adăpostul braţelor lui.

11

Ceva a vibrat, tulburându-ne somnul. Gabriel şi cu mine dormeam îmbrăţişaţi. A mormăit în gâtul meu, am întredeschis un ochi, abia se crăpa de ziuă. Alte vibraţii.

— Drace! a bombănit Gabriel. Trebuie să fie vreun client de la celălalt capăt al lumii, care nu ţine cont de fusul orar.

I-am strâns din nou braţul în jurul taliei. M-a sărutat pe umăr.

— Rămânem în pat toată ziua, a şoptit.

Am chicotit. Am fost liniştiţi câteva clipe, dar telefonul lui Gabriel a început iarăşi să vibreze. A oftat şi s-a desprins de mine. M-am întors. Şi-a luat mobilul, s-a uitat îndelung la el şi s-a ridicat în capul oaselor ca să răspundă.

— Da… a zis şi a pălit, iar mâna lui liberă s-a agăţat de cearşaf. Vin imediat, Jacques.

S-a dat jos din pat şi şi-a pus la repezeală blugii. Brusc, şi-a amintit de prezenţa mea.

— Vino cu mine, te rog. E vorba de Marthe, a…

Vocea i s-a frânt. N-am încercat să aflu mai multe explicaţii, nu aveam nevoie. N-am mai stat pe gânduri şi m-am ridicat. În mai puţin de cinci minute, eram îmbrăcaţi. Gabriel a luat două căşti. A trântit uşa apartamentului şi a apăsat fără întrerupere pe butonul liftului, până când a ajuns la etajul nostru. Înăuntru, m-a strâns în braţe fără un cuvânt, cu un aer buimac. A alergat înspre motocicletă, l-am urmat. S-a urcat pe

ea, m-am aşezat în spatele lui, l-am strâns de mijloc. A demarat în trombă. Mergea cu o viteză ameţitoare şi am închis strâns ochii. Motocicleta făcea slalom printre maşini, motorul urla. A frânat brusc, am privit din nou în jur, tocmai ajunseserăm pe strada cu clădirea unde locuia Marthe; era pustie. Gabriel a parcat motocicleta pe locul său obişnuit. În lift, m-a ţinut strâns în braţe până la etajul al cincilea. Corpul lui nu era decât un ghem de nervi. Apoi degetele noastre s-au înlănţuit. Uşa apartamentului Marthei s-a deschis şi a apărut Jacques, alb ca varul.

— Este în camera de zi…

Gabriel m-a tras pe culoar, Jacques l-a strigat şi ne-am întors amândoi în acelaşi timp.

— Îmi pare rău.

Gabriel a avut o ezitare. Totuşi, am continuat să mergem pe culoarul cufundat într-o tăcere de moarte, în pragul încăperii, am cuprins scena cu privirea. Perdelele, uşor strânse, lăsau să treacă razele soarelui matinal, iar particulele de praf pluteau în lumină. Marthe stătea pe canapea, la locul ei obişnuit. Purta prima rochie pe care i-o făcusem, am recunoscut-o dintr-o privire. Pe măsuţa de cafea, portţigaretul se odihnea pe scrumieră, paharul de gin nu aştepta decât să fie umplut şi o cutie de medicamente trona în mijloc. Goală.

— S-a sfârşit, a şoptit Gabriel.

Mi-a dat drumul la mână şi a mers până în faţa Marthei. S-a lăsat pe vine şi a privit-o minute lungi. După aceea i-a mângâiat părul şi şi-a ascuns faţa în poala ei. Şi-a înăbuşit un hohot. Trupul meu s-a frânt, nu aveam putere să vindec această rană. Mi s-a contractat fiecare muşchi. Mi-am dus pumnul la gură. Mi-am înghiţit lacrimile. Să fac orice ca să nu las să

izbucnească propria mea durere.

Tăcerea a fost întreruptă de urletul sirenelor care se apropiau. M-am smuls din contemplarea dureroasă şi m-am dus după Jacques. Mi-a confirmat că el chemase ambulanţa. Câteva minute mai târziu, s-a auzit soneria. Gabriel a rămas în aceeaşi poziţie. L-am oprit pe paramedicul care se pregătea să intre.

— Trebuie să trec, doamnă.

— Lăsaţi-mă câteva clipe cu el, vă rog. Nu-l bruscaţi.

— E fiul ei?

— Îi este ca un fiu.

Am intrat şi m-am îndreptat spre ei. M-am ghemuit în spatele lui Gabriel, l-am luat de umeri. Marthe era magnifică, perfect machiată şi coafată. Părea liniştită. Simţeam cu dosul palmelor tresăririle trupului zguduit de lacrimi al bărbatului pe care-l iubeam. Vocea mea nu era decât o şoaptă.

— Trebuie să-i lăsăm pe paramedici să intervină.

S-a ridicat, a sărutat părul Marthei şi s-a dat la o parte.

— O să mai rămân cu ea, mi-a spus fără s-o scape din ochi. Spune-le să vină.

Am făcut semn că drumul e liber şi m-am îndepărtat. Poliţia era şi ea prezentă şi îi punea întrebări lui Jacques. După aceea a fost rândul meu. Am răspuns mecanic la întrebările care-mi erau adresate. Am avut impresia că a durat ore întregi. Când au terminat cu mine, s-au îndreptat spre încăperea principală. I-am urmat, neliniştită pentru Gabriel. Am avut un şoc când am ajuns: Marthe era deja pe o targă, învelită într-un sac negru şi paramedicii trăgeau fermoarul. Poliţiştii s-au îndreptat direct spre Gabriel. N-am înţeles ce-i spuneau. L-au

lăsat să se apropie de mine. M-a luat de mână şi m-a dus pe holul de la intrare.

— Jacques! a strigat el.

Acesta şi-a făcut imediat apariţia.

— Cheamă un taxi pentru Iris, te rog.

— Ce? Nu, vreau să rămân cu tine.

S-a încruntat.

— Prefer să pleci, întoarce-te la mine acasă, odihneşte-te. Am treabă câteva ore…

— Domnule, l-a strigat un poliţist.

— Vin, i-a răspuns el, înainte să i se adreseze din nou lui Jacques. Pot să contez pe tine?

— Bineînţeles.

Gabriel m-a privit cu intensitate, mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă, m-a sărutat şi s-a răsucit pe călcâie. Zece minute mai târziu, Jacques m-a anunţat că mă aşteaptă o maşină jos. Ca să mă facă să plec, m-a asigurat că mă va ţine la curent. În stradă, m-am oprit pe loc, când am văzut ambulanţa şi maşinile de poliţie, cu girofarurile aprinse. Câţiva gură-cască dădeau târcoale. Nu era decât ora opt dimineaţa şi aveam impresia că trăisem deja mai multe zile.

Orele care au urmat le-am petrecut când trântită pe canapea, când agitându-mă de colo-colo, când privind cu disperare pe fereastră. N-am îndrăznit să-l sun pe Gabriel de teamă să nu-l deranjez. Şi de aiurită ce fusesem, nu-mi trecuse prin cap să notez numărul lui Jacques.

Pe la cinci s-a auzit soneria şi m-am grăbit la uşă să deschid. Era Jacques, încărcat ca un catâr. L-am lăsat să treacă şi l-am ajutat să care bagajele.

— Îmi pare rău că nu ţi-am dat un semn de viaţă

mai repede.

— El ce face?

— Nu ştiu, e la poliţie.

— De ce?

— Nu te panica, asta-i procedura obişnuită.

Am scos un oftat de uşurare şi m-am uitat la ce adusese. L-am întrebat din priviri. Mi-a zâmbit trist.

— Gabriel mi-a cerut să-ţi strâng lucrurile şi să fac şi cumpărături, se teme că nu mănânci. Mai întâi să-ţi fac o cafea.

— Un ceai mai degrabă, având în vedere starea nervilor mei.

Ne-am privit. Am izbucnit în râs amândoi.

— Serios, Jacques, nu te obosi pentru mine, cred că ai multe de făcut.

— Deloc, Gabriel mi-a cerut să mă duc acasă după ce mă voi ocupa de tine.

— E imposibil. Nu trebuie să rămână…

Aveam deja mâna pe clanţa uşii de la intrare. Jacques m-a ţinut de umăr.

— Este alegerea lui, vrea să gestioneze singur situaţia. E important pentru el.

M-am supus şi mi-am luat mâna de pe clanţă.

Câteva minute mai târziu, stăteam în bucătărie. Eu cu un ceai şi Jacques cu un pahar de gin, în amintirea Marthei.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

— Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, se va sfârşi aşa. Şi Jules ştia. Marthe era o femeie strălucitoare, fascinantă, dar bolnavă. Gabriel n-a ştiut niciodată, pentru că Jules îmi interzisese să-i spun, dar în fiecare săptămână ea mergea să consulte un psihiatru şi un psihanalist. Lua medicamente puternice pentru tulburările ei. Ştia foarte bine să şi le ascundă.

Aveam să mai aflu multe…?

— Dumnezeule…

— Realitatea era din ce în ce mai puţin importantă pentru ea. Înghiţea câte un sedativ pentru fiecare da sau nu… Divaga din ce în ce mai mult, îşi refăcea trecutul, îl modifica. În ultima vreme avea chiar halucinaţii: am surprins-o vorbind cu Jules despre tine, despre Gabriel. Aceste crize de demenţă erau din ce în ce mai frecvente şi mai ales incontrolabile, trebuia să laşi furtuna să treacă…

M-am gândit la schimbările ei de dispoziţie, la controlul ei maniacal, care puteau să treacă drept capricii de divă, la migrenele ei care nu asta erau în realitate, la reacţia exagerată când m-am întors la Pierre şi la izbucnirea violentă din urmă cu două seri…

— N-ar fi trebuit să te las singură cu ea în noaptea aceea, îmi pare rău, Iris, pentru ce ţi-a făcut.

Se uita la urmele de pe gâtul meu, care deveneau violacee.

— Nu e vina ta, Jacques. Pentru mine, nu era ea. În orice caz, nu aceasta este amintirea pe care vreau să i-o păstrez. Aţi vorbit despre asta cu Gabriel? Îi va face bine.

— Da. A trecut vremea secretelor… Şi niciunul, nici celălalt nu trebuie să vă învinovăţiţi pentru ce s-a întâmplat.

— Uşor de zis, greu de făcut.

— Eram acolo ieri. Am auzit tot ce a spus la telefon.

— Aha…

— Mă gândeam că trebuie să-i dau o doză suplimentară, dar după ce a plâns mult, s-a calmat singură. Când m-a trimis acasă, mi-a spus că-i lipseşte Jules. Cu toată sinceritatea, cred că a luat hotărârea în

deplinătatea facultăţilor mintale, dar şi pentru că vă iubea pe amândoi.

— Cum a reacţionat Gabriel?

— Vestea l-a liniştit, dar tot va trebui să lupte cu propriii demoni.

A oftat şi a luat o înghiţitură pe care a savurat-o îndelung.

— Dar tu, Iris? Cum te simţi?

— Eu, habar n-am. Nu pot să cred că e moartă; şi nu mă gândesc decât la el.

— Recunoaşte că o iubeai şi tu. Ştiu asta.

— Vom vedea mai târziu, i-am răspuns dintr-o suflare.

Jacques şi-a terminat paharul şi s-a ridicat.

— Nu sta singură, vino la mine să petreci seara cu soţia şi copiii mei.

— Mulţumesc, Jacques, eşti foarte amabil, dar prefer să rămân aici. N-aş vrea ca Gabriel să găsească apartamentul gol când se întoarce.

— Cum vrei, dar dacă te răzgândeşti, nu ezita.

Mi-a notat numărul lui de telefon şi a pornit înspre ieşire. L-am însoţit. M-a sărutat pe obraz, am rămas nemişcată. Şi a plecat, lăsându-mă singură să mă gândesc la ultimele lui dezvăluiri.

* * *

Am scos din valize haine curate şi obiectele de toaletă. Inima mi s-a strâns când am intrat în baie. Am făcut un duş fierbinte, pe îndelete, care a fost mai puţin relaxant decât speram. După ce m-am îmbrăcat, m-am îndreptat târându-mi picioarele spre bucătărie. Trebuia să mănânc. Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc când am văzut ce era în frigider: doar

mâncăruri gătite, aduse de la cei mai buni furnizori. Luxul nu dispare în perioadele de doliu, m-am gândit cu ironie. Am luat ceva la întâmplare, am ciugulit abia jumătate şi m-am întors să aştept pe canapea, cu telefonul în mână.

— Iris, de ce nu te-ai dus în pat? mi-a zis Gabriel din pragul uşii.

Am deschis ochii şi am clipit. Adormisem pe canapea. A venit lângă mine. Faţa îi era palidă; m-am ridicat în capul oaselor, l-am mângâiat pe obraz, iar el şi-a sprijinit capul de mâna mea.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

S-a ridicat din nou în picioare.

— Du-te să te culci.

S-a îndreptat spre bucătărie şi a stat rezemat de blat o bucată de vreme. Apoi a luat un pahar, şi-a turnat o picătură de suc de portocale, pe care a înecat-o în rom. M-am dus lângă el, m-am oprit în spatele lui şi l-am cuprins cu braţele.

— E mai bun decât un somnifer, mi-a spus.

L-am sărutat pe spate. A golit tot paharul din trei înghiţituri.

— A venit Jacques? m-a întrebat.

— Da.

— Era nebună… complet ţicnită… Cum am putut să fiu atât de orb?

— Voia să te protejeze, sunt sigură. Ce schimbă asta? O iubeai aşa cum era…

A oftat.

— Poate… doar că toată viaţa îmi voi spune că am ucis-o. Sunt responsabil pentru gestul ei, din cauza lucrurilor pe care i le-am spus ieri la telefon…

S-a întrerupt şi a lovit cu pumnul în blatul de

bucătărie.

— Gabriel, sunt la fel de vinovată ca şi tine.

S-a întors brusc şi mi-a luat faţa în mâini.

— Să nu mai spui asta niciodată. Te-a lovit, a vrut să te omoare. Tu nu trebuie să suporţi…

— Am fugit de la ea ca să vin la tine, fără un cuvânt, fără o explicaţie, fără să-mi fac griji pentru starea ei, deşi evident nu mai era ea însăşi… Aşa că da, sunt vinovată.

M-a strâns la piept clipe lungi.

— Voiam doar să fim împreună, mi-a spus cu glasul gâtuit de plâns.

— Ştiu… Vom purta amândoi această povară. Va trebui să trăim cu ea.

— Lasă-mă să mă ocup de înmormântare şi o ştergem… Du-te în pat, fac un duş şi vin şi eu.

Mi-a dat drumul şi şi-a umplut din nou paharul cu gin, bându-l dintr-o înghiţitură.

Un sfert de oră mai târziu, a venit în pat. Am încercat să-i alin durerea. L-am sărutat şi l-am mângâiat. A răspuns la toate gesturile mele. Am făcut dragoste cu el blând şi cu toată tandreţea de care eram în stare. După aceea s-a ghemuit în braţele mele şi a adormit buştean. Am stat mai mult de o oră cu mâna în părul lui înainte să adorm la rândul meu.

Când m-am trezit, eram singură în pat. M-am îmbrăcat cu cămaşa lui, care era aruncată pe jos, şi m-am dus să-l caut. Bea o cafea, cu privirea pierdută pe fereastră. M-am strecurat în braţele lui.

— Vreau să-ţi cer ceva, mi-a spus încetişor.

— Te-ascult.

— Fă-i o ultimă rochie.

Am închis ochii strâns, căci pentru prima oară în douăzeci şi patru de ore simţeam că mă năpădesc lacrimile şi nu voiam să mă las pradă durerii în faţa lui.

— Numai tu poţi s-o îmbraci, n-a fost niciodată atât de frumoasă ca atunci când se îmbrăca în creaţiile tale.

— Am s-o fac cât mai repede.

— Mulţumesc… Trebuie să plec.

— Unde te duci?

S-a desprins din îmbrăţişarea mea şi şi-a luat geaca de piele.

— La morgă.

Mi-a îngheţat sângele în vene.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, du-te la atelier.

— O să fie cineva să-mi deschidă?

A căutat în buzunare şi a scos legătura mea de chei.

— Ţi-am recuperat-o, mi-a spus el şi mi-a întins-o. Am închis atelierul pentru o perioadă nedeterminată. Oricum, cursul se apropia de sfârşit.

Şi-a luat casca de motociclist de pe jos şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare.

— Stai.

Am alergat spre el şi m-am aruncat în braţele lui. I-am luat faţa în mâini şi l-am sărutat.

— Te iubesc, Gabriel.

Fără un cuvânt, a ieşit.

O oră mai târziu, eram la uşa atelierului. Mâinile mi-au tremurat când am vârât cheia în broască. O tăcere de mormânt, glacială, apăsătoare, domnea în acea încăpere care mi se păruse raiul pe pământ cu câteva săptămâni în urmă. În memoria Marthei, mă îmbrăcasem ca pe vremea când lucram pentru ea;

fiecare pas al meu zgâria parchetul. Perdelele fuseseră trase. Am traversat atelierul. Am continuat să-mi stăpânesc lacrimile şi am urcat la etaj. Am îndrăznit să intru în biroul ei. Timpul părea că încremenise. Ca şi cum aş fi văzut-o în spatele mesei sale de lucru. Mi-ar fi zis: „Scumpa mea, creaţiile tale sunt perfecte, o să facem lucruri mari”. Aş fi lăsat capul în jos, ea ar fi venit să-mi ridice bărbia cu degetele şi m-ar fi privit în ochi.

M-am aşezat pe locul ei, i-am atins uşor mapa de pe birou şi am deschis primul sertar. Mi-am înăbuşit un hohot de plâns: era plin cu schiţele mele, de la prima până la ultima. M-am prăbuşit peste birou şi am dat în sfârşit frâu liber durerii.

Valul de lacrimi s-a potolit după mai bine de două ore. M-am dus să mă răcoresc, apoi m-am apucat de lucru, la biroul ei. Mi-am găsit printre lucrurile ei ultimul carnet de schiţe şi creioanele. Am desenat mai multe schiţe. M-am cufundat în muncă, uitând să mănânc de prânz. Era ca şi cum ea mi-ar fi suflat ce să fac, la fiecare pas. Îi auzeam vocea spunându-mi să refac cutare cută, cutare tiv, cutare pliu, cutare decolteu. Prezenţa ei m-a ghidat să aleg materialul. Era acolo, mă observa cum tăiam stofele şi trasam tiparul. La căderea serii, am hotărât să las la atelier amintirea ei până a doua zi şi să mă întorc acasă la Gabriel, cu speranţa că-l voi găsi acolo.

Până la urmă, n-a venit în pat decât în toiul nopţii. Am făcut dragoste cu intensitate, fără un cuvânt. Am adormit frânţi de oboseală, căutând cu înfrigurare unul trupul celuilalt.

Când m-am trezit, Gabriel plecase deja şi am luat

singură micul dejun. În atelier, spiritul Marthei mă aştepta. Am cusut toată ziua. Lacrimile mi-au curs pe crepul de mătase, material care-i plăcea atât de mult. Îl alesesem negru, nu din cauza doliului, ci pentru că această culoare reprezenta în ochii mei întreaga eleganţă, întregul mister, întreaga personalitate sumbră a Marthei. Ţăcănitul maşinii de cusut era singurul care se auzea în încăpere şi poate chiar în întreaga clădire. Nu se auzea niciun sunet de la primele etaje. Cât despre ultimele, acolo domnea moartea. Când ultima ei rochie a fost terminată, călcată şi pusă pe umeraş, am lăsat-o în cabină, ca atunci când ea se afla încă acolo. Am lăsat draperia dată la o parte şi m-am aşezat în faţă, pe un taburet. Am privit-o mult timp. Mi-am imaginat-o pe Marthe ieşind îmbrăcată cu creaţia mea, ţinându-se dreaptă, mândră, cocoţată pe tocuri, în faţa oglinzii. Mi-ar spune oare: „Scumpa mea, perfectă, ca întotdeauna”? Fără să mă mişc, i-am trimis un mesaj lui Gabriel: „Comanda este onorată”. Mi-a răspuns simplu: „Mulţumesc”. „Unde eşti?”, l-am întrebat. „La birou, vin imediat”.

Într-adevăr, uşa atelierului s-a deschis cinci minute mai târziu. Am ridicat capul când i-am auzit paşii pe parchet. Gabriel s-a apropiat de rochia Marthei. Mâna i s-a ridicat, gata să atingă materialul, apoi s-a răzgândit. S-a aplecat şi s-a frecat la ochi înainte să se întoarcă spre mine.

— Mulţumesc. Ar fi mândră de tine.

— Într-adevăr? Crezi că i-ar fi plăcut? l-am întrebat cu voce tremurătoare.

— Cu siguranţă.

Pentru prima dată mi-au curs lacrimi pe obraji de faţă cu el. Le-am şters repede. A venit spre mine şi mi-

a luat mâinile într-ale lui.

— Scuză-mă, am bâiguit. De două zile de când sunt aici, o simt tot timpul alături de mine.

— Ai dreptul să plângi… Eşti la capătul puterilor, se vede.

S-a ridicat şi m-a tras spre el, oftând.

— Ce-o să se-aleagă de toate astea?

— N-ai nicio idee?

— Absolut niciuna… Îmi băgăm nasul peste tot, mai puţin în dispoziţiile de după moartea ei. Oricum, plecăm după înmormântare, este cel mai bine pentru noi, nu?

— Te însoţesc oriunde, ţi-am spus deja.

— Nu vreau să rămânem aici, asta o să ne facă rău şi ea o să ne bântuie. Trebuie să mergem mai departe… La birou, îmi pregătesc plecarea, după cum am stabilit. Ultimul lucru care-mi rămâne de făcut este să organizez o înmormântare pe măsura ei. Asta nu va schimba nimic, dar va avea parte de o plecare fastuoasă, aşa cum a trăit.

— Te voi ajuta.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi el m-a sărutat pe păr.

— Mergem?

În dimineaţa în care Gabriel a publicat anunţul despre moartea Marthei, când am ajuns la atelier am fost asaltată de comenzi de la prima oră. Toată lumea bună care fusese în casa ei avea de gând să arate bine la înmormântare. Atelierul avea să-şi deschidă porţile pentru ultima oară. Am acceptat această provocare ca să-i aduc un ultim omagiu şi poate ca să atenuez sentimentul de vinovăţie care mă trezea în plină noapte, care îmi tăia pofta de mâncare, care mă

împiedica să-l privesc pe Gabriel în ochi. El părea din ce în ce mai abătut; îi ducea dorul Marthei şi era ros de remuşcări din cauza ultimelor cuvinte pe care i le spusese. Mă durea să-l văd cum suferă.

Eram hotărâtă să nu mă las copleşită de numărul mare de comenzi şi să fac tot ce-mi stătea în putinţă. Pentru început, le-am chemat pe fostele mele colege de curs chiar pentru seara aceea. Philippe mi-a refuzat invitaţia, devastat de durere şi convins că nu mai aveam nevoie de el. Am pregătit spaţiul de lucru, am notat toate măsurile clientelor mele, am ales stofele cele mai potrivite pentru fiecare şi am construit tiparele. Mă adânceam în muncă. Gabriel l-a trimis pe Jacques ca să-mi aducă aminte să mănânc. Când au venit fetele, eram aproape gata. Le-am spus pe scurt ce aşteptam de la ele şi le-am prezentat ţinutele care trebuiau confecţionate de urgenţă. Le-am spus că aveau să fie plătite din onorariul pe care aveau să ni-l ofere clientele. În schimb, le-am cerut să stea cât va fi nevoie şi să lucreze temeinic. Ele au acceptat provocarea. Le-am trimis acasă să se odihnească şi le-am spus: „Vă aştept mâine la atelier”. În timp ce le priveam cum pleacă, l-am văzut pe Gabriel în cadrul uşii. Le-a făcut fetelor un semn cu capul fără să mă piardă din ochi. Când am fost singuri, a traversat încăperea, m-a prins de ceafă şi m-a tras spre el. Sărutul îi era brutal; îmi făcea rău, dar nu-mi păsa, el era viu, reacţiona. Apoi, cu răsuflarea tăiată, şi-a lipit fruntea de a mea.

— Îţi mulţumesc în numele ei, a şoptit. Ai adus atelierul la viaţă.

Mi s-au umezit ochii.

— O fac şi pentru mine…

— Îţi face bine să munceşti?

— Da.

— Atunci, suntem doi... Va fi mai bine când se va termina totul.

De trei zile atelierul părea un furnicar. Înaintam cu lucrul. Dădeam zor, decupam, coseam, probam. Aveam impresia că sunt o dirijoare care dă viaţă celei mai frumoase partituri din carieră, poate ultima.

În ziua aceea la prânz, Gabriel a venit pe neaşteptate; nu trebuia să ne vedem decât seara. Nu-l văzusem de dimineaţă, plecase devreme. Înfăţişarea lui purta semnele durerii şi ale oboselii: chipul tras şi palid şi cearcănele de sub ochi mă nelinişteau din ce în ce mai mult. M-am apropiat de el şi l-am mângâiat pe obraz; el a închis ochii.

— Bună, mi-a spus în cele din urmă cu un zâmbet trist.

— Nu vrei să te duci să dormi un pic?

— Imposibil. Am venit să te iau, am nevoie de tine.

— De ce?

— Am primit un telefon de la notar. Vrea să dea citire testamentului Marthei şi trebuie să fiu de faţă. I-am cerut lui Jacques să vină cu noi. Nu-mi place treaba asta.

— Lasă-mă două minute.

Le-am spus fetelor ce au de făcut în lipsa mea şi am plecat cu el. Afară ne aştepta un taxi. Gabriel era foarte agitat; i-am pus o mână pe genunchi ca să încerc să-l liniştesc, el mi-a luat-o într-a lui şi a strâns-o cu putere. Am rămas tăcuţi tot drumul. Neliniştea lui m-a cuprins şi pe mine. Marthe ne mai rezerva şi alte surprize? Dar eram aproape sigură că numele lui

Gabriel apărea în testamentul ei. Ceea ce mă îngrijora era reacţia lui. Era pregătit să audă ultimele dorinţe ale Marthei? Mă îndoiam, judecând după starea lui psihică.

Jacques ne aştepta în faţa biroului notarial. L-a îmbrăţişat pe Gabriel şi m-a sărutat pe obraz. Fără să-mi dea drumul la mână, Gabriel a anunţat că veniserăm. Secretara ne-a invitat să aşteptăm într-un salon. Gabriel a fost singurul care a rămas în picioare şi a început să meargă de colo-colo. A venit notarul şi a părut surprins că Gabriel venise însoţit. El nu i-a dat de ales, ţinea neapărat să fim împreună până la capăt. Notarul a acceptat fără chef. Am intrat într-un birou mare, unde atmosfera era solemnă, apăsătoare. Fără nicio introducere, notarul ne-a anunţat că lucrurile se vor desfăşura rapid. Se ocupase chiar el de înregistrarea testamentului, cu două luni în urmă, şi ne-a asigurat că Marthe fusese în deplinătatea facultăţilor mintale. Ştiam la ce se gândeau Gabriel şi Jacques; şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Apoi notarul i s-a adresat lui Gabriel.

— Domnule, dumneavoastră sunteţi unicul ei moştenitor. Vă revine totalitatea bunurilor ei: conturi bancare, acţiuni, imobile…

Am încetat să-l mai ascult şi m-am uitat la Gabriel; pălea văzând cu ochii. Simţeam cum îl cuprinde furia. Brusc, s-a ridicat şi a ieşit în fugă din încăpere, iar eu l-am urmat. S-a închis în toaletă… Nu vomita doar ultima masă. Dădea afară durerea, vina, iubirea pentru Marthe. Când a ieşit de-acolo, era năucit; s-a stropit pe faţă cu multă apă şi s-a rezemat de chiuvetă. L-am lăsat să-şi revină puţin.

— Nici nu se putea mai rău, mi-a spus într-un târziu, cu vocea şi mai răguşită decât de obicei.

— Ai fi preferat să te dezmoştenească? Să te

uite?

— Poate…

— Meriţi o parte din asta, ai muncit atâţia ani…

— Asta nu-i nimic în comparaţie cu ce i-am făcut eu…

— Cu ce i-am făcut noi. Şi-apoi încetează…

A scuturat din cap.

— Dacă ar mai fi aşteptat puţin înainte să-şi pună capăt zilelor, ar fi schimbat afurisitul de testament…

M-am apropiat de el şi i-am luat faţa în mâini.

— N-ai de unde să ştii, i-am spus. Te iubea, sunt sigură.

— Nu vreau toate astea. Este ca şi cum mi-ai cere să dansez pe mormântul ei.

— Ai nevoie să te distanţezi puţin. Deocamdată trebuie să ne întoarcem.

L-am luat de mână şi ne-am întors în biroul notarului. Gabriel a mormăit nişte scuze. Am întâlnit privirea neliniştită a lui Jacques, care a înlemnit când l-a auzit pe Gabriel cerând explicaţii despre procedura legală de renunţare la moştenire. Notarul a tăcut şi el un timp, înainte să-şi reia atribuţiile de om al legii. L-a sfătuit să se gândească la consecinţele iremediabile ale unui asemenea gest, i-a explicat că avea timp să refuze sau să accepte. Jacques şi-a pus mâna pe umărul lui Gabriel şi l-a strâns. Gabriel a scos un oftat adânc şi, fără nicio tragere de inimă, a promis că se va gândi.

Când am ieşit din biroul notarului, Jacques l-a sfătuit să nu ia o hotărâre pripită.

— Gabriel, băiete, nu renunţa la tot ce înseamnă viaţa ta.

— Acum viaţa mea este Iris! Şi ştii foarte bine că nu merit asta. Fără să mai pun la socoteală că Marthe

era nebună şi că dacă s-ar fi gândit mai bine, m-ar fi şters din testament.

— Ba nu, eu cred exact contrariul, te iubea ca pe un fiu.

— Jacques, nu te face că nu ştii, când de fapt ştii totul! Îi cinsteşti amintirea, lucru pe care-l respect, şi îmi pare rău că nu te alegi cu nimic... Dar dacă rămân şi păstrez totul, nu mă voi desprinde niciodată de ea şi nu mai pot, asta mă ucide... Gata, am terminat discuţia. Să ne întoarcem, avem treabă.

M-a luat de mână şi a chemat un taxi.

În zilele de dinainte de înmormântarea Marthei ne-am ocupat de comenzi, care au fost onorate până la ultima. Gabriel a muncit până la epuizare. Îmi făceam griji pentru el. Ce-avea să se aleagă de el dacă se încăpăţâna să renunţe la tot? Nu se preţuia deloc pe sine.

În seara aceea, în ajunul înmormântării, eram singură în atelier; cu siguranţă, pentru ultima oară. Îmi luasem la revedere de la fete şi le mulţumisem pentru munca depusă. Când s-a auzit uşa, mă aşteptam să-l văd pe Gabriel. Dar Jacques a fost cel care a apărut în încăperea spaţioasă a atelierului.

— Ce surpriză! i-am spus.

— Iris, ce faci aici?

— Mă grăbesc să termin totul, mai ales pentru Gabriel.

— Tocmai m-am despărţit de el, este acasă la Marthe, aveam ceva să-i dau. Aş vrea să vorbim puţin...

M-a condus la un scaun şi s-a aşezat în faţa mea. Mi-a spus că, în urmă cu două zile, găsise în

corespondenţa lui o scrisoare pe care Marthe i-o trimisese în ziua morţii. Avusese plăcuta surpriză să găsească titlul de proprietate al apartamentului în care locuia pe numele lui. Dar bietul Jacques se afla de asemenea pus în faţa faptului împlinit, era mesagerul ei de dincolo de moarte şi trebuia s-o facă pe poştaşul, dacă Gabriel refuza moştenirea. Nevoia de control, inteligenţa Marthei rămâneau intacte. Am început să cred că, într-adevăr, luase toate hotărârile în deplinătatea facultăţilor mintale, în pofida comportamentului ei. Anticipase reacţiile lui Gabriel bazându-se pe ultimul lor schimb de cuvinte, dar şi pentru că îl cunoştea mai bine decât oricine.

— Ar trebui să urci acum la el, mi-a spus.

— Mă duc imediat.

Am făcut turul atelierului, am stins luminile şi m-am alăturat lui Jacques pe palier.

— Ne vedem mâine? i-am spus.

— Bineînţeles, vreau să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Mulţumesc pentru tot, mulţumesc că ai grijă de Gabriel.

— Pentru puţin.

Şi-a înlăturat un fir de praf invizibil din colţul ochilor şi a coborât. Eu am urcat.

Am intrat în casa Marthei pentru prima dată după moartea ei. I-am simţit prezenţa, ca şi cum ar mai fi fost încă acolo. Rămânea stăpână la ea acasă. Gabriel şi-a dat seama că veneam după ţăcănitul tocurilor mele pe parchet. M-am rezemat de cadrul uşii duble a încăperii spaţioase şi l-am observat. Stătea unde stătuse Marthe ultima oară. Cu capul rezemat de spătarul canapelei, se uita la paharul şi portţigaretul

care nu se mişcaseră de la locul lor. Şi el ţinea un pahar; bănuiam că era umplut cu rom şi o picătură de suc de portocale. Cravata îi era desfăcută, iar primii nasturi de la cămaşă descheiaţi. În cealaltă mână avea o scrisoare; scrisoarea Marthei. Într-un final, şi-a întors faţa spre mine şi a schiţat un zâmbet.

— Iar a intervenit Jacques, nu?

— Da.

— Încep să înţeleg de ce nu putea Marthe să se lipsească de el.

M-am apropiat, m-am aşezat lângă el pe canapea şi l-am mângâiat pe faţă.

— Nu mă va lăsa niciodată în pace, nici pe tine de altfel, mi-a spus. Poftim, citeşte.

— Eşti sigur?

— Nu ne ascundem nimic.

Am luat scrisoarea pe care mi-o întindea. Mâinile mi-au tremurat; am oftat adânc înainte să încep să citesc acea mărturisire care avea să fie hotărâtoare pentru viitorul nostru, simţeam asta. I-am recunoscut scrisul elegant.

Gabriel, dragul meu,

Am avut trei iubiri în viaţa mea, Jules, tu şi Iris. Jules îmi aparţinea, tu mi-ai aparţinut, o parte din tine îmi va aparţine mereu, dar Iris a fost întotdeauna doar a ta. N-am fost decât o mamă de împrumut pentru ea. Este dureros, dar am satisfacţia că am modelat-o după imaginea mea şi că am iubit-o. Ea s-a abandonat în braţele tale. Te felicit pentru această victorie, dragul meu. Iubeşte-o pentru mine.

Dar, dacă citeşti această scrisoare, înseamnă că nu mă asculţi şi nu tolerez asta. Nu mă omorî a

doua oară, nu mă distruge şi după moarte, la ce ţi se cuvine, continuă-mi visul, înfruntă provocarea, stăpâneşte imperiul pe care Jules l-a creat şi pe care ţi l-a lăsat moştenire din ziua în care te-a văzut prima oară. Ţine piept responsabilităţilor. Nu fugi de ele. Nu puteam să visez la o moarte mai frumoasă. Nu strica totul, vei regreta amarnic, o vei pierde pe Iris, o vei distruge şi te vei distruge şi tu. Sunteţi şi veţi rămâne opera mea. Am făcut din voi ce voiam. Sunteţi pregătiţi. Zdrobeşte pe oricine vi se va pune în cale. Las-o pe Iris să conducă atelierul, oferă-i-l, aşa cum mi l-a oferit Jules.

Fiţi mândri la înmormântarea mea. După chipul iubirii noastre, al poveştii noastre. Sfidaţi-i pe toţi din priviri. Arătaţi-le că sunteţi puternici, că nimic nu se schimbă.

Mă vei asculta, dragul meu, cum ai făcut întotdeauna. Mă iubeşti aşa cum te iubesc.

Marthe

Vocea Marthei răzbătea din această scrisoare de adio citită printre lacrimi şi conţinând atâtea adevăruri dureroase. Ea continua să deţină controlul; ştia sau credea că ştie ce este bine pentru noi. Dar nu avusese Marthe întotdeauna dreptate? Nu era nevoie să mă uit la Gabriel ca să-i simt nerăbdarea, neliniştea faţă de reacţia mea, faţă de proiectul nostru de-a o lua de la capăt în altă parte. Mă lăsa pe mine să iau hotărârea. Am închis ochii şi am rămas aşa câteva clipe lungi. Amintirile m-au năpădit; aveam să rămânem mereu sub influenţa ei. Nu folosea la nimic să ne împotrivim. Un sentiment de linişte m-a invadat. Am zâmbit uşor şi l-am privit.

— Rămânem.

— Nu vreau să te forţez.

— Să mergem la culcare. Mâine avem un rol de jucat.

M-am ridicat şi i-am întins mâna. Mi-a luat-o şi s-a ridicat şi el în picioare. A stins veioza şi apartamentul s-a cufundat în întuneric. Ne-am îmbrăţişat şi am ieşit din clădire.

A doua zi dimineaţă am luat din dressing ţinuta cu care începuse totul. Mi-am pus pantalonii, îmi veneau încă bine. Totuşi, n-a trebuit să mă chinui să-mi închei vesta. Gabriel a apărut în spatele meu, în pantaloni şi cu cămaşa încă descheiată.

— Amintiri, amintiri, mi-a spus, ţintuindu-mă cu privirea în oglindă.

— E potrivit pentru ocazia asta. Nu ţi se pare?

— E perfect.

L-am privit cum îmi încheie nasturii din partea de jos a spatelui. Cinci minute mai târziu, când m-am dus după el în cameră, se lupta cu cravata. Am presupus că era pentru prima dată când i se întâmpla asta.

— Lasă-mă să te-ajut.

I-am făcut nod la cravată, perfect sigură pe mine.

După aceea i-am coborât gulerul cămăşii. Am netezit o cută imaginară. Emoţia punea stăpânire pe mine. Sentimentele mele pentru el. Reuşita mea profesională. Pierderea Marthei. Oficializarea relaţiei noastre, a lui Gabriel şi a mea, la înmormântarea ei, ca o nuntă funebră.

— O să reuşim, mi-a spus Gabriel la ureche.

— Nu mă îndoiesc.

O oră mai târziu, un taxi ne lăsa în faţa crematoriului Père Lachaise. Cât a ţinut drumul, am

continuat să ne ţinem de mână. Am oftat deodată, înainte să ne înăbuşim un râs nebunesc şi nervos.

— Pregătită?

— Da.

Am ieşit din maşină, iar Gabriel mi s-a alăturat, mi-a pus mâna pe spate şi m-a condus. Am fost întâmpinaţi de maestrul de ceremonii, care nu ne aştepta decât pe noi. Gabriel a schiţat un zâmbet satisfăcut. Voise să ajungem ultimii; Marthe ar fi apreciat lovitura noastră de teatru. Am pornit pe un culoar lung şi am auzit trompeta lui Miles Davis din *Ascensor pentru eşafod*. Mi s-a pus un nod în gât, mâinile mi s-au umezit. Bărbatul ne-a lăsat în pragul sălii în care se odihnea Marthe. Era arhiplină. Sicriul din lemn închis la culoare era la capătul aleii centrale, cu un trandafir roşu ca sângele deasupra. Alături, ultima ei fotografie în postura de model, mărită. Ne strivea pe toţi cu privirea ei mândră şi frumuseţea ei sculpturală. Brusc, am auzit un murmur care se ridica din mijlocul asistenţei. Toate privirile erau aţintite asupra noastră. Respiraţia lui Gabriel s-a accelerat imperceptibil. Am văzut chipuri familiare: fetele, Philippe. Şi Jacques care ne-a zâmbit larg. Era în spate de tot, deşi merita să stea în primul rând, el, care veghease asupra ei. Jacques: majordomul discret până la capăt. Preţ de câteva clipe, fiecare persoană din adunare părea să fi uitat de Marthe. I-am recunoscut pe cei care căutaseră să-i câştige bunăvoinţa, expresiile de pe chipurile lor erau clare; se întrebau dacă ne pregăteam să preluăm ştafeta. M-am încordat şi am luat o atitudine defensivă când le-am zărit pe câteva dintre fostele amante ale lui Gabriel. Într-un fel sau altul, va trebui să le fac să priceapă că nu mai avea nevoie de ele. Eram eu acolo. Gabriel m-a strâns mai tare lângă el, m-a sărutat pe

păr. Am ridicat ochii şi l-am privit, s-a uitat în ochii mei; n-aveam de ce să mă tem. Apoi şi-a luat masca stăpânirii de sine; am respirat adânc şi am făcut la fel. Eram moştenitorii Marthei.

— Să înceapă spectacolul, a şoptit el.

MULŢUMIRI

Editurii Michel Lafon: încrederea şi respectul vostru mă călăuzesc când scriu. Ce aventură frumoasă şi extraordinară împărtăşim! Este de nepreţuit faptul că suntem mereu deschişi şi receptivi.

Tuturor cititorilor cărţii *Oamenii fericiți citesc şi beau cafea*, deoarece susţinerea voastră, încurajările şi mesajele voastre mă tulbură şi mă umplu de bucurie.

Anitei Halary: discuţiile despre meseria ta m-au ajutat foarte mult la crearea personajului lui Iris.

Tuturor femeilor din familia mea care s-au aflat în spatele unei maşini de cusut… Ţăcănitul unei maşini Singer este zgomotul copilăriei mele…

După ce a profesat ca psiholog timp de șase ani, **Agnès Martin-Lugand** s-a dedicat scrisului, publicându-și primul roman, Oamenii fericiți citesc și beau cafea, în regim propriu, pe platforma Kindle Amazon, în decembrie 2012. Remarcată rapid de bloggerii atenți la mediul literar virtual, a trezit interesul Editurii Michel Lafon, care i-a propus debutul în lumea editorială tradițională. Astfel, romanul său a cunoscut un succes uriaș, fiind tradus în mai multe limbi. Drepturile de ecranizare au fost achiziționate de producătorul american Harvey Weinstein.

Cărțile lui Agnès Martin-Lugand s-au vândut în Franța în peste 2 milioane de exemplare.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut Îmi pare rău, sunt așteptată..., Viața e ușoară, nu-ți face griji și Oamenii fericiți citesc și beau cafea.

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

Încă din copilărie, Iris a fost pasionată să creeze haine, să le dea viață prin magia cusutului – nimic nu o poate face mai fericită. Dar părinții ei nu i-au împărtășit ambiția de a deveni creatoare de modă, pe care o considerau doar un capriciu. Iar Iris, cu durere în suflet, s-a resemnat.

Astăzi, tânăra se sufocă într-un orășel de provincie, soțul o neglijează, iar viața pare să i se fi oprit în loc. Dar dezvăluirea unui cumplit secret de familie o îndeamnă pe Iris să-și ia viața în mâini. Nu renunță la pasiunea ei și se înscrie la o școală de haute couture din Paris, unde o întâlnește pe Marthe, muză și mentor, tulburătoare și autoritară...

Portretul convingător al unei femei în căutarea propriei identități, Fericirea îmi scapă printre degete ne atrage într-o aventură amețitoare de care, asemenea lui Iris, cititorului îi va fi greu să se elibereze.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0183-2

9 786064 001832

TREI